

ناول:النحيط.

ليکوال: خواجه زي.

نشرکونکې چينل: <https://t.me/pashtoonovels0>

ناول

النحيط

Ketabton.com

ليکوال
خواجه
زي

<https://t.me/pashtoonovels0>

"بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ"

"النحيط يو عربی کلمه ده په معنا د هغه ژړا چې په ظاهره ښکاره کېږي نه؛ خو د زړه په گوگل کې یی انگازی او فریادونه پیچل کېږي."

د کوټې په هغه کونج کې ناسته وم چې هېڅ رڼا او روښنایي هغې خوا ته نه راتله، تپه تیاره وه. سر مې گنگس، بدن مې خوږ، ذهن مې ناآرامه، او روح مې ستړي وه. سترگو مې خوب او بدن مې آرامتیا غوښته. خو لعنت دې په دې ژوند سې چې هېڅ کار یې زموږ د خوښۍ مطابق ندې، زړه مې غوښتل په سلگو او اسوبلیو وژاړم چې کار یې زموږ د خوښۍ مطابق ندې، زړه مې غوښتل په سلگو او اسوبلیو وژاړم چې...

اوس چې د کلونو وروسته خپل د پلار د کور د کوټې په دې تورتم کې ناسته یمه، نو یوه خبره سل په سلو کې منم او باورې یمه چې اصل کې همدې خبرې زه د بدبختۍ او تباھې دې کندی ته را غورځه ولې یمه. او جالبه دا ده چې دغه خبره نه کومه ادبې یا هم نه کوم فلسیوفانه لفظ دې، او نه هم کوم منتر او جادو دې، بلکې د الفبا د تورو څخه جوړ یو دوه ساده ټکي دي، چې شاید په ظاهره هېڅ کوم ځانگړې او خاصه معنا هم ونلري خو همدغه دوه ساده ټکو سم د تور جادو په څېر زما ژوند نیست او "نابود کړو. او هغه دوه ټکي دي "خ" و" چې کېږي "خو"

هو همدغه "خو" زما ژوند تباھ کړو هر کار مې چې کوې یا به هم د کولو نیت مې درلود نو دغه لفظ به مې مخې ته راغې "خو" خو څه؟ زما ژوند تباھ شو، زه بې کوره، بې ژونده، بې سرپناه شوم، زما عزت خراب شو، زما زاره وچودل هغه دردونه ټول ما تېر کړل خو.... خبری مه کوه خلک به څه وایي؟ زما په نظر بدترینه دلدارې او د زړه قوت ورکول دا دې چې ته یو چا ته خپل ستونزه او د زړه درد بیان کړې او

هغه کس تا ته په جواب کې داسې ووايي: ستا خبرې صحيح دي "خو" داسې کار مه کوه. ته صحيح يې، "خو" فلانکې کار ونکړې. ته صحيح يې "خو" بيستانکې کار ونکړې.

دا څنگه صحيح دي چې اخيره په نه کولو او "خو" تمام کيږي؟ يو خبره مې ذهن کې گرځېده راگرځېده او زه يې هڅه ولم چې د دومره وخت وروسته هغه خبره په خوله راوړم او د تاييد ټاپه ورباندې ولگوم خو د دې ټولو خبرو او کارونو با وجود اوس مې هم جرئت نه درلود چې هغه لفظ خپل په خلوت کې لځان سره لا زمزمه کړم نه پوهيږي ولې؟ ولې د دومره شکنجې او دردونو وروسته تر اوسه هم هغه لفظ سر عام نشم ويلې؟ حتا لځان سره؟ شايد لدې سببه چې ډارېږم؟ خو له څه څخه ډارېږم؟ زه خو د بدبختې اخيرې حد ته رسيدلې يم؟! شايد لدې ډارېږم چې يو څوک راته په ځواب کې ووايي: هر څه چې دي خو ... خو ... خو ... اوس دي خاوند دي ...

د دروازې په ټک مې اوږې له وېرې و پرېدې او سر مې خپل د ځنگونو څخه پورته کړو د کوټې دروازه په غږ، غږ باندې خلاصه شوه د مقابل نفر سايه پر ما وولیده او ما ونشو کړې په هغه تک توره تياره کې د مقابل نفر څهره سمه ووينم، چې څوک دي؟ هغه کس بغير لدې چې د کوټې دروازه د ځان پسې بنده کړې يا هم د کوټې گروپ روښانه کړې کړار، کړار زما خوا ته رانږدې شوو او د هغه په نږدې راتللو پوهه شوم چې پلار مې دي، د هغه پداسې بې وسه ليدو مې خپل غم لياده ووت او د هغه پلار لپاره مې ژړا زور واخيست چې نور د پخوا پشان سر يې پورته نشو نيولې، په سترگو کې د پخوا پشان رڼا او غرور نه راته ښکار کېدو، د تلو وخت کې نور د پخوا پشان هيبت او جلال نه راته څرگند کېدو او اوس ما هغه سړي لېدو چې غمونو يې ملا ماته کړې وه.

ما هغه کس ولېد چې د زمانې ناخوالو يې په سر کې سپېن ويښته را برسېره کړې وه. زما څنگ ته کېناست د تل پشان تسبيح لاس کې وه څه يې نه ويل خاموش وو په کوټه کې يواځې زما د ژړا او کله ناکله د پوزې د کش کولو غږ اوريدل کېده او کله

هم د پلار د استغفرالله ویلو کراره زمزمه. ښه شپبه دواړه غلې ناست وو او بیا پلار مې وپوښتل، هغه پوښتنه چې ځواب یې زما د دې دوه کالو د ژوند سره تړلې وه، هغه پوښتنه چې ځواب یې شاید زما د پلار ملا لاپسې ماته کړې وایې، هغه پوښتنه چې ځواب یې شاید زما د پلار د سترگو دېد نور هم کم کړې وایې.

هغه پوښتنه چې جواب یې شاید زما د پلار دا پاتې غرور هم را مات کړې وایې، او شاید ویښتیا یې د اوس څخه هم زیات سپین کړې وایې. دا هغه پوښتنه وه چې ځواب یې ما د دې حالت څخه لا بدبختره او تباه کوي. خو چاره نه وه اول وې که اخیر باید دغه ځواب وویل شې هر څه چې کېږي و دې شې نور راته مهمه نه وه چې خلک به څه وایې؟ او خلک به څه فکر کوي؟ هغوی زما پر ځای ندې او نه پوهیږي چې ما څه وختونه تیر کړي؟ نو هغوی ما نشې قضاوت کولې... د پلار غږ مې د فکرونو او خیالونو له نړۍ څخه را وویستلم.

پلار- غواړې څه وکړې؟

نه پوهیږم جرعت ورته ووايم یا هم د ډیر درد څخه فریاد؟ خو ما خپله پرېکړه کړې وه نور د نیمې شپې د ډارونکوو او هیبتناکه خوبونو څخه د راپاسېدلو وخت وو، ما مضبوط اراده کړې وه چې نور به لاس پر بل لاس نه اېږدم او د خلکو او خپلوانو خبرو ته به نه تسلیمه کېږم، لاس په دیوال تکیه کوم او پاسېږم ...

نن یوه نوې ورځ ده او د یوې نوې امید سره راغلي...

سم لکه د پسرلي د اولې ورځې پشان...

لکه د ښوونځي ته د تلو اول صبا...

نن ورځ زما ورځ ده...

خپل د بدن توتې، ټوټې برخي یوځای کوم او پاسېږم...

شاید د لومړې ورځې پشان نشې خو بیا هم جوش خوري او یوځای کېږي...

ماتم نیول نور بس دي...

په نن وخت او دوره کې که خپله له ځمکې جگه نشې نو خلک دې نور هم د خاورو سره خاورې کوي...

ژړا نور بس ده...

پاسپرېم او خپل موخي، آرمانونه او خوبونه له سر لځان سره دوره کوم ... زپورتيا او مېرانه زما په رگونو کې لکه وينو پشان په تلو راتلو کېده... زه جگره کوم؛

تر څو په راتلونکې کې په آرمېنت او سوکالی کې اوسېږم... د ژوند کې وېرې لاري او ستونزې ما له پښو نشې غورځه ولې... مېرانه او سربښندنه زما په رگ او ريشه کېده... ستونزه د هغوي نه وه ...

بلکې موږ زيات ساده گان وو.

خپل ماتم ته د پاي ټکي اېږدم،

او خپل د ستونزو د مقابلي لپاره ميدان ته ښکته کېږم..

نن زما ورځ ده ...

زما د ژوند کولو ...

د بيا ټوکېدو او له سره د غورېدو ...

د پلار غږ مې د فکرونو لړۍ را غوڅه کړه.

— غواړې څه وکړې؟

بغير لدې چې د سترگو نظر مې د پلار څخه واخلم وایم: هغه کور ته بيا نځم ...

("پنځه کاله مخکې")

نن زموږ د اتم ټولگۍ د سالانه امتحاناتو اخيري آزمويينه وه، او بايد ووايم چې زما د فکر او تخيل خلاف کار وشو، ما فکر کاوه چې بيحده سخت او ستونزمن امتحان به

ويي خو د خدای شکر بيحد آسانه او حتا ويلې شم چې د نورو ټولو ازموينو په پرتله بهتره او نسبتاً ښه ازموينه وه. د امتحان ورکولو وروسته د يو ساعت لپاره د ښوونځي په هغه فراخه او د گلانو او درختو څخه ډک انگر کې په گرځېدو شو. زموږ د ښوونځي انگر يا هم ميدان بيحد غټ وو او د لږ شانتې گرځېدو وروسته سترې شو نو پرېکړه مو وکړل ترڅو د کاچو د يوه لوي وني لاندې کېنو او تفريح وکړو. موږ يو څو نجونو چې خاص او صميمې ملگرې هم په حساب راتلو د اخيري ازموينې څخه مخکې مو دا خبره او مشوره کړې وه چې د اخيري ازموينې د ورکولو په ورځ بايد هره نجلۍ لځان سره خوراکی شيان راوړي ترڅو د امتحان ورکولو وروسته يو وړوکي شانتې جشن او تفريح ځانته جوړه کړو.

نو د همغه پرېکړې او مشورې مطابق هر چا لځان سره يو خوراکی شئ راوړي ؤ، ځېنو په کورونو کې پاخه کړې وه او ځېنو نورو زما پشان له بازاره اخېستې وه. ما لس دانې د کچالو بولانې اخيستلې وه. بيحد په زړه پورې فضا او ماحول وو څلور خوا مو ونې او گلان وه او موږ د يو لوي وني د سايبې لاندې ناست وو او بانډار مو کوي. د پخوا پشان ښوونکو څه نه ويل چې ولې بيرون گرځي؟ يا هم نه يې ويل چې امتحان مو ورکړي نو روانېږي برعکس هغوي هم زموږ په لېدو مسکا کول او تلل ځکه چې پوهېدل نن زموږ اخيري ورځ ده په ښوونځي کې او بيا ژمنې رخصتيانې پيل کېږي. ښه ډېر شېبه هلته ناستې ؤ او مجلس مو کوي.

د هر لورې مو خبرې راکش کول او ښه تود بانډار مو جوړ کړې وو خو کله چې پام مو شو چې ښوونځي مخ پر تشېدو دې او زياتره انجونۍ خپل کورونو ته تللي نو موږ هم د تلو هوډ وکړو او يو دبل څخه مو د تلو اجازه واخيسته خپل د گرانو ټولگيوالو سره مې په نه زړه خدای پامنې وکړل او بل کال ته د لېدلو وعدي او قولونه مو ورکړل او د ښه هيلو او اميدونو په درلودو مو يو د بل سره مخه ښه وکړل او سره جلا شو او خپل د کورونو خوا ته ستانه شو ...

اول کې زیاته خوشحاله وم او لځان سره به مې ویل چې د دې رخصتیانو څخه به ښه سم خوند او مزې اخلم خو د کابل ژمې هم ځانته نوم لرې، کله چې دوه درې ورځې تېرې شوې او هوا په سرېدو شوه نو اولې برکت د ژمې دا وو چې د برقونو څخه د اینځر گل جوړ شو په شپه کې به یو دوه ساعت خپل مبارک مخ رانېکاره کولو او نور به ورک وو بلخوا څخه د باران او واورو له سببه زموږ د کور حویلې چې سمینټ او پاخه نه وه دومره به د خټو څخه ککره شوه چې پښه به دې که کیښودل نو د را ویستلو لپاره مجبور یو چا له لاسه کش کړې وایې! حتا له یوه کوټې څخه بلې ته تلل لا غضب گرځېدلې وو یو دقه په دهلیز یا برنډه کې که درېدلې وایې سم درنه د واورو سرې جوړېدې "ادم برفې" نو د دې ټولو خبرو او موضوعاتو ته په کتلو سره زه په دې عقیدې یم چې په څلور فصلونو کې بدترینه فصل د ژمې فصل دې. البته دا منم شاید د ځېنو کسانو خوښ وي خو زما لپاره سم د د دوزخ یوه ټوټه وه.

زه به په رخصتیانو کې د نیکه کور ته ورتلم هلته به مې ساعت تېر وو، یوه مجرده خاله مې درلوده هغې سره به مې د زړه راز کاوه داسې وه راته لکه خور. ما خپله خور نه درلوده او دغه خاله مې د خور پشان وه راته. زه څلور وروڼه او دوه تروڼه لرم دا دوه تروڼه مې مور غټ کړې او ما ته داسې دې لکه خپل وروڼه زیاته ورته گرانه یم ځکه یوه وریره یې یم او هغوی هم ماته زیات گران دې. د هغوی سره مې ښه سات تېر ده ځکه بیحد خوش مزاج او خوش اخلاق دې. او کوبښنې کوې ما تل خوشحاله وساتې.

دا ژمې چې کله د نیکه کور ته لاړم نو د نورو رخصتیانو پر خلاف چې دوه، دوه نیمې میاشتې به مې هلته کول ډیر ژر کور ته راغلم شاید یو میاشت به مې هم لا نه ویې تېره کړې. کله چې راغلم بیا همغه زړه نیونکې ژمې او همغه قفس! د مور خبره همغه دیگ همغه کاسه! کله ناکله به مې مور ته ویل چې ولې دې یوه خور زما لپاره نه راوړل؟ چې زما سات ورسره تیر شې؟ خو مور مې ویل: د خدای کارونه دې زما لاس کې خو څه نه وه. څو ورځې چې کور کې مې تېر کړل نو زما خلق نور هم تنگ

شو او د کور څلور دیواله راته بیځې له زغمه ووتل، یوه ورځ مې فکر شو چې زموږ د همسایه لور هره ورځ حجاب کړې په یو خاص وخت له کور بهر یو چیرته روانه ده؟

کله چې اخوا دیکخوا مې لږ جاسوسې وکړل نو پوهه شوم چې هغه مدرسې ته ځې! ما هم مور ته زاری پیل کړل تر څو اجازه راکړې زه هم مدرسې ته لاړه شم. مور مې هم چې زما حالت ولېد چې کور کې مې زړه تنگ دې اجازه یې راکړل او د هغه ورځې په سبا خپل د همسایه د لور سره د مدرسې خوا ته روانه شوم ځان مې مدرسه کې شامل کړو، بیحد خوشحاله وم اوس نو ټوله ورځ مجبوره نه وم چې د کور څلور دیوالونو ته وچې سترگې ونیسم. زموږ د همسایه لور چې آمنه نومېده هغه هم خوشحاله وه ځکه د لاری یو ملگرې پیدا کړې وه.

مدرسې ته په تللو مې فکر زیات بدل شو او نور مې زړه د پخوا پشان نه تنگ کېدې ورځ به مدرسه کې وم او شپې به مې هم د مدرسې درسونه ویل کرار کرار ژمې په خلاصېدو وو او د بڼونځي لپاره چمتو والې نیول کېدو ما هم غوښتل د بڼونځي لپاره ځانته نوې جامې، بوټان، او بکس واخلم لا دوه درې هفتې د بڼونځي پیل کېدو ته پاتې وه چې مور ته مې دا خبره وکړل او ورته مې وویل چې زما سره راځه بازار ته تر څو د بڼونځي لپاره خرید وکړم خو مور مې راته وویل:

— نور بڼونځي ته د تللو اجازه نلرې.

— ولې؟

— بس همداسې.

هغه ورځ مې دا موضوع نوره اوږده نکړل او د دې فکر پر کولو چې مور مې ستړي وه او حوصله نه درلود او داسې خبره یې راته وکړل خپل ځان ته مې دلدارۍ ورکړل سبا چې له مدرسې راغلم بیا د مور پسې شوم تر څو زما سره د بڼونځي د خرید لپاره بازار ته لاړه شې خو هغې بیا راته وویل:

— نور بڼونځي ته د تللو اجازه نلرې.

دا ځل زه هم له کنټرول څخه ووتلم او په غوسه مې وویل: اخیر ولې؟ په څه دلیل؟

مور مې هېڅ ونه ويل او زه هم په ژړا خپلې کوټې ته لارم دروازه مې کلک بنده کړل او ژړا ته مې شروع ورکړل، فکر مې کاوه د مور په انکار زما آرمانونه او خوبونه ټول خاورې اېرې شوې. ما غوښتل راتلونکې کې يوه تکره ډاکټره شم او د خلکو سره مرسته وکړم، خو زموږ قوم کې هېڅ يوه جلی د اتم صنف څخه زیات درس نه وو ویلې! ما فکر کاوه د پلار، ورونو او ترونو د حمایت لاندې شاید و کولې شم تر څو دې لړې اوسلسلې ته د پای ټکي کېږدم او دا بیخایه فکرونه به لمینځه ویسم...

خو اوس راته خپل ځان هم یو له همدې بیخایه تعصب او ږانده جاهلت ښکار شوې معلومېده، ټول شپه له کوټې ونه وتم او په دې شانتې مې خپل خفگان بیان کړو، څو ځله ورونه او ترونو مې راغله ترڅو لاره شم د ماښام پوډی ته خو ما خپل خبره نیولې وه چې یا اجازه راکړې ښوونځي ته لاره شم یا پوډی نخورم! ما فکر کاوه چې شاید ضد مې کار وکړې او اجازه حاصل شې خو نه زما مقابل جانب هم ځانته په ضد کې نوم درلود د دوه درې ورځو وروسته چې پوهه شوم ضد کول کوم فایده نلري بیا مې د زارې لار جاره خپل کړل خو هغه هم بې گټې وه. مور مې یوازې یوه خبره نیولې وه "نور بس دی خلک به څه وایي؟"

— مورې د خلکو د خبرو پسې مه گرځه خلک د خداي پسې لا خبرې کوي. زما ژوند د دوي په بې منطق خبرو مه خرابه وه خیر دې زارې درته کوم.

— همدا چې دې واوریدل هیلې نور د ښوونځي فکر له سره اوباسه.

— مورې زه دلته کور کې تاته کېنم څه وکړم؟ پرېږده خپل درسونه ووايم یو ځای ته ځان ورسه وم. دا دې ټولې دنیا انجونې ښوونځي ته رواني دي کومه یوه یې بې لارې شوی؟ د کومې په سر عذاب نازل شوې چې تاسو داسې کار زما سره کوي؟

دا ځل زما خبرو مور ته غوسه راوړل او ویې ويل: یعنې تا ندې اوریدلې دا خبرې؟ هره ورځ یا کومه جنی د هلک سره لاس په لاس د دې ښوونځي په بهانې گیره شوی یا هم د ښوونځي له لارې چا تښته ولې، که بیا هم دا ټول خبرې ونشې نو کوم بم به چودلې ویې او د ښوونځي ماشومان به پکې ناحقه مړه وې. بس دې همدومره چې دې وویل..

— اول خو دا چې زه ستا لور يم او مرگ ته په دې ترجيح ورکوم چې د يو لنډغر او کوڅه ډب هلک سره ياراننه جوړه کړم، او بل دا چې هغه چې تښته وي زياتر کورنې دښمنې لري مور خو د چا سره دښمنې نلرو شکر! او پاتې شوه د بم انتحاری او د مرگ خبر نو اول خو دا چې مرگ او ژوند د خداي په لاس کې دې او د هغه د ارادې بغير يوه پاڼه لا د ونۍ څخه نه رژېږي او بيا دا چې موری! پوهېږم چې زمانه او خلک خراب شوي خو زه خپل ساتنه کولې سم د افغانستان حالت تل همداسې دې دا به کله جوړ شي؟ چې مور پکې د هوساينې ژوند وکړو؟ زه به تر کله په کور کې کېنم ترڅو حالات ښه شي؟ ترڅو به زه ښوونځي ته لاړه نشم؟ ترڅو به زه درس ونه وايم؟ ها مورې؟

خو مور مې يو ضد نيولې وو، او په هېڅ ډول خپل د خبرې څخه نه تېرېدل او هېڅ اجازه نه راکول هره ورځ زه وم زاری وه او مور وه انکار وو، تر دې چې يوه نيم مياشت تېره شوه نور ما هم څه نه ويل يو خوا د ښوونځي آزموينې را نږدې کېدل بلخوا زما غير حاضر يان دومره زيات شوې وه چې اوس که مور اجازه هم راکړې وای نو تلل مې هېڅ کوم گټه نه کول ځکه زه محروم شوې وم د امتحاناتو څخه....

بس نو د کورنۍ، مور او پلار خبره د جنۍ لپاره د ژوند او مرگ خبره وې، مور چې "نه" وويل نو هېچا زما خوا ونه نيول او وې نه ويل: چې پرېږدی درس ووايې څه کار لري ورسره؟ هغه کال پر ما باندي سم د عام الحزن کال پشان وو! (دا هغه کال و چې پيغمبر "ص" په دې کال کې خپل د زړه سکون حضرت خديجه او خپل لوي ملاتړ کونکې حضرت ابوطالب له لاسه ورکړل، او د زيات غم پيغمبر "ص" هغه کال ته د غم کال وويل.) ما هم په ښوونځي کې خپل ژوند، راتلونکې، خوبونه، او اميدونه لېدل او د هغه په بند کېدو مې هغه کال ځانته د غم کال وباله، خو د خداي تقدير څه بل څه وو...

څه داسې شئ چې ښوونځي ته تلل او نه تلل يو وړوکې خبر او موضوع پکې ښکاريدل. هغه کال زما د زده کړو يو کال حرام شو او ما ته يوازې د مدرسې تلو

اجازه راکړې شوه، خو کله چې کال نوې شو او بیا خلک د نوې کال لپاره په جنب او جوش کې شول یو ځل بیا زما زړه د درس ویلو او ډاکټرې کېدلو خوبونه را په زړه کړل او بیا زه شوم مور شوه او زاری، بیا مور شوه انکار شوو، او اجازه نه راکول، خو دا ځل زه په سپین سترګې او ضد باندې بغیر لدې چې د مور خبرو ته غوږ ونیسم خپل د هغه بل کال په زاړه جامو کې ښوونځي په لور روانه شوم. اول کې زما کورنې زیات راته خبرې وکړل خو کله چې زما ضد یې ولیده نو نور څه یې ونه ویل او په نه زړه یې راته د درس ویلو اجازه راکړل.

نو دا شوه چې ما خپل د ژوند د یو کال حرام کېدو وروسته خپل درسونه پیل کړل کله چې ښوونځي ته ولاړم نو هر څه بدل، بدل شانتې راته ښکارېدل زما ملګرې ځینې لسم ټولګې ته تللې او ځینې نورو ته زما پشان د درس ویلو اجازه نه وه ورکړل شوې. ټول ټولګې د ناشنا انجونو څخه ډک وو حتا ځینې ښوونکي لا نوې وه، خدایه هغه به کوم وخت وې چې مونږ انجونۍ خپل د شرعې، اسلامې او قانونې حقونو څخه منع نشو؟ زموږ خلک تل دعوه کوې چې زموږ دین او موږ ښځو ته تر بل هر دین او هر چا څخه ډیر حقوق ورکوو.

زما په نظر دا مسله دوه اړخه لري ۱- دین ۲- زموږ اجتماع (ټولنه)

دین کې خبره نکوم ځکه د اسلام دین بغیر له کوم چون او چرا څخه یو کامل او پر حق دین دې او ترقیامته به اوسېږې، خو خبره که زموږ د ټولني نظر ته راشي نو بیا هغوي یوازې په خوله به لګیا وې چې اسلام کې ښځو ته زیات حق ورکړل شوې، او ښځه داسې ده او هغسې ده او فلان ده او بستان ده، خو په اصل میدان کې د ښځو حقوق د هغوي د دې خبرې څخه اټکل کولې شې چې کله هلک نړۍ ته سترګې پرانیزي، نو زېری او مبارکي یې شته! خو که انجلۍ نړۍ ته سترګې پرانیزي، نو ټول ورته د زېري او مبارکۍ پر ځای وایي: (خیر همدا به د خدای رضا وه.)

د ادارې له مخې تېره شوم او خپل ټولګې "۹ الف" په لوري مې قدمونه چابک کړل خو هغه ته د تلو مخکې خپل پخوانې ټولګې "۸ الف" مې و مخې ته راغلو د ټولګي

دروازه خلاصه وه شاگردان ناست وه درسونه يې ويل بنوونکي د تختې سر ته ولاړه وه دا بنوونکي مې نه پېژندل د شا لخوا يو چا غږ راوکړو کله چې ور ومې کتل نو د بنوونځي انطباطه وه ويل يې درسي وخت دې خپل ټولگې ته لاره شه په نه زړه خپل د ټولگي خوا ته روانه شوم زموږ بنوونکې لا نه وه راغلې زما پر ننوتلو ټولو راته حيران حيران راکتل ما ته هم هغه فضا او ماحول نوې وو يو شناخته کس مې لا نه تر سترگو کېده يوه جنۍ چې د صنف نماينده او اول نمره راته ښکارېده رامخکې شوه او زما څخه يې پوښتنه وکړه:

– دې ټولگې ته نوي راغلې يې او که ټولگې درنه غلط شوې؟

شاوخوا مې وکتل ټولو ټولگيووالو انجونو غبرگي سترگې ماته نيولې وې، خپل بکس مې لاس کې کلک ونېو لارې مې په زوره تېر کړل او ومې ويل: د "نهم الف" شاگرد يم.

زما په دې خبره د هغه انجلۍ وريځې د حيرت پورته شوې او وې ويل: همدا نهم الف دی. ته زموږ نوې ټولگيوواله يې. له کوم بنوونځي څخه راغلې يې؟ تبديلي دې اخيستي؟

غوښتل مې ځواب ورکړم چې ټول ټولگيووال ناڅاپه د ولاړ صيب په غږ خپل له ځايونو څخه پاسېدل او بنوونکې ټولگې ته رادننه شوه. د هغې په راتلو اول نمرې نور خپل پلټنه بس کړل او لاره يې پريخودل، مخکې څوکۍ ټول نيول شوې وه اخبر شاته څوکۍ بيکاره وې هملته کېناستم، بنوونکې د کېناستلو سره سم حاضري اخيستل پيل کړل خو زما ټول فکر او ذکر د ټولگي او د هغه په ماحول کې وو، عجيب غريب احساس مې درلود ټول څېزونه راته ناشنا او عجيب شانتې ښکارېده. بنوونکې زما نوم هم واخيست او زه يې ټولو ته معرفي کړم خو زه تر اوسه په خپل فکرونو کې غرقه وم زما او دوه نور انجونو بغير نور ټول انجونو د ټولگې مخکې څوکۍ کې ناستې وې، او د بنوونکې د راتلو څخه نيولې تر تلو او د بنوونځي تر رخصت کېدلو

زما فکر يو عجيب موضوع ته وشو او هغه هم د شاته څوکی هغه دوه انجونو ته!
 هغوي دواړو داسې تود او گرم مجلس يو د بل سره پيل کړې وو چې زه يې د ځان
 خوا ته جذب کولم، ځان سره مې ويل اخير دا څنگه مجلس او کيسه ده چې ۶
 ساعت ورباندې دوي دواړو خبري وکړې؟ د رخصتې زنگ ووهلې شو او ټول شاگردان
 د کورونو خوا ته روان شول، خسته او زړه ماتې د کور خوا ته روانه شوم، احساس
 مې کاوه چې يو لوی ماته مې خورلې، زړه مې راته ويل وزغمه دا حالات سمېږې. خو
 زما په اند جوړېدل تر يو حد ارزښت لري، تر يو حد د خوشحالي خدا دې په شونډو
 خپره کوي. د يو حد څخه وروسته که ټول څېزونو هم سم شي نور ارزښت نلري او
 تا نه خوشحاله کوي، تا نشي راضي کولې.

کوم نانځکه چې تا د پنځه کالو په عمر د دوکان د هيندارۍ شاته ولېده او خوبه دې
 شول که هغه نانځکه درته په شل کلنې کې درکړې نور خوند او شوق نلري نور دې نه
 خوشحاله کوي. کومه خبره چې هغه دقه تا آرم کولې شي خو که څو ورځې وروسته
 يې څوک درته وکړې نور تا نشي راضي او خوشحاله کولې. ژوند همدا دې يا پير ژر
 ناوخته کېږي يا هم پير وخت دې. هوبنيار هغه کس دې چې هغه کار په همغه وخت
 کې درته وکړې نه وروسته يا مخکې. ما ته د ښوونځي تلو اجازه راکړې شوه خو هغه
 وخت چې ټول څېزونو توپير کړي وو او ما د پخوا پشان هغه شوق او مينه د درس
 ويلو او راتلونکې کې د يو ډاکټرې د جوړېدو سره نه وه.

زما آرمانونه او خوبونه د يو کال په موده کې لمينځه تللي وه، سهار به تلم ښوونځي
 ته او غرمه راتلم همغه لاره همغه ښوونځي او همغه ښوونکي خو نور زما زړه نه لږېده
 د درس او تعليم سره د پخوا پشان مې کوښښ نه کاوه چې درس زده کړم د ښوونکو
 څخه مې د درس پوښتنه نه کول ځای مې د لومړې څوکی څخه اخير څوکی ته
 بدلون کړې وو، د هيچا سره مې خبرې نه کول خو د ټولگې اخيري څوکی کې ناستې
 هغه دوه انجونۍ چې ټول ښوونکو ورته نالايقي او ټنبلې ويل زما ورسره جوړه وه،
 په دويمه ورځ د هغوي سره کېناستم او مجلس مې شروع کړو، د يوې نوم سپورمۍ
 وه او دويمه روځانه انجونۍ نه وه بايد ووايم د بې بې سې راډيوگاني وي.

د ټولګي د اول ساعت څخه نيولې تر اخږې ساعت يوازي بحث او خبرې يې په چارچاپېر د نوي ډېزين راوتلو کالو څخه نيولې تر فلانکې نامزدۍ وکړه، د فلانکې نامزد ورته موبایل واخيست فلانکې فلم هېروينه (بازېگره) سومره بدرنگه وه افسوس په هغه بنايسته هېرو (بازېگر) چې دې بوډې سره يې راوړې وو، فلانکې ډرامه نن ماښام نوې په طلوع تلویزيون کې شروع کېږي د فريحه او بهار سرريال څخه ډېره ښه ده....

او خلاصه چې هغه مثل دي وايي: با ما بشينې ما شوې با ديگ بشينې سياه شوي.. ما هم لدوې رنگ واخيست او د دوي پر عادت او خوې شوم دوې به درس نه ويلو ما به هم نه ويلو دوې به درسي وخت کې بېرون چکر وهلو نو زه به هم د دوي پسي روانه وم، زما فکر او ذکر هم د درس ويلو لځايه د دوي پشان په راغلي نوې فيشن جامو او په تلویزيون کې د نوې راغلي سرريال پسي شو درس راڅخه پاتې شو، د هغه عاجزي او ساده توب څخه راوتلم، اوس ما هم د نامزد او نفرې بحث او خبرې کولې، درس او راتلونکي کې د ډاکټري کېدلو خوبونه او آرمانونه راڅخه پاتې وه او هغه درې دليل درلود.

اول دا چې يو کال زه د درسونو او ښوونځي څخه لرې وم نو هغه شوق او ليولتيا د درس وېلو پاې ته رسېدله وه دويم دا چې زما پخوانې ملګرې او ښوونکي نه وه او دريم او د ټولو څخه مهم دليل دا چې د دوه بيکاره او ټنبل انجونو سره مخ شوې وم او درس ويل راڅخه پاتې وه يوازي کله ناکله په آزموينو وخت کې به مې د کتاب لاي خلاصه وو او کتو به مې خو خداي راباندې بيحد پېرزوينه کړې وه او هغه پېرزوينه وه زما ښه حافظه! درست کال به ما درس نه ويلو خو همدا چې د امتحان په شپه به مې چې کتاب خلاص کړو نو ټول درس به مې زده شو، او سپوږمۍ و روخشاني سره به مې هم مرسته کول البته د نقل ورکولو له لارې..

د بنوونځي د رخصت کېدلو زنگ ووهل شو د هغه زنگ سره سم د انجونو شور ماشور او چغي هم پورته شوې د تاريخ بنوونکي چې لا تر اوسه په ټولگي کې ولاړه وه او خپل لاسې بکس کې لگيا وه د انجونو په شور ما شور يې ټنډه تروه کړل او په تنده لهجه يې وويل: خاموش.. دا څه حال دې؟ تاسو مگر ماشومان ياست چې داسې چغي وهې؟

د بنوونکي په تنده لهجه ټول انجونې چوپې شوې، بنوونکي ټولو ته بد بد وکتل او د ټولگي د دروازی خوا ته روانه شوه خو د وتلو مخکې مخ راواړو او ټولو ته يې وويل: خپل درسونه سم ووايست سبا پوښتنه کوم او نمرې هم درکوم.

بنوونکي د دې خبرې پر ويلو د ټولگي څخه ووتل د هغې په خبرو د ځېنو انجونو د خوشحالی او د ځېنو نورو د نارضايتې غږونه پورته شول، خو مور درې واړه په بې تفاوت انداز له ټولگي څخه ووتلو، د بنوونځي څخه ووتلو ما خپل حجاب يو ځل بيا وکتو چې سم دی او کنه؟ بيا مې سترگي د سرک هغه بلخوا په يو نفر ولگېدې..

— هيلی سبا رانشې بنوونځي ته.

د سپوږمۍ په خبره مې نظر د سرک هغه بلخوا د دوکان په مخ کې د هغه ولاړ نفر څخه چې تل زموږ د بنوونځي د رخصت کېدلو وخت کې هلته درېدو واخيست او د سپوږمۍ خوا ته په کتو مې وويل: ولې؟

د سپوږمۍ لځايه روخشانې په خوشحالی او هيجان ځواب راکړو:

— سبا غرمه د راشد خان مېچ دې.

— څوک؟

زما په گنگس لهجې باندې سپوږمۍ ورو په اوږې ووهلم او په يو خاص انداز او داسې شوق باندې په خبرو پيل وکړو لکه خپل د مينې داستان چې ماته بيان کوي!
— راشد خان.. اه.. د آسمان په مخ کې يو ځلانده ستوري، د افغانستان او افغانانو وياړ، زموږ امېد، يو ريښتېنې قهرمان...

— نامزد د دې؟

زما په خبرې روخشانه له خدا شنه شوه او سپوږمۍ په یو آرمانجن انداز وویل: ای کاش...

په گنگس او تردید لرونکې انداز مې وویل: نو دا څوک دې چې ته دومره ورته لیواله یې؟ کوم نامشروع رابط...؟

خبره مې لا پوره شوې نه وه چې سپوږمۍ دا ځل کلک پر اوږه ووهلم او په غوسه یې وویل: بلا، بلا ته راشد خان نه پېژنې؟
— نه.

سپوږمۍ په حیرت راوکتل خو روخشانې په داسې حال کې چې مور یې مخ خوا ته تیل وهلو ترڅو روان شو ویې ویل: راشد خان د کرکت نړۍ یو...

خبره مې ورپرې کړل او ومې ویل: اها هغه راشد خان ښایې؟ هغه سپېنر بالر؟ سپوږمۍ په داسې حال کې چې بد بد راته کتل ویې ویل: ښه شوه حافظه دې ځای ته راغلل، هو همغه ښایو بل به څوک وې.

په خدا مې وویل: خو تاسو انسان گنگس کوې ما فکر کاوه شاید ستاسو خپلوان، ورور، یا هم کوم نامزد شئ وې چې تاسو داسې ورته خوشحال یاست..

د دې څخه مخکې چې سپوږمۍ کوم ځواب راکړې روخشانې په کرار وویل: فکر مو یو شئ ته شوې؟
— نه څه ته؟

روخشانې پداسې حال کې چې سترګې د سرک هغه بلخوا نیولې وه کرار وویل: هغه خوا وگورۍ.

د هغې په خبره زه پوهه شوم چې مطلب یې څه دې، د روخشانې فکر هم هغه سړی ته شوې وو چې دا څو وخته کېږي تل زموږ پسې وې، خو سپوږمۍ بیحد بی فکره وه د هغې داسې موضوعاتو ته ژر فکر نه کېدو نو ځکه په ناخبره لهجه یې وویل:

— څه یادوې روښان؟

— بلا او درد روښان زر ځله مې درته ویلې چې زما نوم کامل واخله، خوبېږې دې زه درته سپوږو ووايم؟

— اه لياقت نلرې كنه روښان سومره ښايسته نوم دې.

— كه ښايسته نوم دې بيا خپل په ماشوم چې پېداشو كېږده.

سپوږمۍ په خندا وويل: تر هغه وخت څوك مړه څوك ژوندي، اوس لپاره ستا سره خوند كوي..

د دې څخه مخكې چې د دې دواړو جنجال زيات شې په بحث كې داخله شوم او ومې ويل: هو زما فكر شوې تقريبا دا يو مياشت كېږې چې دا نفر زموږ پسې دې.

زما په خبرې سپوږمۍ په حيرت شاوخوا وكتل او ويې ويل: څوك؟ كوم سړي زموږ پسې دې؟

ما او روځشانې دواړو د سترگو په اشاره د سړك هغه بلخوا اشاره وكړل. زموږ د نظر په تعقيب سپوږمۍ هم هغه خوا ته وكتل او ناڅاپه يې په تروش تندي وويل: اه دا خيشت كولچه ولې زموږ پسې دې؟

د سپوږمۍ په خبره مې خندا راغله هغه نفر چې زموږ پسې وو، بيحد چاق ؤ او د رښتيا چې دا خيشت كولچه لقب ورسره ارزې. روځشانې د سپوږمۍ پشان په تروش تندي وويل: سم راته هزاره، ازبک معلومېږي ته يې وه دې سترگو ته وگوره بيخي ښكاري لا نه يوازې دوه سوري معلومېږي.

هغوي دواړه لگيا شوه او هغه سړي ته په كتلو يې يو، يو لقب ورباندې كېخودې تر دې چې كار بيخي د گوتو اشارو ته ورسېده او د لاس په اشاره به يې يو بل ته ويل چې هغه نفر څومره بدرنگ دې او بيا به دواړو خندل، د هغوي په دې كار هغه كس چې عمر يې ما ته د ۲۵/۲۶ كالو ښكاره كېدې او د روځشانې خبره يا هزاره و يا هم ازبک ځكه د پښتنو څهره له ورايه ښكاره كېږي فكر وكړو چې موږ هغه خوبښ شو چې داسې خاندو او په لاس هغه ته اشاره كو ځكه نو سړي جرعت وكړو او د سړك له هغه خوا څخه دې بلخوا را واوږېده، د هغه په داسې را نږدې كېدلو زه وډاره شوم او هغه دوه ليونيانو ته چې تر اوسه لگيا وه او القاب او نومونه يې هغه بدبخت ته انتخاب كول په غوصه مې وويل:

– بس دې، د سرک مېنځ کې دا څه حال دې چې تاسو دواړو جوړ کړې؟ وگورې څه کار مو وکړو؟

زما په قهرجنه لهجه دواړه خاموش شول او روځشانې کرار وويل: موږ څه کار کړې؟ په غوصه مې د هغې خوا ته وکتل او پداسې حال کې چې د سترگو په اشاره مې خپل وشاته هغه سرې ورته په نښه کو ومې ويل: دومره مو وخنډل او هغه خوا ته مو گوته ونيول چې هغه دومره جرئت وکړو د يو مياشت وروسته د سرک د هغه خوا څخه ديخوا راشي زموږ شاته.

زما په خبرې روځشانې او سپوږمۍ دواړو هغه خوا ته وکتل او کله چې پوهه شوي چې زما خبره صحيح ده نو سپوږمۍ په ډار او وېرې وويل: يو کار وکړې دا سرې اوس بيخې سر عام زموږ شا نيولې ده که يو څوک مو داسې وگوري وينه مو حلال ده.

د سپوږمۍ په خبره زما زړه کې هم وهم او وېره وولېده، هغې رښتيا ويل که خدای نکرده کوم خپلوان موږ داسې وگورې نو دا نه وايې چې يو کوڅه ډب هلک زموږ شا نيولې وه بلکې وايې دې انجونو ضرور کوم کار او اشاره کړې چې هلک يې شاه نيولې ده. د وېرې او ډار څخه لږزه مې په بدن راغلې وه سپوږمۍ او رخشانه هم وپريدلې وه خو دا هم د خدای فضل وو چې زموږ مېنځ کې روځشانه يوڅه تېزه او چالاکه وه هغې وويل: شابه څه ولاړ ياست هر يو دې خپل گامونه چابک کړې او خپل کورنو ته دې ځانونه ورسه وې شابه.

د روځشانې په خبره گامونه مو تېز کړل او سم صحيح مو منډې وهل شروع کړل، زه خپل د کوڅې مخکې رسېدلې وم د روځشانې او سپوږمۍ کور زموږ د کور څخه څو سرک مخکې وو، دلته تل موږ يو د بل څخه خدای پامانې اخيسته خو دا ځل بغير لدې چې څه ووايو يو دبل څخه جلا شو او زه په تلوار کور ته داخله شوم، او يوځل مې لا شاته و نه کتل چې آيا هغه سرې تر اوسه زموږ پسې وو او کنه؟ د زيات وېرې او وحشت څخه د خولو لاندې خيسته شوې وم، ساه مې نشو اخيستي دا هم د خدای بله مهربانې وه چې مور مې کور کې نه او زما په خيال د همسايه کور ته تللې وه. که

هغې په دې حال لېدلې وايې نو يوځل بيا او دا ځل د تل لپاره مې بايد د ښوونځي ته د تلو امېدونه ځان سره گور ته وړلې وايې.

څو دقېقي د دروازي سره ولاړه وم کله چې يو څه مې دمه راسته شوه، په داسې حال کې چې خپل پښې مې د ځان پسې کش کول دهلبز ته ننوتلم، لاس او مخ مې ومېنځه او د آسپزخانې خوا ته روانه شوم کور کې هېڅ څوک نه وه او دا بېحد جالبه وه؟ اخېر دوي ټول په يوځل چېرته تللې وه؟ او دروازه خو خلاصه وه مطلب بايد يو څوک خو کور کې اوسېږي؟ ټول کور کې په کتو شوم کله چې خپل د مشر تره د کوټې خوا ته نږدې شوم نو د هغه غږ مې واوريده چې موبایل کې لگيا وو خبرې کول او د جان او قربان څخه يې پوهه شوم چې خپل د نامزد سره خبرې کوې، نو ځکه مې کوم مزاحمت ونکړو او کرار د آسپزخانې خوا ته روانه شوم فکر مې کاوه د زيات وېرې څخه مې فشار صفر شوی ؤ.

ځانته مې پوږې راوخيسته خو يوه گوله مې لا د ستونې څخه نه تېرېدل او سپوږمۍ و روځشانه مې ياد ته راتلل هسې نه هغه سپرې د هغوي په سر کومه بلا نه وې راوړې؟ غوښتل مې د هغوې د حال څخه ځان خبر کړم خو هغوې موبایل نه درلود نو زنگ مې نشو ورته وهلې، د زيات استرس، وېرې او فکرونو څخه مې په سر درد شو، نه پوهېدم څه کار وکړم؟ د زړه درزا مې خپله اورېده چې ثانيه کې د زيات وحشت له لاسه زر ځله غورځېده اراده مې وکړل چې لارشم د هغوې کور ته خو داسې يوازي او همدا اوس تللې نشوم نو صبر مې وکړو چې د مدرسې وخت راشي.

د غرمه درې بجې وه چې آمنې د کور دروازه را وټکول او مدرسې ته د تلو لپاره يې را غږ کړل، زه چې د وخت څخه تياره ناسته وم نو بغير له کوم ځنډ څخه ووتم خو د تلو مخکې خپل ورور ته چې تازه کور ته راغلې ومې ويل: مور ته ووايه چې زه د آمنې سره مدرسې ته لارم.

ورور مې پداسې حال کې چې سر ښکته وو او کيم يې کوی د سمدې په توگه خپل سر وښوراوه، ما هم نور خبره يو پر دوه نکړل او له کوره ووتلم، توله لار مې د وېرې

څخه اخوا ديخوا کتل فکر مه کاوه چې اوس به شايد له کوم کوڅې يا ځاي څخه هغه سرې را بهر شې او زموږ مخه ونيسي په همدې وېرې او وحشت باندې مدرسې ته ورسېدو.

پوهه نشوم چې استاد څه درس راکړو او څه نه؟ ټول فکر او ذکر مې د سپورمې او روځشانې خوا ته وو، خپل د ملگري په غږ چې ويل يې: ولې ناسته يې درس تمام شو په تلوار له کوټې ووتم د مدرسې مخکې آمنه راته په تمه وه کله چې هغې ته ورسېدم نو هغې ته مې د خبرو کولو اجازه ورنکړل او په تلوار مې ورته وويل: سبا زموږ د تاريخ آزمويينه ده او زما کتاب زما د ملگري سره دی.

زما په خبرې آمنې په گنگس انداز راوکتل او ويې ويل: ښه اوس څه کوي؟
— د هغې کور دلته نږدې دې که زما سره راشې نو زه به کتاب مې ورنه واخلم.
— اممم نږدې دې؟

— هو هغه مخکې کوڅه کېدې.

آمنه په نه زړه زما سره روانه شوه، زه يوازې هم د روځشانې کور ته تللې شوم خو په دوه دليل مې آمنه ځان سره کړل اول د سپورمې خبره د هغه خيسته کلوچې له سببه او دويم هم زما مور! که آمنې کور ته تللې وايې او زه ورسره نه وایم تللې نو مور مې دا ټول کابل ښار خبر کوي چې زما لور ورکه شوې ده!

د روځشانې تر کوره مې په وېرې او وحشت شاخوا کتل تر هغه وخت چې د روځشانې د کور دروازه مې وټکول او د هغې کوچنې ورور راته دروازه خلاصه کړه او بيا ترڅو چې خپله روځشانه راتلل همدا حال مې وو خو د روځشانې په لېدو مې يو راحت ساه واخيسته او زړه کې مې شکرونه وويستل چې هغه ښه وه.

زما په لېدو روځشانه اول حېرانه شوه خو ستړې مشې وکړل او د کور ته د تلو ست يې پر موږ وکړو خو ما ورته وويل: نه گراني ناوخته ده بيا کوم بل وخت به درشو، زه خپل د کتاب پسې راغلي وم.

— کتاب؟

د دې څخه مخکې چې روخشانه کومه خبره وکړې ما په تلوار وویل: هغه زما د تاریخ کتاب ستا بکس کې پاتې که رابکړې.

د سترگو په اشاره مې روخشانه پوهه کړه چې شرمه ول مه کوه، بڼه وو هغې هم زما مطلب واخیست او په تلوار یې وویل: ها ... ها هغه کتاب بڼایې؟! صبر زه اوس درته راوړم.

د روخشانې په تلو په یو دروغجن مسکا مې د آمینې خوا ته وکتل، هغې هم شاوخوا په مشکوک نظر کتل، آمینه بڼه جنی وه هم د اخلاقو له لحاظ او هم قد قواره له لحاظ بڼایسته وه، خو یو څه اخلاق یې بل رقم ماته بڼکاره کېده داسې چې انسان ورباندې اعتبار نشې کولې لکه پت مضره چې وې! په هر حال الله اعلم زما یې ورباندې څه. روخشانه څو دقیقې وروسته د تاریخ کتاب په لاس زموږ خوا ته راغله او ما ته په نږدې راتلو د سترگې په وهلو یې کتاب زما خوا ته ونېو او ویې ویل: اها درواخله کتاب دې لکه چې له غلطې څخه سپورمې زما بکس کې کېخودلې وو.

کتاب مې ورنه واخیست لا مې د روخشانې څخه د مننې کولو لپاره الفاظ خوله کې نن وه منظم کړې چې آمینې وویل: راځه چې لارښو نور ناوخته ده.

د هغې په خبره مجبور شوم ژر د روخشانې څخه خدای پامانې واخلم او د آمینې سره روانه شوم. همدومره چې راسره راغله د یوه خبرات حق یې درلود ما فکر کاوه شاید "نه" راته ووايي او را به نشې، خو بیا هم منندوي وم چې راسره راغله. د روخشانې په لېدو مې فکر د سپورمې څخه هم راحت شو چې بڼه ده، او وېره مې هم کم شوه د څو ساعتو مخکې پشان نه وپړیدم کور ته ورسېدو او ما د آمینې سره په خدای پامانې کولو کور ته ننوتلم..

د مور غږ مې د دهلبز څخه راتلو لکه چې راغلي وه؟ ژر مې خپل بوټونه وباسل او کور ته داخله شوم، د داخلېدو سره سم مې سترگې په بې شمېره کالو او جامو ولگېده! دا دومره جامې او خرید د چا دې؟ په حېرت مې هغه شيانو ته کتل چې مور مې را غږ کړل:

— څه داسې گورې راشه تاته مې هم اخیستې.

— خېرت خو دې؟

— هو خيرو خیرت دې خبره نه یې؟

— نه د څه څخه؟ څه خبره ده؟

— لڅېره روان یو پکتیا ته.

— په څه خاطر؟

— وا نو بل به څه خبره وې څو لڅېره د مجید جان (زما مشر تره) بڼایسته ناوي راوړو.

د مور په خبره مې تازه دې موضوع ته فکر شو او بېحد خوشحاله شوم، اول د دې لپاره چې زموږ کور کې یعنې زما د انا په زامنو کې یواځې زما پلار واده کړې ؤ، او دا دوه ترونه مې د انا څخه واړه زما مور ته پاتې شوي وه او هغې را لوی کړې وه نو اوس ورته سم خپل د زامنو پشان بڼکارېده نو ځکه بېحد ورته خوشحاله وه، زه هم خوشحاله وم ځکه اول ځل د دومره کلونو وروسته زموږ کور کې د واده مراسم او محفل وو، دویم دلیل چې زه بېحد خوښه وم هغه دا وو چې ما بیخي خپل اصلي وطن پکتیا نه وه لېدلې او اوس هلته روان وو، د یو ساعت په موده کې مې ټول وېره وحشت او هغه بېځایه فکرونه له ذهن ووته او د مور لخوا په اخیستل شوې د ناوې جامو او سینگار څېزونو کې اخته شوم.

ټوله شپه د خوشحالی څخه خوب رانغلو سهار هم وخت پاسېدم او په مور و موبنتم ترڅو لاړشو بازار ته او زه ځانته د واده لپاره جامې واخلم خو مور مې ویل: زه پرون ټول ورځ بازار کې گرځېدلې يم او اوس بیا ستا لپاره نشم تللې ملا او پښې مې درد کوی.. او اخیر کې و یې ویل چې خپل د خاله سره لاړه شه پدی خبره لا خوشحاله شوم، هسې مور سره که تللې وایې نو زیات نشوم گرځېدلې او هغې خپل د زړه خرید ته هم نه پریخوډم، نو ځکه مې خپل مجرده خالی ته زنگونه پرلپسې شروع کړل او یوولس بجوا شاوخوا د کوره د خرید په تکل وخوځېدو. که د څو

مياشتې مخکې جنې وايې نو همغه اول دوکان کې مې خپل ټول خريد کاوه خو اوس ټول حالات بدل شوې ؤ، او زه هغه عاجز معصوم جنې نه وم د خلکو خبره اوس دنيا دېده شوې وم.

— ستا په نظر دا څنگه دې؟

د مروه په غږ مې نظر د يو جوړه آسمانې رنگ نيلى هندی جوړې څخه چې شاوخوا يې په بڼايسته غميو پوښل شوې وه، او زما په اول نظر خوښ شوې وه واخيست او هغې ته چې يو سور رنگ اوږد کميس يې په لاس کې ؤ وکړو.

— څنگه دې؟

لاس مې ور اوږد کړو او د کميس لمنه مې لاس کې ونيوه تیکه يې بخمل وو، زيات ورباندې کار شوې وو د غاړې څخه نېولې لستونې، لمنه، شاوخوا ټول يو څېر، څېره د غميو ډک وو! په کرار لهجه مې وويل: امم بڼايسته خو دې خو ستا په نظر يو څه زيات ډک ندې؟

— څنگه ډک دې؟ سر مې خلاص نشو.

— زما مطلب يو خو بخمل دی بل بيا دومره په غميو پوښل شوې د اطرافيانو پشان ښکاري دې جامو سره.

زما په خبره مروه يو ځل بيا هغه کميس ته څېر شوه، او ويې ويل: زما په نظر خو بڼايست يې همدغه د غميو په زيات کارونه کېدې.

— د رښتيا ته داسې فکر کوي؟

— هو.

— امم بيا نو زه پکې څه نه وایم مهم ستا نظر دې واخله مبارک دې وې درته.

— مبارک دې وې راته؟

— هو نو ستا خوښ شوې واخله مبارک دې وې درته.

— لیونی دا ما ستا لپاره انتخاب کړې ما وخت ځانته کالې اخیستې؟

د حیرت څخه په ډک غږ مې تقریبا چغه کړه: څه؟ تا دا ما ته انتخاب کړې؟

زما په لور غږ باندې په دوکان کې موجود ټولو ښځو او سړیو راوکتل چې مروه په

تلوار په داسې حال کې چې خپل په خوله گوته د چوپ شه پشان ما ته کیخودل
کرار وویل: هیس... ولې چغې وهې؟ ټول خلک دې خبر کړل.

پداسې حال کې چې کونښنې مې کاوه غږ مې ښکته اوسپړی مروه ته مې کرار وویل:
اخ دا نو څه دې چې تا ماته انتخاب کړې؟
— څه ندې کالې دې، و گوره سومره ښکلې جامې دې.
هغه سور د خلیانو د بیرغ پشان کالو ته مې اشاره وکړل او ومې ویل: ته دپته
ښکلې وایې؟

هغې زما په خبره یو ځل بیا هغه کمیښ له نظر تېر کړو او دا ځل په زړه نا زړه لهجه
یې وویل: امممم یعنی ستا په نظر ښکلې ندې؟
په حیرت او پوسخند مې وویل: ښکلې؟ زما په نظر... البته ستا خوا دې بده نشې
سم هغه بالان ورته وایې څه ورته وایې هغه جوال چې په خرو، غوایانو اچوی همغه
ښکاری راته..

— نا نو... دومره به هم بدرنگ نه وي؟ او هو هغه نه بالان دې او نه هم جوال! هغه
ته غورجین وایې.

— هو... هو همغه زما په نظر دا جامې د هغه خورجین څخه لا بتره دې.
زما په خبرو مروه یوځل بیا هغه کمیښ ته وکتل او د شونډې لاندې ځان سره یې
ښکهارۍ شروع کړو بیا یې کرار ما ته وویل: ښه نو څه ووایم؟ ته غواړې هغه جامې
واچوې نو خپل په زړه یې واخله.

د مروه په خبره د خندا څخه په خلاصه خوله مې هغه هندي آسمانې رنگ جامو ته
مې گوته ونيول او په خوشحالی مې وویل: هغه غواړم.
زما د گوټې په تعقیب مروه هغه جامو خوا ته وکتل..
په شوق او هیجان مې وویل: ښه څنگه دې ستا په نظر؟
مروه دوکاندار ته وویل: هغه جامې زموږ لپاره راښکته کړې، ترڅو موږ یې د نږدې
څخه بهتره وکتلې شو.

کمیسی مې په خوشحالی پورته ښکته کو، مروه هم زما پشان کمیسی ته کتل.

– ښه نو څنگه دې ستا په نظر ښکلې دې کنه؟

زما په غږ مروه راوکتل او بیا پداسې حال کې چې ټنډه یې تروه کول د کمیسی د

اړولو را اړولو حال کې وویل: ستا په نظر یو څه زیات آزاد ندې؟

– څنگه آزاد پوهه نشوم.

– امم مطلب وگوره ټیکرې یې یو لویښت دې هغه هم نازک گاج! او شاته غاړه یې

هم زیاته لوڅه ده، لستونې هم تر څنگلې پورې په یو نازک گاج پوښل شوې چې د

اغوستلو وخت کې ضرور ټول لاسونه دې ښکاره کېږي، او بلخوا پرتوگ پایسې دې هم

شلوار دې او تخو پوهیږی چې پلار او ورونه دې د دې شان جامو څخه بد راځي.

د مروه ټول خبرې صحیح وه خو زما په نظر دا زیات ښکلې ډیزاین داره جامې وه نو

ځکه نشوم ورڅخه تېریدلې، اخیر په سل خواهش او زاریو مې مروه قانع کړل ترڅو

هغه کالې واخلم. د زیات خوشحالی څخه په آسمانو روانه وم نه ځمکې چې مروه

کرار وویل: که وروسته دې مور، پلار ورونو او ترونو دې کوم جنگ او دعوا وکړه نو

زه ملامته نه یم ځکه تا خپل په زړه کالې اخیستی نه زما په زړه او مشوره.

په خدا مې مروه ته وویل: ته خلاصه یې زه جیم جواب یم ټولو ته.

– خدای دې خبر پېښ کړې الفاظ او خبرو دې د دې څو میاشتو په پرتله تغیر کړې

دی.

د مروه په خبرو مې یوازې وخنډل او نور مې هېڅ و نه ویل، مور همدا یوه جوړه

کالې اخیستی وه نور مو هېڅ نه وو اخیستی! ځکه نور پیسی پاتی نشوه دا جوړه

کالې ما په پنځه نیم زره افغانیو واخیست....

په خوشحالی او خدا کور ته ورسیدو مور مې بغېر له کوم دمې او استراحت لگیا

وه او د ناوې کوم کوټه چې مور ورته په نظر کې نیولې وه جوړه ول. زموږ د سلام

پر غږ یې راوکتل او ویې ویل: خرید مو وکړو؟

ما په خوشحالی خپل په لاس کې د کالو غوټه وربکاره کړل مور مې هم خپل کار

پریښود او ټول یوځای د دهلبز خوا ته لاړو. همدا چې ورسېدو ما په تلوار خپل کالې

د پلاستیک څخه وویستل او پداسې حال کې چې خپل پر ځان مې نیول مور ته مې ور وښودل.

— څنگه دې مور؟ ښایسته دې کنه؟

مور مې بغیر له کوم خبرې کالې پورته ښکته کړل او بیا مروه ته چې د سترپیا څخه په نالې ناسته وه وکتل او به قهرجنه لهجه یې وویل: ما ته ورسره استولې وې ترڅو ورته یو جوړه سم کالې انتخاب کړې دا یو گز ټوکر څه دې چې دې اخیستې؟ مروه زما خوا ته راوکتل او مور ته یې وویل: خورې زه کار نلرم نه ما ورته اخیستې، او نه مې هم ورته انتخاب کړې، هغه دې لور ده ما ورته وویل چې دا جامې مه اخله د مور وپلار دې نه خوښېږې خو دې ویل زه جیم جواب یم ټولو ته اوس هم ته د هغې څخه پوښتنه وکړه ترڅو ځواب دې درکړی.

د مروه په خبرو مور مې په همغه قهرجن نظر زما خوا ته راوکتل بغیر لدې چې هغه کوم خبره وکړې ما په ژړغونې غږ ورته وویل: دا کالې اوس تازه بازار ته راغلې او ټولو انجونو همدا شان کړې...

— هغه انجونې به نور کارونه هم کوي نو ته ځان د هغوي سره سم کوي؟

— نو زه خو څه دا کالې د سړیو او خلکو مخ کې نه اچوم د ښځو محفل کې څه پروا لري؟

— موږ کلی ته ځو.. او د هغه ځای د کلی ښځې د سړیو څخه زیات خوله کې خوشې دي. هغوي بې سواده خلک دي سبا ورځ ستا په دې شان کالو اچولو زر رقم خبرې کوي....

خلاصه د خبرې تر ماښام زما ټینگار د مور انکار، اخبر په دې خبرې یو دبل سره په توافق ورسېدو چې د دې لپاره چې د کمیس غاړه او لستونې زیات برېښ او لوڅ دي باید یو بلېز د کمیس په رنگ د کالو لاندې واچوم ترڅو زما بدن ورڅخه ښکاره نشي، او ما هم اخبر په نه زړه دا خبره ورسره ومنل، سهار په داسې حال کې چې ټول د واده اخیری خریدل لپاره بازار ته روان شول زه د ښوونځي خوا ته روانه شوم، ځکه

د کال اخبر آزموينې د پيل کېدو حال کې وه او ما نغوښتل چې د امتحان څخه محرومه شم ښوونځي ته لارم ترڅو د ښوونکي څخه د يوې هفتې رخصتې واخلم.

ټولگي ته په ننوتلو نظر مې په دريمې څوکۍ چې اوه اته انجونۍ وه و لگېده.. دا انجونۍ به تل د ښوونکي د راتلو مخکې او خالي ساعتونو کې به سره راټولېدل او مجلس به يې کاوه، دا څو مياشتو کې زه هم ورسره لږ بلده شوې وم او د تلو راتلو وخت کې به مې ورسره ستړې مشې او خداي پامانې کول، نور کوم خاص ملگرتيا مو نه وه سره.

د دا څو مياشتو د عادت مطابق هغوي باندې مې سلام واچوې او خپل د څوکۍ خوا ته روانه شوم، سپوږمۍ او روځشانه دواړه راغلې وه خو دومره په خبرو کولو او مجلس کې گرم راغلې وه چې هېڅ ما ته فکر نشو، زما په غږ يې راوکتل او د لنډ ستړي مسې وروسته بيا دواړه لگيا شوه. خپل ځاي کې کېناستم او د دوي دواړو نه ختم کېدونکې بحث ته مې غوږ ونيوه خو اخير مې زړه صبر ونکړو او ومې ويل: اې تاسو خبر ياست؟

زما په غږ روځشانې په ډار راوکتل او ويې ويل: په څه؟ بيا خو هغه هزاره ستا مخه نه ويې نيولې؟

د روځشانې په خبره مې تازه هغه کس ياد ته راغلو بيخې مې دا دوه ورځو کې لياده وتې وو.

— نه ليونۍ شکر هغه رومې بانجان مې بيخې ليدلې لاندې، خبره داسې ده چې زه سبا ښوونځي ته نه راځم اممم شايد تر درې څلور ورځو پورې.

سپوږمۍ- ولې کوم خواستگار لري که څنگه؟

— نه جوگې زه کوم خواستگار شې مې نلرم، بلکې د مشر تره واده مې دې او غواړو لارښو پکتيا ته.

روځشانه- اهااا ښه... مبارک دې وي.

سپوږمۍ- کالي دې اخيستې؟

د سپورمې په خبره خدای نو ماته موقع په لاس راکړه، په بیحد شوق او هیجان لگیا شوم او خپل د جامو اخیستلو څخه نیولې د مور تر خبرو او کارونو ټول مې دوی دواړو ته کیسه وکړل هغه دواړو هم په بیحد توجه زما خبرو ته غوړ نیولې وو زما د خبرو د خلاصېدو وروسته سپورمې وویل: مطلب ته د واده په ورځ خپل د جامو لاندې یو بلېز اچوې؟

— اهوم مجبوره یم

روخشانه- ولې مجبوره یې؟ ستا زړه ستا کالې! ستا په شخصې انتخاب او ټاکنه ستا کورنۍ څه کار لري؟

هېڅ مې ونه ویل او یوازی مې د هغې خوا ته وکتل روخشانی داسې ویل: "ستا زړه ستا کالې" لکه چې دا ځای کوم خارج امریکا ده نه افغانستان!؟

سپورې- هیلې ماته غوړ شه، گوره که د هندي جامو لاندې بلیز واچوې د هغه ټول کالو خوند او مزه وړې. د دې کالو سټیل په همدې لنډ لستونې او خوشې غاړه کېدې. هغوي دواړو دومره دا خبرې وکړل، تر دې چې زه یې د مور له خبرې او کارونو څخه پښیمانه کړم. د ټولگي نگرانې ته مې خپل حال بیان کړو او ورڅخه رخصت مې واخیست، ښوونځي رخصت شو او بیا موږ درې واړه د هغه بل پرون پشان کور ته د تلو لپاره راهې شوو.

ټول لاره پداسې حال کې چې په ظاهره د هغوي خبرو ته فکر وو خو اصل کې زما نظر زموږ په شاوخوا ؤ، ترڅو بیا هغه سړی له کوم کونج منج څخه حاضر نشې، خپل د کور کوڅۍ ته رسیدلې وم چې سپورمې وویل: زموږ د خبرو په اړه سم فکر وکړه هلته کلی ته ځې اطرافو ته ځې نو یو څه ځان ورته پورته ونیسه یو څه چالاکه شه داسې ځان عاجزه او معصوم مه کوه.

سر مې ورته وښور اووه وو، او د کور پخوا روانه شوم. د روخشانی او سپورمې خبرې راته صحیح ښکاریده رښتیا ویل زما د کالو ټول خوند همغه کې و. څنگه وکړم؟

څنگه مور راضي کړم؟ د کور دروازې ته رسیدلې وم چې یو شیطاني فکر مې ذهن ته راغلو...

يعني که د مور سره په ظاهره سر وښوراوم او په اصل میدان کې خپل کالې بغير له دې چې د مور خبرو ته غوړ ونيسم واچوم، څه به وشي؟ مړه به مې کړې؟ نه يوازي شايد يو څه پوچ رد او کنځل به راته وکړې خو د خلکو مخ کې هېڅ نه وايي. پدې فکرونو مې يو شیطاني مسکا پر شونډو خپره شوه او په تلوار کور ته ننوتلم. پلار ورورنه، او ترونه مې لگيا وه د واده د مخارجو او څوک ځي، او څوک نځي. سومره خلک به راشي؟ سومره به راشي، د پوډۍ او نور د واده اړوند موضوعاتو په اړه خبري کول. په لوړ غږ مې په هغوي سلام واچوي او خپل د کوټې خوا ته په چټکو قدمونو روانه شوم، غوښتل مې ژر تر ژره د هغوي د نظرونو څخه پناه شم چې هسې نه ووايي: "هيلي جامې دې اخيستي؟" او که دا پوښتنه وکړې نو مجبور زه خپل هغه نامې کالې ورته ښکاره کړم.

او که کالې زما پلار، ورونو، او تره ولېده نو د واده ته د تلو مخکې اول زما جنازه کوې بيا ځي.. په همدې کش مکش کې خپل کوټې ته ورسيدم ژر مې دروازه بند کړل.. د وېرې او استرس څخه مې ساه، ساه وهل فکر مې کاوه زړه مې خولې ته راغلو سم د جنگ د میدان څخه را وتختېدلم لا مې خپل په دې برياً جشن نه وو نيولې چې د پلار غږ مې واوریده چې ماته يې نارې وهل...

— هيلي دلته راشه.

د پلار په غږ مې يوه نيم کله سخته ووهل، د شونډې لاندې کرار مې لځان سره وويل: يا الله بد مې کړې. پخداي چې د مور خبره منم او د کالو لاندې يو نازک بليز اچوم.. پلار- وه جنۍ زما غږ نه آوري؟ راشه وگورم څه دې اخيستي؟

— بد مې کړې خدايه قول درکوم چې غټ ډبل بليز به اچوم چې د بدن هېڅ برخه مې ښکاره نشي خو ...

لا قول او وعدي مې د خداي سره تمام شوې نه وه چې پلار مې د دريم ځل لپاره غږ کړل او ما هم نور ځنډ جايز ونه بلو او په تلور د دهليز خوا ته لارم...

د شپږ غبرگو سترگو لاندې اوسیدل ډېر بد احساس لرې، لکه چې هغوې خپل حساب کتاب خلاص کړې وو؟ ځکه بیغمه ناست وه پلار مې د چاې پیاله لاس کې وه مشر تره مې هم تلویزیون خوا ته کتل خو فکر یې زموږ خوا ته وه او مشر ورور مې هم لکه چې هغه حساب او کتاب را جمع کو. پلار مې خپل د چاې پیالې څخه یو دوه غږپ وکړل او بیا ماته په کتو یې وویل: دا زما غږ دې نه آوریډو دومر مې درته نارې کړې؟

هېڅکله مې دومره زړه او جرئت نه درلود چې مخامخ پلار ته جواب ورکړم، داسې نه وه چې پلار مې قهرجن او غوسه ناک اوسېږي نه زما پلار بیحد نرم زړه او خوش اخلاق وو، خو بیا هم موږ د هغه د غږ او خبرو د هیبت لاندې وو په کرار او په لږزیدلې غږ سره مې وویل: ه... هغه ما غوښتل خپل کالی بدل کړم.

زما په خبرې پلار مې خپل سر د پوهېدو په انداز وښوراوه او ویې ویل: خرید دې خلاص شو که لا پاتې؟ مور خو دې ماته پرون ویل چې تاته نور پیسی هم درکړم ځکه تا هغه ورځ په دومره پیسو یوازې یوه جوړه کالې اخیستې!؟ د پلار په خبرې ما خپل د خولې لارې تېر کړل او د سترگو د کونجونو څخه د مور په لټه شوم چې شابد مرستې ته مې راشې.. پلار- ته لارښه خپل کالې راوړه چې زه وگورم اخیر دا څنگه کالې دې چې تا دومره قیمتته اخیستې.

د پلار په خبرې ژړا ته ورسېدم که کالې مې دوې ته ښکاره کړې وایې زما هغه ښایسته کالې ټوټې، ټوټې کول اور یې ورته اچوې، نه پوهېدم څه ځواب ورکړم..!

مشر تره مې په خندا وویل: واده زما دې ما د زر افغانیو جوړه اخیستې هغه وخت آغلې شهزادګې دومره قیمتې جامې اخیستې؟ دا که ستا واده وایې بیخې به دې کالې د خارج څخه راغوښتل..

د دې څخه مخکې چې زه کومه خبره وکړم مور مې وویل: زما د لور په کالو ریشخند مه وهې د اوس وخت انجونۍ دې دا خو څه پخوا وخت ندې چې په پنځه زر روپې

به يې د ناوې کور اخیست. اوس زمانه بدله شوې.

د مور د خبرې په تایید مې پلار وویل: هو ولاې دا خبره خو ده پخوا وخت کې بیحد ارزني وه، برکت و زما خدای بخښلې پلار به راته ۴۰۰ افغانې په لاس کې راکړل او نیم میتر لیست به د کور د موادو وو، خو دومره برکت وو چې همغه روپې باندي به هرڅه واخیستل شول. خو اوس وخت یوازی له کور ووځه او بیرته راشه بغیر لدې چې کوم شی لا واخلي زر دوه زر افغانې به درڅخه تللې اوسېږي..

د پلار د خبرې په تایید کې مې مشر تره یوه خبره وکړل، بیا ورور مې تر دې چې زما د کالو موضوع یې له هېره ووته، مور مې کرار راته وویل: ورځه پیسې دې زه د پلار څخه درته اخلم چې ځانته چپلې او نور شيان واخلي دلته مه درېږه اوس بیا یې تاته فکر کېږي او وایې کالی دې راوړه.

په خوشحالی مې مور ته وکتل او په زړه کې ورنه زر ځله خار او قربان شوم، په چټک قدمونو مې ځان خپل تر کوټې ورسه وه. تر ماښام ډوډۍ وخت پورې د دوې مخکې رانغلم د ډوډۍ خوړلو وخت کې هم زما کشر تره کور ته راغلو هغه جلال آباد پوهنتون کې محصل وو، زما دمشر، تره د واده لپاره یې یو څو ورځې رخصتې اخیستې وه..

د هغه په راتگ زما د کالو او نور شيانو بحث یو دم لیاډه ووت، او ټول د واده په مخارج او خبرو اخته شوه، د چای ډکي پیالې مې د هغوې مخي ته کیخود او خپل د کوټې خوا ته روانه شوم خو خونې ته د داخلېدو مخکې مې مور راته غږ کړو او زه یې خپل کوټې ته ور وغوښتم..

— ها مور څه وایې؟

مور مې پداسې حال کې چې خپل د کوټې په المارې کې لگیا وه ویې ویل: دروازه بنده کړه دننه راشه.

دروازه مې بنده کړه او خپل د مور خوا ته ورغلم چې مور مې د المارې څخه یو پخواني غوټه چې یو څه پکې تړلې وه را بهر کړه. هغه غوټه یې په غالي کیخوده او

خلاصه یې کړه، ما هم ورته په حیرت کتل چې دا اخیر څه دې؟ مور مې د هغه پخواني او قدیمې ټوکر او غوټې څخه یو څو دانې بڼایسته لونگین او د لاس بنگرې چې ما ته د سرو زرو بڼکاره کېدل را بهر کړل، د هغه شیانو په لېدو زما طاقت ونشو او په هیجانې توګه په داسې حال کې چې هغه بڼایسته لونگین مې راخیست ومې ویل:

— مور! ایا دا ستا دې؟ تا ولې مخکې دا ماته نه بڼکاره کول؟ پوهېږې اوس وخت دا لونگین د افغانې کالو سره انجونې ځورېد کوي او سومره بڼکلې بڼکارې.. لا مې لاس کې هغه لونگین نه و راخیستې چې مور مې هغه غوټه زما د لاس څخه کش کړل او په تروش تندې وویل: دا زما ندې دا امانت دې.

— د چا امانت؟

— دا څېزونه ستا د خدای بڅښلې انا دې. او د هغې وروسته باید د هغې لور ته مې ورکړې وایې خو دا څو کاله کېږې نه ستا عمه دلته راغلې او نه هم زه ورغلې یم. اوس چې د واده پسې څو نو زه به دا امانت هم ستا عمه ته ورکړم او خپل غاړه به خلاصه کړم.

— مور یو دانه لونگین یې ماته راکړه، زه خپل په افغانې کالو باندې ځورېد کوم خیر دې.

— دا زما ندې لورې امانت دې، او امانت شې خو زه تا ته نشم درکولې که زیات دې خوښ شوې کله چې ستا عمه ته مې ورکړل بیا له هغې وغواړه. هرڅومره چې زارې مې وکړل خو د مور همغه یوه خبره وه، اخیر مروره شوم او غوښتل مې له کوټې څخه ووځم چې راته ویې ویل: ها ته دا پیسې واخله دا دې پلار تاته درکړل او هوو داسې دې خوله کړه مه نیسه زما سره زما د ځوانې د وخت یو څو دانې لونگین پاتې هغه به درکړم.

د مور په دی خبره خوشحاله شوم او بیرته راوگرځېدم هغه هم لګیا شوه او د لس شل دقیقو کتلو او پلټنې وروسته یو دوه دانې لونگین زما خوا ته ونيول، د هغه

لومړنیو په اندازه ښکلی نه وه خو بیا هم ښه وه گزاره یې کول. لونگین او پیسی مې ورڅخه واخیستل او لارم خپلې کوټې ته. خپل ځای مې هواره کړه او په ځای پریوتم خپل د ۱۸ پیري مات، مات موبایل مې راوخیست چې د زیات استعمال کېدو څخه نور هېڅ شی پکې نه و پاتې. حتا بترې لا پرسېدلې وه! او زه هرځل وېرېدم چې هسې نه وچوې! دغه هم غنیمت وو زموږ خپلوانو کې پیغلې انجلۍ ته ترڅو چې کوژده ونکړې موبایل نه ورکوی خو ما په سل زاریو دغه خراب مان موبایل ترلاسه کړې و.

څه کوم خاص کس نه وو چې ورسره خبرې وکړم موبایل کې یو د مروه نمبر وو، او د یو دوه نور ماماگانو نمبرونه مې وه چې مور مې ورسره کله ناکله زما د موبایل لخوا ورسره خبرې کول، هغه دوه دانو لیونیانو "سپورمۍ، رخشانه" سره هم موبایل نه وو چې خبرې ورسره وکړم د موبایل گالری ته لارم په د گوتو په شمار ۲۰ دانې ټیک تاک مې درلود چې تقریبا د زر ځله څخه مې لا زیات لیدلی وه خو بیا هم د مجبوری څخه د هغمه کتلو باندې اخته شوم چې یو دانه د راشد خان ویډیو راغله. د هغه په لیدو مې هغه ورځ یاد ته راغلل چې روخشانې او سپورمۍ د هغه تعریفونه کول، د هغه ورځ په یاد راوړلو مې خندا راغله هغوې داسې تعریف کاوه چې زما ذهنیت بیخې دی راشد خان ته ونشو او ما فکر وکړو ضرور د دوې کوم شناخته یا هم نامزد دې..

خو اوس چې فکر کوم واقعا زه هم ساده یم. زه بیا سپورمۍ ته وایم چې ژر د خبرې مطلب نه اخلې! پداسې حال کې چې زه هم د هغې څخه په کمه نه یم. د دوه درې ویډیوگانو کتلو وروسته مې خوب راغلو او ویده شوم..

د سهار د لمانځه وروسته مور خوب ته پرینخوډم او ویل چې خپل شیان سره راټول کړه چې اته بجو ته څو بازار ته او ته خپل خرید وکړه، او همدا چې د بازار څخه راشو پلار به دې د موټر ټیکټونه کړې او حرکت به وکړو.. د مجبور څخه په پټو سترگو لکيا شوم او خپل ضروری وسایل مې په بکس کې ځای پر ځای کړل او بیا بغیر لدې چې ډوډۍ وخورم د مور سره د بازار پر خوا وخوځېدم..

بازار کې زیات ونه گرځېدو یوه جوړه خپلې مې واخیست او دوه جوړې مې بنگرې لاس کې واچول البته د مور په زیات ټینګار چې ویل یې لاسونه دې خالې دې او بد ښکاري، کور ته چې ورسېږو لا وخته وه خپل اخیستل شیان مې هم بکس کې کیخودل او غوښتل مې لارشم آشپزخانې ته ترڅو یوه گوله پوډۍ وخورم د زیات لوړې څخه مې فشار بیخي صفر شوې وو، لا د کوټې څخه وتلې نه وم چې د هلېز ته زموږ د همسایه ښځه د آمنې مور راننوتل! اه خدایه دېته وایې بد شانس! ددې ښځې څخه ما پر بعضو دلایلو بد راتلل او هېڅ مې زړه نه غوښت ددې مخکې اخوا دیکخوا شم خو قسمت ته گوره هې...

د مجبورې سلام مې ورباندې واچو هغې هم په خوش اخلاقي ځواب راکړو او زما مخ یې ښکل کړو! د دې څخه مخکې چې هغه کومه خبره راسره وکړې مور مې راته وویل: لاره شه هیله جاني ترور ته دې چای راوړه..
— سمده مور.

غوښتل مې د چای راوړلو لپاره آشپزخانې ته لارشم خو د همسایه ښځې وویل: نه ... نه ځان مه په زحمت کوې زه راغلې وم چې خدای پامانې درسره وکړم د خیر سفر ولرې، پخیر لارښې او پخیر خپل ناوې راوړې.. او دا چې زما هغه درخواست..

زه منتظر وم چې واورم څه درخواست لرې؟ خو مور مې اجازه رانکړل او ویې ویل: ته لا تر اوسه په تمه یې؟ شابه چای راوړه..

د مور په تنده لهجه مجبوره شم په تلوار د آشپزخانې خوا ته لاره شم، اشپزخانه د دهلیز څخه یو څه لرې وه او وا مې نه وربدل چې د همسایه ښځې څه درخواست درلود؟ ځان سره مې وویل ضرور کوم شئ به یې زما د مور څخه غوښت لکه پیسې؟ ځکه د دوې اقتصادي حالات یو څه زیات خراب وو، چای مې دم کړل او بیرته راغلم د دهلیز ته د چای ترموز او پیالې مې د هغوي مخې ته کیخودل او مور ته مې وویل: زه ځم پوډۍ خورم زیات وړې شوې یم.

مور- سمدہ لورې ورځه.

همسايه بڼځه- هو .. هو لاره شه بڼه ډوډۍ وخوره په ځان پام کوه دوه هډوکې درنه جوړ شوې..

په حيرت مې د هغې خوا ته وکتل خو هېڅ مې ونه ويل او لارم ترڅو خپل ځانته يو شئ د خوړلو لپاره را واخلم...

د غرمې دوه بجې وه چې بس کې کېناستو او حرکت مخ پر پکتيا، دا يو بس کامل زموږ د خپلوانو څخه ډک وو، زموږ ټول کورنۍ، بيا زما د مور لخوا ماما خپل مې زياتر زموږ سره راغلې وه، ځکه هغوي يوازی د مور لخوا زموږ خپلوان نه وه بلکې د پلار لخوا هم زموږ خپل وه صحيح نه پوهيږم خو لکه چې زما مور زما د پلار د عمه د لور د ايندرو ملسې وه!!! زه د خپلوې په تشریح ورکول کې يوڅه مشکل لرم بدبختانه تاسو خپل حساب وکړې نو چې دقيقا څه يې راتلل؟ په هر صورت زه خوشحاله وم چې سفر کې راسره مروه ملگرې وه، زموږ څنگ په څنگ څوکۍ وه، موټر چې د کابل څخه حرکت پيل کړو نو زموږ ليونتوب هم ورسره شروع شو.

دايره مو وهل ټپي مو ويل او بد حال مو جوړ کړې وو موټر کې دننه، خو دا مستۍ او شور، تماشا زياد دوام ونکړو! ځکه د پلار، او ورونو غږ مې پورته شو چې خبري کول او ويل يې: بند کړې دا شور او تماشا...

په خفه انداز خپل په څوکۍ کېناستم چې زما د څهرې په ليدو مروه په خدا وويل: څه وشو؟ ولې دې موږ اف شو؟ خفه شوی؟

په قهرجن لهجه مې وويل: موږ واده ته روان يو کوم جنازی تخو نه يو روان چې دوي داسې کوي.

مروه- خدای دی نکوی. داسې منفي خبری د خوشحالی وخت کې مه کوه. نڅا او سندری به هم ووايې خو خیر ياده وه چې لومړې پخیر تر مقصد ورسيدو.

هېڅ ځواب مې مروه ته ورنکړو او په همغه خفگان باندی خپل په څوکۍ کېناستم، دا لومړې واده وو چې زموږ کور کې کېدې او زما ورته بيحد تلوسه وه زړه مې

غوښت خوشحالی او نڅا وکړم پکې خو دوې راته اجازه نه راکول، یو څو دقیقې خفه کېناستم خو ځان سره مې فکر وکړو چې نه ارزی د مروه خبره په دې خوشحالی کې په ځان غم ونیسم نو موبایل مې راوباسو او د موټر له ښیښې څخه مې د بیرون د ښایسته منظري ویډیو نیول شروع کړل، دومره ویډیوگانې مې ونیول چې نور د موبایل حافظه مې ډکه شوه او یو عکس لا پکې نه ځای کېده ..

نیم ساعت بیا د مجبورې کېناستم او ځینې هغه ویډیوگانې چې زما په نظر خراب راغلې وه د موبایل څخه ډلټ کړل، ځکه سبا واده وو او هلته ما زیاد عکسونه غوښتل واخلم نو د موبایل حافظه مې باید خالي وایې. نیم ساعت د ویډیوگانو ډلټ کولو کې تیر شول. کله چې کار مې خلاص کړو نو سخت خوب راغلې وو ځکه سهار وخت پاسیدلې وم او بیا دومره په بازار کې گرځېدلې هم وم نو بیحد سترې وم خو موټر کې خوب نه راتلو، ځکه لاره او سړکونه خراب وه یو متر که پوخ سړک وایې سل متر کنډو کپړ وو او موټر داسې ښورېده چې زه وپېرېدم چې هسې نه موټر چپه شی.

خو بیا هم سترپیا راباندې غالب شوه خپل سر مې د مروه په اوږه کېخودو او د دوه دقیقو وروسته مې سترگې گرمې شوې او ویده شوې وم، د څه کسانو د بنگ بنگ په غږ مې سترگې خلاصې کړې، د مخامخ منظري په لېدو مې نفس اخیستل لیاډه ووت او خوله مې چغې وهلو ته خلاصه کول چې مروه زما په خوله لاس کېخود او په تلوار یې زما د غوږ څنگ ته وویل: چغې مه وه زموږ سره کوم کار نلري... د زیات وپړې او ډار څخه مې لاسونه رپ، رپ لړزېدل او ساه مې نشو اخیستل مروه کرار کرار زما پر ملا لاس تېر کړو او دلدارې راکول چې هېڅ خبره او مشکل نشته.

خو زما غبرگې سترگې د موټر په هغه تپ رڼا کې د هغه سربانو په لاس کې په کلاشنکوف باندې موبنتې وه، او په یو ثانیه کې زر رقم فکرونه او زر رقم خبرې مې ذهن کې گرځېدل راگرځېدل د روځشانې خبره مې یاد ته راغله چې یوه ورځ یې موږ ته خپل د ماما د زوی کیسه کړې وه چې طالبانو یې موټر په لاره کې دره ولې و او د

هغه د ماما زوی په دې خاطر وژلې وو چې د مسلم (انگلیسی کورس) کارت ورسره وو. سترگې مې د اوبنکو ډکې شوې او خپل د ورور خوا ته مې وکتل هغه هم مسلم کورس وایو شاید د هغه په جیب کې هم د مسلم کارت وې یعنی اوس به هغوی زما ورور ووژنې؟ په دې فکر مې ژړا نور هم زور واخیست چې مروه په کرار وویل:

– ای لیونۍ ته ولې داسې کوې؟

د ژړا څخه په همغه نیولې غږ مې وویل: ط.... طالبان غواړې موږ ووژنې؟

– الله اکبر. نه.. ته ولې داسې فکر کوې؟ هغوی خو څه انسان وژونکې ندې.

– ه... هغوی وحشیان دې.

– سیس.. دا رقم توهین که ته ماته هم وکړې زه دې وژنم هغوی خو لري.

زموږ خبرې لا نه وه خلاص شوې چې د شالخوا مې په سر باندې کرار یو شپې ولگېده

او د هغه سره سم د یو ځوان هلک غږ چې ویې ویل: خورې وبخښه فکر مې نشو..

کله چې ور و مې کتل نو یوځوان طالب مې ولېد چې پر اوږه یې کلاشنکوف وو او د

هغه کلاشنکوف لاستې زما پر سر لگېدلې وو، د هغه طالب په لېدو دومره وډاره شوم

چې بې اختیار د مروه خوا ته نږدې شوم. د زیات وحشت څخه مې غاښونه یو پر بل

لگېدل..

هغه ځوان طالب مخکې لاړو او د هغه بل طالب چې د عمر څخه یو څه پوخ

معلومېده او لکه چې د دغه ځوان طالب مشر وو شاته ودرېد، هغه ځوان طالب د

هغه بل طالب غوږ کې یوڅه وویل بیا دغه مشر طالب خپل ستونې صاف کړو او

موږ ټولو ته یې په کتو وویل:

لارې کې خو کوم چا تاسو ته تکلیف نه وې درسه ولې؟

د هغه په خبره ټولو د "نه" پشان سر و خوځاوه چې یو ځل بیا هغه ځوان طالب د ده

غوږ کې یوڅه وویل او مشر طالب د سر ښوراولو حال کې وویل: بخښنه کوې که

موږ په تکلیف کړې اوسېږی خو دا ستاسو د امنیت په خاطر وو نور تاسو ته مزاحمت

نکو م ښه سفر ولري..

او هو مخکې زموږ یو دوه نور ملگری شاید راشی هغوی ته ووايست چې حمید اغا
تلاشې اخیستې ترڅو نور وخت مو ضایع نشې. ښه سفر ولرې خدای مو مل..

هغه طالب دا خبره وکړل او له موټر څخه ښکته شو د هغوي د ښکته کېدلو سره سم
موټر بیرته خپل عادی منزل بیل کړو خو ما د حیرت او تعجب څخه خوله خلاصې
پاتې وه چې موره په خدا وویل: ملامته نه یې لومړې ځل زه هم همدومره وپربدلې
وم خو دا عادی خبره ده د ملې اردو د تلاشې څخه دوه ساعت وروسته د طالبانو
تلاشې راځې او دوې همیشه موتران دره وې او همدا پوښتنې کوي چې ملې اردو خو
تاسو یغذاب کړې نه یاست؟ اوس د دې ځای څخه دوه ساعت وروسته بیا د ملې
اردو پوسته ده او هغوي هم همدا پوښتنې کوي..

د حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتې وه، یعنې څه مطلب دوه ساعت د ملې اردو
تلاشې او گزمه ده او دوه ساعت وروسته د طالبانو؟ زه نه د سیاست په اړه پوهېدم
او نه د دولت په کارونو، خو ما تراوسه فکر کاوه چې ټول افغانستان د دولت په لاس
کېدې او طالبان لکه یو پټه تروریستي ډلې، او گروپ پشان غلچکې او پټې حملې او
تباهي کوي! خو خبره نه وم چې د افغانستان دولت ولکه او کنټرول یوازی د
ولایتونو په مرکزونو ده نه په کامل ولایت! او نه هم په کامل افغانستان! زه پیدا
شوې وم په کابل کې د ریاست جمهورې په دوره کې او لویه شوې هم وم په همدې
ریاست جمهورې د درې رنگه بیرغ لاندې ما طالبان یوازی د یو مفسد گروه په صفت
پیژندل او بس..

خو نن د دي دوه طالبانو خبري او چلند ما ته د یو دولت د امر لاندې عسکرو پشان
ښکاره شوه نه د کوم دهشتگر د ډلې پشان چې کار یې چور او چپاول دي. د ډېر
فکرونو څخه مې سر په درد شو.. عه پر ما یې څه چې څوک څه کار کوي؟
د څو ساعتونو وروسته پکتیا ته ورسېدو که څه هم د طالبانو په لېدو یو مرگ
راباندې تېر شوی وو او هم د لارې سفر د لاس او پښو اچولې وم خو بیا هم د واده
شوق دومره زیات وو چې د رسېدو سره سم د دې څخه مخکې چې د چا سره

ستړمشی وکړم په تلوار مې یوه جوړه بڼایسته کالې واچول او ځان مې بڼایسته جوړ کړو عمه مې ویل ځکه چې مور ستړی یو نو نن ورځ او شپه به کوم سیل او تماشا نه نیسې ترڅو مور استراحت وکړو خو ما مخالفت وکړو او شپې ته د یو وړوکي محفل جوړولو غوښتنه مې وکړه

زما په پېر غوښتنې مور او عمه دوي راضي شول او یواځې د څو خپلوانو په راټوله ول یو وړوکي محفل یې جوړ کړو خو ما ته یې دومره خوند رانکړو ځکه زیاتره بوډې بڼځې راغوښتې وی د محفل د ځایه زیات د ختم جلسه معلومیده په خفه څهره یو کونج کې ناسته وم چې مروه په خدا زما خوا ته راغله او ویې ویل: ولې دی په تندې دولس نوشته دې خیرت خو دې؟
- وگوره څه حال دی.

مروه- څه حال دی؟ همدا دې مگر نه غوښتل؟

- نه ما داسې نه غوښتل دا ټول بوډي راغلي او نه پرېږدې یو سندر له وغړه وم.
مروه- دا کلی دې او د واده څخه دوه درې شپې مخکې سندرې او نڅاگانې دومره نه کیږي.

هېڅ مې ونه ویل او په همغه نارحت انداز کېناستم په څومره امېدو راغلي وم چې د کاکا واده مې دې او ته اوس دې حالت ته وگوره، ټوله شپه بوډې بڼځو په خبرو او غیبت تېره کړل دېته مې زړه بڼه کړې وو چې سهار ته به یو سم محفل جوړ کړم خو هغه خیال مې هم په اوبو لاهو شو ځکه پلار او ترونو مې پرېکړه کړې وه ترڅو سبا واده ونیسې او بل سبا حرکت وکړې!

- موری دا نو څه رقم حال دې؟ که زه خبره وایې چې تاسو دا شان واده نیسې زه له سره بیخي راتلم هم نه..

مور- خپل د پلار خبرې خو دې واورېدل کار لرې بیکاره ندې پېر وخت نشې تېر کولې.

په خفگان مې وویل: اخير ما دومره کالی شيان اخیستې او هغه وخت یوازې یوه ورځ تېره وو؟

مور- مجبورې ده گراني لوري کنه ما هم غوښتل یوڅه ډېر وخت پاتې شو. نور مې څه ونه ویل او په هماغه خفه انداز لارم خپل ځای ته ترڅو وږده شم خو خوب چیرته وو؟ خپل اخیستل شوې کالې او هغه نیولې پلانونو ته مې فکر کاوه اه سومره فکرونو او امېدونو سره راغلې وم خو اوس گوره یوازې یوه ورځ واده دې او بیا بېرته مخ پر کور سفر، د ډېر فکرونو وروسته و دې پایلې ته ورسېدم ترڅو هر کار چې کوم باید سبا یې وکړم باید سبا خپل نېولې فکرونه عملې کړم زه نشم کولې هغه کالی چې په دومره شوق مې اخیستې بغیر له اچولو ولاکه له ځان سره بېرته کور ته ویسم، پدې فکرونو مې خدا پر شونډو راغله او وږده شوم.

سهار د مونځ لپاره مور مې راوینښه کړم او د لمانځه وروسته سرپان د ناوې د کور خوا ته روان شول ځکه مور رواج درلود د واده محفل او ډوډۍ ورکول مو د ناوې په کور کې کول او د هغه ځایه مو ناوې راوړل او بغیر له کوم دمې نېغ په نېغ تلو د کابل په لور نو ځکه سرپان لارل ترڅو د واده لپاره چمتو والې ونیسې او ځکه چې کلې وو نو انجونو هم د سهار د لمانځه وروسته خوب و نکړو او پاسېدل تر څو د کور کارونه وکړې، ما هم کوم کار نه درلود خو وږده نشوم او خپل د شپې د پلان پر اثاث لگیا شوم ترڅو ځان د واده لپاره تیار کړم د سهار د څلور بجو څخه لگیا شوم خپل په چمتو کولو او د سهار لس بجو خوا وه چې د مور د بېحد خبرو له امله چې ویل یې واده تېر شو ته څه کوی ژر کوه راځه! لاس مې د سینگار کولو څخه واخیست او په خوند سره مې هېندارې ته وکتل.

د څهرې څخه بغیر له آرایش څخه هم ښه وم دومره بدرنگه نه وم سپین مخ، غټې خرماي سترگي، نرې پوزه، لوړ قد تک تور ویښتیا چې تر ملا پورې مې راتلل اوږده باڼه، او د روځشاني خبره شمشیری وریځې، او یوڅه چاغه وم البته زیات نه یوڅه داسې چې د لوړ قد سره مې هغه چاغ والې خوند کاوه اوس چې آرایش می هم کړی وو نو بیخي خپل په نظر ځان راته کوم د هالیوډ هېروینه ښکاریده، پدې فکرونو په

خندا سره مې د دې څخه مخکې چې مور مې کوټې ته راشې او ما پداسې حال کې ووينې ژر مې خپل پر کالو حجاب واچو، او د کوټې څخه د باندې ووتم.

د کوټې څخه د وتلو سره سم د مور سره مې مخامخ شوم، داسې حال کې چې حجاب مې اچولې وو او په نقاب باندې مې مخ پټ کړې وو خو بيا هم زما د پورته قات شوی باڼه په لېدو د مور تندې مې تروش شو او ويې ويل: دا درې ساعت کېږې درته نارې وهو څه کار کوی؟
— راغلم کنه وا..

د دی څخه مخکې چې مور مې کومه بله خبره وکړې د ورور غوسه ناک غږ پورته شو چې ويل يې دا درې ساعت کېږې موټر ولاړ دې تاسو څه کوي ژر راشې.

زه هم په تلوار د دې لپاره چې د مور د نور پوښتنو او خبرو څخه ځان وژغورم په تلوار د موټر خوا ته لارم او کېناستم، د لس دقېقو وروسته د ناوې کور ته ورسېدو دا لومړې ځل وو چې ما خپل د پلار خپلوان لېدل هغوي زه يو ځل مخکې لېدلې وم خو بېحد ماشومتوب کې، هلته د رسېدلو سره سم ما غوښتل خپل حجاب بدل کړم ترڅو خپل ښکلې کالۍ خلکو ته وښاييم خو مور مې مخکې کړم ترڅو اول د ټولو خپلوانو ښځو سره سترې مشي وکړم بيا وروسته حجاب بدل کړم.

— موری زه خو کوم ځای تښتم نه اول اجازه راکړې خپل حجاب بدل کړم بيا راځم د ټولو سره سترې مشي کوم.

مور- نه لومړې سترې مشي وکړه بيا دی حجاب بدل کړه، کارونه زيات دی وروسته زه په کارونو بوخته کيږم او ته هم د چا سره سترې مشي نکوی..

دا ځل مې تقريبا په زاری باندې وويل: پخدای موری سترې مشي کوم تاسو اجازه راکړې حجا...

خو د دی څخه مخکې چې زه خپل خبره پوره کړم د څو ښځو لخوا کلا بنده شوم او د مخ د ښکلولو شړپ، شړپ پورته شو، تر يوه ساعت ما يوازی د راغلو ښځو سره سترې مشي کول هر يوه چې راتلل نو په حيرت به يې ماته راکتل او بيا لومړې خبری

به يې دا وه چې " سومره لويه شوی يې!" او ما به هم په يوه دروغجن مسکا ورته کتل، د يو ساعت وروسته مې ځان په زر رقم چل او فريب د هغوی له مېنځ وباسه او د مروه خواته روانه شوم ترڅو ما ته يو ځای وښايې خپل حجاب بدل کړم..

لا مروه ته رسېدلې نه وم چې احساس مې کړو ټول دنيا مې په سر څرخې، غوړونه کی می بنگهار شو او سترگې وړاندې مې ټول نړی توره شپه شوه، پر ځمکه د غورځېدو مخکې مې مروه ولېده چې په وحشت باندې زما خواته منډی وهل او بیا د سر لگېدل مې د ځمکې سره او بڼگ غږ چې په غوړونو کې مې انگازی کولې او بیا تپه تیاره ...

د ژړا او د خبرو په غوړونو مې سترگي خلاصې کړې، خپل د عمه د کور کوټه کې وم همغه کوټه چې سهار مې پکې ځان سپنگار کاوه راسته خوا ته مې مور ناسته وه او ژړل يې نور څوک مې سم نشو لېدلې ځان مې نشو ښوره ولې خو باوری وم ټوله کوټه د خلکو څخه ډکه ده، زما لاس کې سپروم وو د څو ثانيو وروسته لومړې کس چې فکر شو زه په هوښ راغلې يم زما کوچنې ورور د هغه په غږ ټولو ماته فکر شو او يوه يوه راڅخه د حال پوښتنه کول خو .. خو .. ما نه ژبه ښوره ولې شوه او نه ځان! فکر مې کاوه ژبه او بدن مې راباندې دروند دې او حرکت نشم ورکولې يوازی سترگې می شاوخوا اړولې شوه، مور مې چې څنگ ته ناسته وه زما د حال په لېدو ورختا شوه او د " يالله خير" پر ويلو يې زه نور هم ورختا کړم...

مور- خبری وکړه لورې څه شوې درباندي؟

مور ته مې په وېرېدلې نظر وکتل او لدې چې نه مې خبری کولې شو او نه مې ځان خوځه ولې شو ژړا راغله چې مشر تره مې وويل: وريندارې مه يې پعداب کوي ډاکتر ويل لږ فشار يې ښکته شوې نور ښه ده لږ وخت ورکړی لخيره خبری هم کوی. اوس راځې بهر ورباندې زيات شور ماشور مه جوړ کوي.

د هغه خبره ټولو تاييد کړل او يو يو له کوټې څخه بهر لاړل پلار مې زما خوا ته راغلي زما په سر يې لاس کش کړو او بېرون لاړو خو مور مې راسره پاتې شوه، د

ټولو د تلو وروسته لږ مې فکر خای ته راغلو او شاوخوا په کتو شوم تر اوسه مې
حجاب په ځان وو! خو د حجاب غاړه لږ لاندې و، او ما فکر وکړو شاید زما د هوبښ
راوړلو لپاره یې پر ما اوبه اچولې وې!

خپل حالت ته گنگسه او وپربدلې وم! اخیر ناڅاپه ولې داسې وشو؟ له یو خوا خپل
و دی راپیښ شوی حالت ته غمژن وم له بلخوا دا چې یو واده وو او هغه هم داسې
پر ما تېر شو بېحد یې خفه کړې وم داسې چې اوبښکې مې د سترگو څخه پر بهېدو
شول مور مې زما سر خپل غېږه کې ونیوه او هغه هم راسره په ژړا شوه نه پوهیږم
د سیروم تاثیر وو که څه خو بیا راباندې د خوب حالت راغلو او ویده شوم دا ځل
چې راویښه شوم نو لومړې مې خپل د ځان د خوځولو کوښښ وکړو او شکر
خوځولې مې شو، فکر مې کاوه ژبه مې هم سپکه شوی د امتحان لپاره مې کرار خپل
مور ته غږ کړل او هو غږ مې هم کولې شو زما په غږ مور مې راویښه شوه او زما په
لېدو یو ځل بیا ژړا یې پیل شوه او زه یې په ژړا باندې خپل غېږه کې ونیول.

مور- خدای دې ما ستا بلا گردان کړې.

— خدای دې نکوې موری...

مور مې په همغه ژړا باندې وویل: خدای دی د بخیل او وږی انسان سترگی خاوری
کړې چې زما د کل پشان لور یې راته په کټ ځملول دا ټول د نظر کار دې..
مور مې لگیا شول او خلکو ته یې خبری شروع کړل او ویل یې دا ټول د بد نظر له
لاسه داسې وشول خو ما ژړل پدی چې واده راڅخه تېر شوی وو، ما خپل پدی بد
مرغی ژړل چې مور مې پاڅه ولم او ویې ویل: کالې دی بدل کړه او راشه پوږی
وخوره

هغه خپل د کوټې څخه ووتل او زه په سل زور او زحمت پاسېدم او هغه کالې چې
دومره په شوق مې اخیستې وه خو یو ځل مې لا سم وا نچولې شو، بدل کړو او بیا
بیرون لاړم، ټول ناست وه او سبا نارې کاوه زما په لېدو ټولو په خوشحالی راڅخه د
حال پوښتنه وکړه، او ما په کراره د ټول ځوابونه ورکړل او خپل د مور څنگ ته

کېناستم او هغې هم راته ژر ژر ږوږې په خوله راکول ځکه ویل یې دا مریضتیا دی ټول د ږوږې نخورلو له سبب ده، حیران وم یوځل به می مور د خلکو بد نظر ملامت کاوه او خبری کول او بل ځل به یې زما ناروغې په ږوږې نخورلو باندې اچوه! خو بلاخره کله چې سم صحیح ږوږې راکړه د تلو اجازه صادره شوه، مور مې ویل یوه بله ورځ هم پاتې کېږو او سبا حرکت کوو او دا یوه اضافه ورځ پاتې کېدل هم زما د ناروغی له برکته وو.

ناوی هم د پلار کور څخه راوړی وه او د عمه د کور په یوه کوټه کې ناسته وه، زه همغه خوا لارم او د هغې سره مې هم ملاقات وکړو هغه کوټه کې ډیر بنځې وه چې د ناوی سره راغلې وه کله چې د ناوی سره مې ولېدل او هغې زما د حال پوښتنه وکړه د کوټې څخه د بیرته راوتلو حال کې همغه د پرون غرمې احساس مې وکړو او ځای پر ځای وولېدم....

دا ځل چې مې سترگې خلاصې کړې نو د شفخانی سپین چت سره مخ شوم هېڅ نه پوهیدم چې اخر څه چل دی؟ ډاکټر راغلو زما په لېدو زما نبض یې وکتو او زما د لاس سیروم یې بند کړو او بیرته بیرون ولاړی، د څو دقیقو وروسته مور او پلار مې راغله مور مې په ژړا زه خپل سینه پوری ونیولم خو پلار مې په تروش تندي راکتل او هېڅ یې نه ویل د شفخانی څخه ډاکټر رخصت کړو او ویې ویل چې هېڅ کوم خاص مشکل نلری او یوازی لږ کمزوره یی..

خو پلار مې غوسه وو او ویل یې چې د دی ځای ډاکټران مریضی نشی تشخیص کولې او باید ژر تر ژره بیرته کابل ته لاړشو، ترڅو یو سم ډاکټر ما ووینی.. خو مور مې بیا ویل چې دا ټول د نظر کار دی او موږ باید یو مولوی ته لاړشو..

اخیر مور مې دومره خپل خبره وکړل چې پلار مې مجبور شو د مور خبره ومنې او ما د همغه شفخانی د لاری څخه یو مولوی ته ویسې، زما په لېدو مولوی اول خبره چې وکړل هغه زما د مور خبره وه! هغه وویل نظر شوې یی! بیا یو څه دم او چوف راباندې وکړو او یو تعویذ یې هم راکړو، کله چې بیرت د د عمه کور ته راغلو نو پلار

مې بغير لدې چې كينې ټولو ته يې وويل چې خپل سامان شيان ټول كړې چې همدا اوس حركت كوو كابل خوا ته. هر څومره چې عمه او د عمه خاوند مې وويل يو څو ورځې نور هم صبر وكړې ترڅو هيله لږ بڼه شې خو پلار مې خپل خبره نيولې وه اخير په همغه شپه مور د كابل خوا ته حركت وكړو...

په ټوله لار نه يم پوهيدلې، په گنگس او نيمه بې هوښ او نيمه هوښياره حالت كې به يوځل به سر مې د مروه په غيږ كې وه، بيا به د مور په غيږ كې خو كله ناكله به پلار هم راغلو او زما به تنډې به يې لاس كېخودو چې آيا تبه لرم او كنه؟ كاكاگان او ورونه به مې هم د هر ځل موټر درېدو سره ښكته كېدل او رنگارنگ شيان به يې ماته اخيستل خو ما يو څاڅكي اوبه لا ونڅښل ډوډۍ خوړل خو لري خبره، كله چې كورته ورسيدو نو يوه كوټه كې ناوې ته تخت واچول شو او په بله كوټه كې و ماته د مريضې بستره، همدا چې كمپل مې پر ځان راكش كړو نور په ځان نه يم پوهيدلې...

– هيلې ... لور جانې ... پاڅه ... هيلې بچيه...

غږ مې اورېده او پوهېدم چې پلار مې راته نارې وهې خو دومره توان راکې نه وو چې ورته د "ها" ځواب ورکړم حتا خپل سترگې مې لانشو خلاصه وي، داسې احساس مې کاوه چې سترگي مې يو پر بل موبنتې او نه خلاصيرې په سل زور او زحمت مې لږ سترگي خلاصې كړې او نظر مې په پلار ولگېدې چې زما څنگ ته ناست وو او په انديښمن نظر يې راکتل، كله چې زما خلاصې سترگي ولېدې نو يو مصنوعي مسکا يې پر شونډو راوړل او ويې ويل: دومره خوب نازولې!

غوښتل مې ورته ځواب ورکړم خو هېڅ مې ونشو ويلې او يوازي ورته ومې کتل، پلار مې زما په وينبتيانو لاس کش کړو او زما له څنگ پاڅېدې، او مور ته يې يوڅه وويل چې زه پوهه نشوم خو د هغه د تلو وروسته سمدستي مور مې راغله او زه يې پاڅه ولم او داسې حال كې چې زما ټكړی زما په وينبتيانو سم کاوه، زما د حجاب خلاص شوی تېې راوتړل او زه يې د دروازی خوا ته ځان سره روانه کړم...

د ډاکټر یوه سترګه د معایناتو په نتیجې وه او بل سترګه یې و ماته وه، چې پر څوکی تقریبا ځمليدلې وم د کیناستو لځايه، او هېڅ یې نه ویل یوازې کله ناکله یې خپل سر خوځولو نظر مې د ډاکټر څخه و خپل مور او پلار ته شو چې په ورخطا او انديبنمن انداز یې د ډاکټر و خولې ته دوه سترګي نیولې وه، ډاکټر خپل غاړه تازه کړل او زما و پلار ته یې په کتلو وویل: ولای حاجې صیب په نتایجو کې خو کوم خاص څه زما تر نظر نشو یوازې لږ کم خونه ده او کمزوره، زه به ورته یوڅه دوا ...ولیکم ان شاء الله بڼه به شې

پلار مې په انديبنمن لهجه وپوښتل: ډاکټر صیب تاسو ډاډمن یاست چې کوم خاصه مریضې نلری؟ دا دوه ورځې کیدې چې بغیر له کوم دلیل څخه راغورځېږې. ډاکټر یو ځل بیا ماته وکتل او ویې ویل: ولای حاجې صیب معایناتو کې خو کوم خاص شی ماته نه ښکاري، زما په نظر خو کمزوری ده زه به ورته یوڅه د طاقت دوا ورکړم او هو خوشحاله یې وساتې او که بیا داسې ناڅاپه راوغورځېدل نو ضرور یې یو عصبی ډاکټر ته ویسې....

ډاکټر راته یو پلاستیک ډک د طاقت دواګانې راکړل او کور ته یې رخصت کړم، خو زما حالت ورځ تر بلې مخ پر خراب کېدو وو. د یو میاشت په موده کې داسې وزن مې له لاسه ورکړو لکه کوم ناعلاجه مرض چې نېولې یم، پدی یو میاشت کې به په کابل داسې ډاکټر نه ویې پاتې چې زه نه یم ورغلې او ټولو هم یوه خبره کول " کوم خاص مرض نلری او لږ کمزوری ده " او بیا به بوجی، بوجی د طاقت او ویتامین دواګانې راکول خو هېڅ فایده نکول هېڅ....

تر دې چې کورنۍ مې د کابل د ډاکټرانو څخه نامیده شوه نو خبره تر پاکستان ورسیده او زما د روغتیا په امید پلار مې زه ځان سره پاکستان ته ویورم خو هغوی هم د کابل د ډاکټرانو خبره تایید کړل او ویې ویل چې هېڅ کوم خاص ناروغې نلری او کمزوری ده ...

ټولو ويل چې هېڅ ناروغې نلري، خو زه به ځای ناځای راغورځېدم او په ځان به نه پوهيدم، عمومي ډاکټرانو به راته ويل کمخونه او کمزروی يی او عصبې ډاکټرانو به راته ويل کوم خاص ستونزه نشته يوازی خوشحاله يې وساتي، کله چې کورنۍ مې د ډاکټرانو لخوا ناميده شوه نو د مور په زيات غوښتنه دا ځل مو مخ و موليانو خوا ته کړو چې شايد په دم او دعا مې حالت ښه شي، موليانو ته چې تگ مې پيل کړو نو د هر مولې خبره د بل سره متفاوته وه يوه مولې به راته ويلې چې درباندي تور جادو شوې! بل به ويل چې نظر شوی يی، خو بل به بيا ويل چې ستاسو په خپلوانو کې يو چا پر تا باندي جادو کړې خو عام تور جادو نه بلکې په يو هندو پنډت باندي دا جادو درباندي شوی او زر نور خبری موليانو تگ د خير لځايه شر زيات کړو!

داسې چې د هغه ناروغې سر بېره د پېريانو لاره يې هم زما ژوند ته خلاصه کړه او ځای ناځای به يې وېره ولم، خوب ته به يې نه پريخودلم، او هر ځای به مې داسې احساس کاوه چې يو نفر راته ناری وهې، حالت مې دومره بتر شو چې پلار مې دا خبره خپل د ځېنو ملگرو سره شريکه کړه او د خلکو مشوری پيل شوی يو به ويل چې د غزني زيارتونو ته يې ويسې ښه کېږې، بل به ويل د پکتيا ملنگانو ته يې ويسې ښه کېږې، بل به ويل د لوگر جلال آباد آغاگانو ته يې ويسې ښه کېږې خو ځېنو به بيا ويل د کابل پېرخانو ته يې ويسې. خو خلاصه زما ژوند د ټولو د مشوری محور وگرځېده په همدی تگ راتگ کې نه پوهيدم چې د کوم مولا صيب، پير صيب، آغاصيب، دم او چوف راباندي ولگېده او لږ لږ مې حالت ښه شو. پېريان راڅخه ولاړل او هغه ځای ناځای غورځېدل هم څه ناڅه کم شول او زه د څلور مياشتو دربدری او خواری وروسته کرار کرار خپل عادی ژوند ته راوگرځېدم..

د ښونځي څخه تازه کور ته راوړسېدل لاس کې مې د روخشانې د خاطراتو کتابچه وه، چې راکړې وه ترڅو ورته يو څو کرښې اشعار او خبری خپل لخوا د هغې په

خاطراتو کتابچه کې ولیکم، په خوشحالی باندې مې کتابچه پورته ښکته کول که څه هم هغې راته سل قران او قسم راکړې وه چې د نورو ملگرو خاطرات به نه وایم خو ما ځان سره ویل چې ورسیدم اول د هغه نورو خاطرات وایم بیا پکی یو دوه خط خپل لخوا لیکم په همدې شیطاني فکرونو خدا پر خوله کور ته ننوتلم مور ته مې سلام واچو او خپل کوټې ته لارم تازه مې خپل کالی بدل کړې وه او غوښتل مې د پوډۍ خوړلو مخکې د خاطراتو د کتابچې څخه یو څو پاڼې ووايم چې مور مې راغږ کړل.

مور- هیلۍ لور جانې راشه یو پیاله چای خپل خاله ته راوړه..

خاله؟ ځان سره مې وویل دا مروه چېرته وه چې ما ونه لېدل؟ په گنگس انداز کتابچه مې د بالښت په سر کیخودل او د باندې ووتم، چې د هلېز کې مې د آمنې په مور شریفۍ خاله سترگي ولگېدی، نه پوهیږم ولې مې د دی ښځې سره جوړه نده؟ اخیر ولې؟ د مور د سترگو په اشاره د زړه په زور مې ورته سلام واچو او سترې مشې مې وکړل، زما په لېدو هغه راپاخېدل او زما مخ یې ښکل کړو او ویې ویل: وا دا ته ولې دومره ډنگره شوې یې لور جانې؟

بغیر لدې چې ورته خواب ورکړم د مور خوا ته مې په یو خوار نظر وکتل چې مور مې ژر وویل: حمیده جانی ته خو د اوس وخت انجونۍ پیژنې کله د دومره لری سفرونو او مسافرتونو دی؟ د پکتیا هوا ورباندې ښه ونه لگېده کله چې راغله لږه مریضه شوه..

زما د مور په خبره د همسایه ښځې بیا ما ته په ځېر، ځېر راوکتل او غوښتل یې چې یو څه ووايې خو مور مې تلوار وکړو او ماته یې وویل: څه ته ولاړه یې لوری؟ شابه لاړه شه خاله ته دې یوه پیاله چای راوړه..

په تلوار د هغوې د څنگ څخه مې خان پخلنځې ته ورسه وو، اه خدایه دا مصیبت نو ولې همدا اوس نازل شو؟ خو یوی خبری ته حیرانه وم! هغه دا چې مور مې ولې رښتیا ونه ویل؟ او زما د ناروغی خبره یې پته کړل؟ هر څومره فکر مې چې وکړې

کوم خاص دلیل مې پېدا نکړو، په گاز مې چای باندې کړل او یو پتنوس کې مې دوه پیالی او د خوږې قاب کیخودو هملته پخلنځې کې گرځېدم راگرځېدم ترڅو چای دم شې چې ناڅاپه مې توجه د مور او د حمیدی خاله خبرو ته شو!

مور مې په تروش تندې هغې ته کتل او هغه په داسې حال کې چې زما د مور لاس یې خپل لاس کې نیولې وو مسکا پر شونډو یوه خبره زما مور ته کول! لږ مې ځان د دروازی خواته کش کړو ترڅو د هغوی خبری واورم.

حمیده خاله- خوری ستا لور زما د لور پشان ده راته، خپل د دوه سترگو پشان به یې وساتم کورنه مو یو بل ته نږدې دی، خپله دی هم دا اوس وویل چې د لری سفر او مساپرې نده نو مه خپل د لور په حق کې زیاتې کوه او مه ما نامیده استوه.

په بېحد حیرانې مې د هغې خبرو ته غوږ نېولې وو، دا اوس د څه په اړه خبری کوی؟ مور مې پداسې حال کې چې پریشانه ښکاریده په نا ارامه لهجه یې وویل: خوری دا خو لږ خبره نده، د یو ژوند موضوع ده او زه خو یوازی ځان پرېکړه نشم کولې زه به دا خبره د کور مشرانو ته ووايم او بیا به تاسو احوال درکړم. حمیده خاله- هو بی له شک خوری دا خو وړوکې خبره نده، بی له شک د حاجی صیب سره، ترونه او ورونو سره یې خبری وکړه سلا مشوره وکړی، مور به ستاسو د "هو" د ځوا....

نور خبری مې ورڅخه وا نه وړېدل ځکه د چای د اېشیدو غږ پورته شو! داسې حال کې چې ټول فکر مې د مور او د حمیدی خاله خبرو کې وو چای مې دم کړو پتنوس او ترموز مې راواخیست او دهلېز خوا ته ولاړم زما په لېدو شریفی خاله خپل خبری بندی کړل او په بېحد خوښۍ او ورین تندې ما ته راوکتل، ما هم په زر فکرونو او اندیښنو ورته پیاله چای ډک کړل او ژر بېرته پخلنځي ته ولاړم او غوږ مې کېخود چې شاید د هغوی د خبرو څخه په یو څه مې سر خلاص شې خو هغوی نور د هغه موضوع په اړه خبری ونکړل، او د نیم ساعت وروسته حمیده خاله لاره، خو زما فکر یې همغسې گډوډ پریخود...

د هېلز ته ولاړم مور مې لگيا وه پيالې پتنوس کې کيخودل، په زړه نا زړه لهجه مې وويل: موری حمیده خاله د خه لپاره راغلي وه؟

زما په غږ مور مې مخ راوگرځه وو او په کراره يې وويل: مور چې ناوی راوړه دا نه وه تللي وه خپل د ورونو کور ته اوس راغلي وه نو مبارکې د واده راکړل، او غوښتل يې ستا د کاکا ناوی وگوري خو ما ورته وويل چې هغه خپل د ورور کور ته تللي په میلستيا او کور کې نشته.

زړه مې ويل مور مې راڅخه يوه خبره پته وی! غوښتل مې ورته ووايم چې د هغوی خبری مې اورېدلې خو بیا مې ځان سره وويل چې پرېږده هر خبره وی اخير هم معلوم کېږي، په همدی فکرونو تر ماښام مې ځان آرام کړو، ماښام د ږوې خورلو وروسته د معمول پر خلاف مور او پلار مې ژر خپل کوټې ته ولاړل او ورونه مې هم د تل پشان د مور او پلار د تلو وروسته خپل کوټې ته روان شول ترڅو خپل گيم وکړي! يو خو دا پايجی گيم دا څو وختو کی ټول ځوانان او هلکان د کار او ژوند څخه اچولی وه، لوبې او سرخان مې ټول کړل او يو ترموز چای مې هم دم کړو ځکه د پلار مې عادت وو د ماښام د ږوې وروسته چای وڅښي، خو هر سومره چې په تمه شوم نه مور راغله او نه هم پلار! اخير مجبور شوم چای ورپسی د هغوی کوټې ته ويسم.

کوټې ته چې نږدی شوم نو د پلار قهرجن غږ مې واوريده چې ويل يې: بنځی ته په خبره پوهیږی او کنه؟ زه درته وایم دا ماشومه تازه لږه بڼه شوې سترگی خلاصې کړې، او بل دا چی ستا په نظر دا د خاوند ده؟ دا تر اوسه خپل ماشوم ده تازه د 14 کالو ده تر اوسه خپل په بڼه او بد نه پوهیږی تر اوسه د يو چاکلیټ په سر ژاړی او هغه وخت ته غواړی دا ورکړی خاوند ته؟ هغه هم داسی کور ته چې نه مشر معلوم دی او نه هم کشر؟

د مور ورخطا غږ مې واوريده چې ويې ويل: ما هم همدغه ستا خبری ورته وکړل ورته ومې ويل چې زما لور ماشومه ده، او مور نغواړو اوس يې واده کړو خو هغه بيحد شله وه ويل ته يوځل د حاجی صيب سره خبری وکړه شای...

پلار مې د مور خبره پری کړل او په همغه قهرجن لهجه یې وویل: دا ځل چې راغله په کلک لهجه ورته ووايه زموږ ځواب نه دی نه ... سم یې غوږونه ورته خلاص کړه زه بیګانه خلکو ته لور نه ورکوم او هغه هم داسی کورنی ته چې مشر یې معلوم نه وی بیخي نه ورکوم خبره خلاصه..

بې روح جسد پشان پتنوس په لاس د پلار د کوټې مخکې ولاړه وم او نه پوهېدم چې څه وکړم؟ اوس مې تازه د مور او د خاله شریفی په خبرو سر خلاص شو، یعنې هغه راغلي وه ترڅو ما خپل زوی ته وغواړي؟ هغه زما مرکې ته راغلي وه؟ نه پوهېدم ولې خو ناڅاپه مې بېحد د غوسې او کرکې احساس د هغې لپاره په زړه کې راوگرځېد، یعنې دا ټول مهربانې او خوش اخلاقی د دی لپاره وه ترڅو ما خپل زوی ته وغواړي؟ په همدی فکرونو کې غرقه وم چې ناڅاپه د کوټې دروازه خلاصه شوه او پلار مې راووت خو زما په لېدو چې د دوې د کوټې مخکې ولاړه وم تندی تروش شو...

خو هېڅ یې ونه ویل او د هلېز خوا ته روان شو زه هم د څو دقو وروسته لږ پر خود شوم او د دهلیز خوا ته ولاړم، نه پوهېدم په څه رقم مې چاې او پتنوس د پلار مخ ته کیخودو او په تلوار خپل د کوټې خوا ته روانه شوم، د کوټې دروازه مې وتړل او په گنگس انداز مې ځان تر نالې ورسه وو او کښېناستم، یو ناشنا غوندي وېره او احساس مې زړه کې راغلي وو او هر دقه په تمه وم چې یو کار وشي، دومره مې فکر خراب وو چې بیا همغه حالت لږ لږ راباندې څرگند شو او په نالې را وغورځېدم احساس مې کاوه چې د بدن څخه مې روح وځي، تقریبا نیم ساعت همغسې بې حرکت په نالې پرته وم او هېڅ غږ مې نشو اوریدلې په غوږونو کې مې یوازي د بنگهاري آوازونه وه

د نیم ساعت وروسته کله چې لږ لږ مې حالت ښه شو لځایه پاڅېدم، او د دې فکر پر کولو چې پلار مې انکار وکړو او د "نه" ځواب یې ورکړو لږ مې ځانته تسلی ورکړه، او خپل د فکر د بدله ولو په خاطر د روخشانې د خاطراتو کتابچه مې راوخیسته او پر

وېلو مې پیل وکړو خو ټول فکر مې تر اوسه د مور، پلار او د شریفی خاله په خبرو کې تاو را تاو کېده نو ځکه بیخي پوهه نشوم چې څه مې وویل؟ نه پوهېدم سومره وخت به مې خپل فکر د خاطراتو پر وېلو باندې مشغول کړې وو چې بلاخره د خوب نړۍ ته تللې وم، سهار په پرېدلې رنگ او سر درد باندې راوینښه شوم

د صبا نارې په سر زما د حالت په لېدو د مور چيغه پورته شوه " چې څه درباندي شوی " خو پلار مې یوازی په تروش تندي او انديښمن نظر راوکتل او هېڅ یې ونه ویل، زما د بد حال په لېدو مور راته د ښونځي تلو اجازه رانکړل، خو ما غوښتل د کور څخه یو څه لرې شم ترڅو دا فکرونه د ذهن څخه وباسم نو ځکه بغیر لدی چې دمور خبرو ته کومه خاص توجه وکړم ښونځي ته لاړم. هلته ښه وو د سپورمۍ او روخشانې په لېدو مې دا د مرکې خبرې بلکل لیاډه ووتل..

روخشانه- ما دا کتابچه د څه لپاره تاته درکړې وه؟

— د دې لپاره چې درته یو څو کرښې اشعار او خاطرات ولیکم.

روخشانه- ښه نو کومه دی هغه اشعار او خاطرات! زه یې ولې نه وینم؟

د دې څخه مخکې چې زه کومه خبره وکړم سپورمۍ په خندا وویل: هغه یې دلېمو په اوبو لیکلې (د لیمو په اوبو د خط لیکل په پخوا زمانه کې د جاسوسي یو خاص هنر وو، کله چې د لیمو په اوبو کوم خط ولیکل شې نو په ظاهره هېڅ نه ښکاری خو کله چې خط اور ته نږدې ونېول شې بیا ټول الفاظ واضحه ښکاري.) او یوازی هغه وخت یې لېدلې او ویلې شې چې د اور مخکې ونیسي ...

د سپورمۍ په خبره زما پر شونډو نرې مسکا راغله چې روخشانې په حیرت وویل:

هیلی! سپورمۍ رښتیا وايي؟ آیا تا د لیمو پر اوبو خط لیکي؟ په کومه صفحه دې

لیکلی؟

روخشانې دا خبره وکړلو او په کتابچه کې لگیا شوه ترڅو کوم نښانه د مخفې خط پیدا کړي، چې ما په خندا د روخشانې د لاس څخه کتابچه واخیسته او ومې ویل: نه لېونی هغه درسره ټوکی کوي ما کوم مخفې خط مط ندې لېکلې.

زما په خبری د روخشانې تندې تروش شو او ویې ویل: نو ولې دې ندې لیکلې؟ ما درته کتابچه درکړل ترڅو یو دوه خط خاطرات ولیکې، یعنې زموږ دوستې او ملکرتیا په دوه خط لیکنې لا نه ارزی؟

په غوسه مې ورته وکتل او ومې ویل: ډېره بیعقله یې که داسې فکر کوی.. روخشانه- نو که داسې خبره نده نو بیا ولې دی هېڅ ندی لیکلې؟ نه مې غوښتل اصل رښتیا خبره روخشانې یا هم سپوږمۍ ته وکړم! ځکه دوی بېحد شوخي وه او پوهیدم که پدی خبره د مرکې خبر شې ولاکه مې د عمر تر اخیره راحت پرېږدې نو ځکه مې په دروغو وویل: یو خو بېحد کار مو کور کې درلود او له بلخوا لږ زما سر هم درد کاوه نو ځکه وخت ونشو چې څه ولیکم، خو وعده ده سبا درته ضرور لیکم...

ښونځي رخصت شو او زه د سپوږمۍ او روخشانې سره یوځای د کور پخوا روانه شوم، خپل د کور کوڅې ته پر رسېدلو د روخشانې او سپوږمۍ سره مې خدای پامانې وکړو او کور ته ننوتلم، زما د ننوتللو سره سم مور او حمیده خاله د دهلېز څخه انگر ته راووتل! د هغې په لېدو مې فکر وکړو چې یو چا زما زړه په لاس کې ونېوه او د سینې څخه یې راوویست، دومره ناڅاپه مې ورڅخه وحشت وکړو، هغې راسره د تل پشان په همغه ورین تندې سترېمې وکړه خو ما په تلوار ورته یو سلام واچوه او کور ته ننوتلم او مخامخ خپلې کوټې ته ولاړم، تر اوسه مې زړه ناکاره درزېده لاس مې خپل په زړه کېخود او یو څو ژوري ساه گاني مې واخیستې ترڅو لږ ښه شوم، چې همدی وخت کې مور مې په قهرجن څهره کوټې ته راننوتل او ویې ویل:

مور- دا نو څنگه کار وو چې تا وکړو؟ خاله دې درته سلام واچو او تا ورته یو علیک لا ونه ویل! او په منډه ورڅخه وتښتېدلې.
- سترې وم موری حوصله مې نه درلود..

مور مې غوښتل بیا کوم څه ووايې خو زما د حال په لېدو چې بیا مې رنگ پرېدلې

وو، نور یې خبری کش نکړل او د کوټې څخه ووتل، خو د وتلو مخکې وویل: راشه
ډوډۍ دی وخوره ...

غوښتل مې د ډوډۍ خوړلو لپاره پخلنځي ته لاره شم چې د کلا دروازه وټکېدل!
مور- هیلۍ دروازه خلاص کړه ورور به دی وی د ښونځي څخه راغلې.
- سمدې مور ...

د دروازی خوا ته روانه شوم او خلاصه مې کړه چې د دروازی خلاصه ولو سره سم د
مروه چیغه پورته شوه، او په همغه چیغو پوغ کور ته رانوتل..
مروه- ته اوس ماته خپل د راغلو مرکو په اړه خبر نه راکوی! ته اوس زما څخه خبري
پته وي ها؟؟

په حیرت مې ورته کتل، دا نو له کوم خبره شوه؟ زما د حیران نظر په لېدو مروه یو
دوه ټکه زما پر اوږو راکړل او ویې ویل: اوس وخت هېڅ خبره پته نه پاتې کېږې،
دیوال لا غږونه لرې...

دروازه مې بنده کړل او کور ته تلو حال کې مې وویل: هو ولای معلومیږی خو
همداسی...

مروه زما پسې راغله او موښتې وه ترڅو زه ورته خپل د راغلې خواستگارانو په اړه
معلومات ورکړم خو ما ورته په تنده لهجه وویل: بس کړه مروه حوصله نلرم.

زما په کلکه لهجه مروه هم خاموشه شول او نور څه یې ونه ویل، او زما پسې
راروانه شوه کور ته په ننوتلو د مور غږ مې پورته شو.

مور- څوک وو هیلۍ؟

مروه په شیطنت وویل: اینجانب ملکه انگلستان وه خوری.

مور- وا مروه ته یې؟ څنگه یې؟ څنگه ناڅاپه دیکخوا راغلې؟

مروه او مور لگیا شوه په خبرو او زه هم کښېناستم ترڅو ډوډۍ و خورم، خو دومره
مې فکر خراب وو چې گوله ډوډۍ مې لا زړه نه غوښتل، د دوه گوله ډوډۍ خوړلو
وروسته پاڅېدم ترڅو په اودس او مونځ خپل فکر د دې خبرو څخه واړه وم..

د لمانځه سلام مې وگرځاوه چې مروه ته مې پام شو چې په تروش تندي پر نالې ناسته وه او دوه سترگي ماته نېولې وه، بغير لدې چې ورته توجه وکړم چپ خوا مې هم سلام وگرځاوه او لاسونه مې دعا ته پورته کړل، او د تل پشان مې دعا کول پيل کړل.

— خدايه ما وبخښه، زما مور و پلار وبخښه، زما نيکه او انا وبخښه، هر څومره

گناهونه مې چې کړې هغه را وبخښه، خدايه ته

لا مې دعا کامل کړې نه وه چې د مروه غږ پورته شو.

مروه- خدايه ته زما خورزی ته يو ښه، ښايسته، باسواده، با شخصيته، ډاکټر... او د

پاک زړه خاوند په نصيب کړې آمين ثم آمين...

په چوپه خوله مې مروه ته وکتل چې هغې وويل: وا آمين ووايه چې نصيب دی شی

کنه!

د جای نماز قات کولو حال کې مې وويل: هغه دعا ځانته وکړه نه ماته.

مروه په خدا وويل: اول ځان پسي جهان؛ ځانته خو يې اول کوم بيا يې تاته کوم.

— نو خدای دی ستا په حق کې قبول کړې.

مروه- يعنې ستا حق کې قبول نکړې؟

هېڅ مې ونه ويل چې مروه رانږدی شوه او زه يې د اوږې څخه ونېولم او په کراره

لهجه يې وويل: څه شوی هیلې ته ولې دومره خفه يې؟

د هغې په کراره لهجه نه پوهېږم ولې خو زړه مې ناڅاپه را ډک شو او د سترگي

څخه مې اوبنکي را وبهږدلي چې مروه په غږه کې ونېولم او په خدا يې وويل:

مروه- وا ته ولې ژاړې لېونی؟ دا خو د ژړا خبره نه ده يوه جنی چې پيغله شې نو د

مرکو په راتلو بايد خوشحاله شې نه خفه!

په همغه نيولې غږ د ژړا څخه مې وويل: خو زه يې نغواړم..

مروه په خدا زه د لاس څخه ونېولم او دواړه په نالې کښېناستو، او هغې نصيحت

کولو ته پېل ورکړو....

هغه شپه مروه زموږ کور کې پاتې شوه او تر نيمه شپو يې ماته نصيحتونه کول ...

په همدی خبرو او تلو راتلو کې یوه میاشت تېره شوه، داسې یوه میاشت چې یوه ورځ یې لا ما پکې د حمیدی خاله د مخ لېدل قضا نکړل! بېحد شله ښځه وه یعنې دا یو میاشت کې هره ورځ او هره ورځ زموږ کور ته راتلل ترڅو زما پلار رضا کړې او ما خپل زوی ته وغواړي خو زما پلار هم یوه خبره نېولې وه "نه" او تمام خو کله چې شریفه خاله زیات راغلل او ولاړل او دلیل پوښتنه یې کول چې ولې نه راکوی؟ لور دی؟ او په څه دلېل؟ نو پلار مې ورته بهانې راوړل شروع کړل، یوه ورځ به یې ورته ویل چې زما لور ماشومه ده، بله ورځ به یې ورته ویل زه غواړم پر هغې درس ووايم، او حتا کله ناکله یې داسې د نه منلو بهانې راوړل چې هر عقلمند سړی پری ... پوهېده چې دا هسې بهانه ده

خو دا ښځه هېڅ نه منع کېدل او دومره شله وه چې باید د گینس په کتاب کې د دې نوم د شله ترین انسان په نوم ثبت شې! یعنې زما د پلار هر بهانې ته دی هو ویل! پلار به مې ویل لور مې ماشومه ده نه یې ورکوم، نو دی به ویل چې اوس یوازې دسمال راکړه موږ یې هم ژر نه واده کوو! پلار به مې ویل زه غواړم ورباندې درس ووايم! نو دی به هم ویل درس ویل ښه دی او زما زوی هم باسواده ښځه غواړي، نو سومره چې مو زه غواړي نو ورباندې درس ویلې شې، یعنې په یو کلام کې باید دا ووايم چې زموږ هر بهانه د دی مخکې ناکامه کېدل تر دی چې پلار مې ورته پروڼ مخامخ وویل چې زما زړه نه غواړي درکړم او نور هره ورځ زما کور ته مه رآه ..

او په بېحد تعجب کې نن نده راغلې! یعنې د سهار څخه تر همدا اوس زما یوه سترګه پر دروازه وه او بله د کور په کارونو وه خو رانغله، لدی چې زما د پلار اخری خبری ورباندې تاثیر وکړي او رانغله بېحد خوشحاله شوم دا یو میاشت ددی له لاسه هوسا ساه مې لا نشو اخیستې هر چیرته تللې وایې ټولو ویل څنگه شوه مرکه دی؟ خو ان شاءالله لکه چې ورڅخه بیغمه شوم؟

د مور په غږ چې د کاکا د ښځې سره یې د ماښام د ډوډۍ په پخه ولو یې مشوره کول زه هم له کوټې ووتم او د دوی په بحث کې مې ځان داخل کړو.

— امممم زما منې نن ماښام وریژي پخي کړي!؟

مور- ډوډۍ زیاته ده باید ترکاری پاخه کړو کله ډوډۍ پاتې کېږي او بیا سبا مجبور لری ختا کړو ځکه تاسو بیا یخ ډوډۍ نخوری.

— خیر دی مور نن زما وریژو ته بېحد زړه شوی...

د دې څخه مخکې چې مور مې کوم ځواب راکړې د کور دروازه وټکېدل، د دروازی د ټک، ټک سره ناڅاپه مې د زړه درزا پورته شوه او یو ناشنا غوندې وېره مې پر بدن خپره شوه!

کوچنې ورور مې د دروازی خوا ته منډه کړل او یوه دقه لا نه وه تېره شوه چې بېرته په همغه منډه او نېولې ساه دهلیز خوا ته راغې..

مور- ولې داسې منډې وهې خو په کراره راځه، چا دروازه ټکه ول؟

کوچنې ورور مې بغېر لدې چې زما د مور پوښتنې ته ځواب ورکړې د میلمنو د کوټې په خوا کوم ځای کې چې پلار، ورورنه او ترورنه مې ناست وه ولاړ او تقریبا په چیغه یې وویل: پلاره هغه ښځه قران په لاس زموږ د کور مخکې ولاړه ده ...

د ورور دا خبره مې نشوه سم د اسرافیل "ع" شپیلې شوه چې ټول یې د انگر خوا ته په منډه کړل، پلار، ورونه او ترورنه مې په ورختای د کوټې څخه ووتل او ځانونه یې د حویلي دروازی ته ورسه ول، زه هم د دوی پسې د کور څخه ووتلم او د دهلیز و کونج کې و درېدل چې نظر مې په حمیدی خاله ولگېده چې زموږ د حویلي د دروازی ومخ ته قران په لاس ولاړه وه!

د حویلي د دروازی څخه تر دهلیز ډېره لاره وه او ما نه اوریدل چې هغوې څه وایي؟ خو د پلار د غوسه ناک انداز او قدم وهلو څخه معلوم وه چې ناراضه دی، څو ځله مې پلار د شریفی خاله په لاس قران ته لاس ویوړو ترڅو ورڅخه یې واخلي خو هغې نه ورکو او یو څه یې ویل ..

مور مې هم د هغوې په بحث کې شامل شوه او يوازينې کس چې د هغوې د بحث څخه لری او بې پروا پاتې وه هغه زه وم! نه پوهېدم څومره وخت به دوی د دروازی مخکې ولاړ وه او خبری کول چې بلاخره د حمیده خاله د خوشحالی غږ پورته شو چې زما پلار ته يې دعاگانې کول..

حمیده خاله- حاجی صیب دنیا او اخرت دی ښه شه، خدای دی د اولادونو نیکمرغې درباندي وویني چې د یو کونډی زړه دی خوشحاله کړو، خدای دی...

هغه لا لگیا وه زما پلار ته يې دعاگانې کول خو زما پلار په تروش تندي د کور څخه ووت مور مې هم حمیده خاله د لاس څخه ونېول او د کور خوا ته راروانه شوه کله چې ما ته راورسیده حمیده خاله په خوشحالی زما مخ ښکل کړو او ويې ویل: اخیره هم زما د زوی ناوی شوی، اخیره هم زما د کور رڼا شوی ...

هغه همداسې لگیا وه خبری کول خو زه لکه بت پشان ورته ولاړه وم چې د کاکا ښځی د لاس څخه کش کړم او خپلې کوټې ته يې ویسم! نه پوهېدم چې څه شوی؟ او څه خبره ده؟ ولې مې پلار په ناراضه توگه د کور څخه ووت؟ ولی حمیده خاله ورته دعاگانې کول؟ ولی هغې ماته وویل " زما د زوی ناوی " یعنی پلار مې ومنله؟ یعنی زه يې ورکړم د شریفی خاله زوی ته؟

نه پوهېدم چې څه وشو خو کرار کرار مې احساس کاوه چې لاس او پښې بې حسه کېږي او نور توان نلرم چې ځان ته حرکت ورکړم او پر نالې پریوتم او د تل پشان همغه لعنتې غږ مې پر غوږونو انگازه کول بنگ بنگ بنگ

کله چې مې سترگی خلاصې کړې د کاکا د ښځی کوټه کې وم، او سپروم مې په لاس کې وو، مور مې څنگ ته ناسته وه او ژړل يې پلار مې هم د کوټې په بل سر کې د ترونو سره ناست وو ټولو خبری کول هر چا یوڅه ویل هیچا و دی ته فکر نه وو چې زه په هوبښ راغلې يم!

مور مې په ژړا وویل: دا د یوه خبری د اورېدلو توان نلری او راغورځېږې دا به څنگه

هغه کور کې ژوند وکړې؟

او ژړا نور د خبرو وار ورنکړو چې دا ځل د پلار قهرجن غږ پورته شو.

پلار- ما ورته ورکړه؟ ستا په نظر زه پدی مرکي خوشحاله وم؟ د اول څخه مې درته وویل چې بڼځی د قران روی ته وگوره او دا بڼځه خپل د کور څخه منع کړه، او دومره تگ راتگ مه کوه ورسره خو تا ویل چې نه بڼه بڼځه ده، قوم دار او کورنی- داره بڼځه ده، خیر که کونډه ده خو خپل اولادونو ته پلار و مور ده! و دی لیده نن یې په کوم بې شرمې زموږ څخه "هو" واخیسته! یو اصل بڼځه داسې نیمه شپه قران په لاس د خلکو د کور دروازه نیسې؟ ها؟

پلار مې په غوسه باندې و مور ته خبری کول او هغې یوازی ژړل چې مشر کاکا مې وویل: هر کار چې وو اوس خو وشو تاسو "هو" وویل څه په رضا څه نارضا خو هو مو کړل هغې هم ټول کلې خبر کړو چې د حاجې محمود خان لور مې خپل زوی ته وکړل اوس خو د خبری څخه بېرته تگ نشې کېدی نو بهتره به دا وی چې سر له سبا لارښو وگور هلک څه کاره دی؟ څه کوی؟ څه نکوی؟ اوس د هیلې د ژوند مثله ده) بیا لږ خاموش شو خو د څو ثانېو وروسته یې وویل: تاسو هلکانو کې څوک دا هلک پېژنې؟ لېدلې مو دی څه کار کوي؟

مشر ورور مې وویل: ما یو ځل لېدلې! البته څه خاص خو یې نه پېژنم خو دومره پوهېږم چې کابل پوهنتون کې د طب محصل دې. او د کور مشر زوی هم همدی دی د درس څنگ کې زما په خیال کار هم کوی زحمت کش هلک دی نه د چا سره جنگ لری او نه هم کوم کار، خپل د کار سره یې کار دی.

مشر کاکا- امممم معلومیږی خو بڼه هلک(دا ځل مشر کاکا مې پلار مخاطب کړو او ویې ویل: ورور تا ندې لېدلې دا هلک؟

پلار مې د څو شیبو چوپتیا وروسته وویل: ما یوځل د جمعې لمانځه کې ولېده ځوانې کې خو بڼایسته ځوان راته معلوم شو، خو په یو سلام باندی د سپری اخلاق چاته نه معلومیږی، خو په هر حال زه د هلک لخوا نه یم ورختا هلک به خدای بڼه

کړی خو ...

مشر کاکا- خو څه ورور؟ تاسو کوم خبری ته ورختا یاست؟
د دی څخه مخکې چې پلار مې کوم ځواب ورکړې کوچنی ورور مې وویل: هیله په
هوښ راغله ...

د هغه په غږ ټولو ما ته فکر شو او پلار او ترونه مې هم زما د حال د لېدو وروسته د
کوټې څخه ووتل، خو زما زړه کې داسې وو لکه اور چې بل وی دومره مې بد
احساس درلود چې بی اختیاره مې ژړل هر سومره چې مور او د کاکا ښځی راته
دلداری راکول خو زما زړه کې همغسې ناشنا وېره او وحشت وه، ټولو د مابنام پوډی
وخوړل مور مې زما لپاره وریژی پخې کړې وه خو ما گوله پوډی لا ونخوړل او لکه
بې ساه جسد پشان ناسته وم کله چې سربان د ماسخوتن لمانځه ته لارل زه هم
خپلې کوټې ته ولاړم او پر نالې پریوتم..

سر مې د زرگونو فکرونو څخه ډک وو او د ټولو فکرونو څخه یو فکر بېحد زیات زما
ذهن مشغول کړې وو او هغه دا چې پلار مې په کوم دلیل د دی مرکې څخه انکار
کوو؟ په څه دلیل؟ خو بیا مې ځان سره ویل څه فایده د دلیل په پوهېدو؟ کله چې د
کاکا خبره کار تر کار تېر دی او پلار مې "هو" ویلې بیا پر دی فکر چې پلار مې هغوی
ته "هو" ویلې ژړا مې زیاته شوه او خپل بالښت مې خپل په غېږه کې کلک ونېو..

یوه هفته په دې موده کې تېره شوه داسې یوه هفته چې ما هره ورځ او هره ورځ
پلار او مور ته ویل چې زه نغوړم واده وکړم او ما د هغوی کور نه خوښېږې خو ټولو
یو ځواب راکوو "اوس کار تر کار تېر شوی موږ څه نشو کولې" دا یوه هفته کې نه
ښونځي ته ولاړم او نه حتا د کور څخه ووتلم زما یوازینې د زړه هم رازه او ملگري
مروه دوی هم لارل پاکستان ته او زه بېخې یوازی پاتې شوم، ما خپل ټول امیدونه
هیلي دی مرکې ته په "هو" ویلو باندې د خاور سره خاوری لېدل که څه هم حمیده
خاله ویلې وه چې درس ویلې شې او مثال د خبری کامل اجازه یې راکړې وه خو بیا
هم ما فکر کاوه چې راتلونکي مې تباه شوی او درس ویلو ته مې زړه نه کېدو.

کوټه کې ناسته وم او خپل د لاس گوټې ته مې کتل د طلاو نری حلقه وه چې شریفې خاله د هغه ورځ په سبا زما پر کوټه کړې وه، او دا مثلا زما د نامزدی چله وه! یوه هفته تېره شوی وه او پدی مډرن زمانې کې ما تر اوسه د هلک عکس لانه وو لېدلې! عکس خو لری زه تازه پرون خبره شوم چې د هغه نوم عابد دی "عابد محمدی" دومره په فکرونو کې غرقه وم چې د دروازی د خلاصیدو غږ مې وا نه وریدو د مور په غږ پر خود شوم..

مور- هیلې دوه دانې انجونې راغلې وایې ستا د ښونځي ملگري دی دهلیز کې ناستې دی..

د مور په خبره په حیرت لځایه پاسیدم زما دوه د ښونځي ملگري؟ ذهن کې مې یوازی د دوه کسانو نومونه گرځېدل سپورمې او روخشانه! کله چې د هلیز ته ولاړم نو دا شک مې په رښتیا بدل شو دواړه مې په غږ کې ونېول بېحد مې ورپسې زړه تنگ شوی وو..

سپورمې- ولې دا یوه هفته ښونځي ته راغلې؟ سالانه امتحانو ته یوازی څو ورځي پاتی ښونکي مهال ویش د امتحاناتو وویشو...

روخشانه- سپورمې رښتیا وایې د شنبې په ورځ لومړی امتحان مو دی د تاریخ.. هغوی خبری کول خو زما سترگي د اوبنکو ډکېدل اخیر طاقت مې ونشو او د دی لپاره چې خپل اوبنکي د هغوي څخه پټې کړم و مې ویل: تاسو زما کوټې ته لاړي شې زه چای راوړم..

هغوی د دهلیز څخه زما د مور او د کاکا د ښځې سره زما کوټې ته ولاړه او زه د پخلنځي په خوا راوانه شوم، هلته په رسیدو مې اوبنکي له سترگو پر بهیدو شول او د پخلنځي کونج کې کښیناستم په ژړا چې مور مې راغله او زما په لېدو یې په تروش تندې وویل:

مور- تا ولې داسې قیامت پر ځان جوړ کړی؟ دا یوه هفته کېږې کار دی ژړا ده، ته فکر کوی ستا پر ژړا به کوم څه بدل شې؟

د دی خبری سره سم د مور اوښکي هم پر بهېدو شول او ویې ویل: همدا به قسمت وو زموږ د لاسه څه نکېدل، اوس هم دومره خراب کور ندی هلک ډاکتر دی کور وضع یې هم ښه ده په هېڅ شې کې تر چا کم ندې نو دا لیونتوب دې پرېږده او خپل ځان و خدایه ته وسپاره، او نه نور موږ خفه کوه او مه هم ځان ...

مور مې دا خبری وکړل او د پخلنځي څخه ووتل ما هم په زوره ځان لږ راسنبال کړو چای مې دم کړو او د کوټې خوا ته روانه شوم، زما پر راتلو د کاکا ښځه هم پاڅېدل او ویې ویل: تاسو انجونۍ به یوازې پرېږدم ترڅو خپل د ملگری سره مجلس وکړې. د هغې د تلو وروسته سپوږمۍ زما خوا ته راوکتل او ویې ویل: وه جنۍ ولې دا یوه هفته رانغلې ښونځي ته؟ خیر خو وو؟

د دی څخه مخکې چې زه کوم ځواب ورکړم روځشانې زما لاس چې ترموز مې ورباندې نیولې وو او غوښتل مې دوی ته چای واچوم کش کړو او په حیرت یې وویل: دا چله ده؟ د نامزدی حلقه ده؟

د هغې پر خبره سپوږمۍ هم زما لاس ته فکر شو او دواړه په حیرت راوکتل چې ما سر د "هو" په ډول وښوره وو..

روځشانه- څوک؟ کله؟ ولې داسې ناڅاپه؟ موږ ته دي ولې ونه ویل؟
— بس ناڅاپه وشو..

سپوږمۍ او روځشانې څو شیبې یو بل ته هک حیران وکتل او بیا روځشانې په خندا وویل: مبارک... مبارک همراه شیرنې خو ظالمي خپل پر دی ناڅاپه کوژدی دی خپل یو عاشق و مرگ ته برابر کړو...

او بیا دواړه په خندا شول چې دا ځل ما په حیرت وپوښتل: پوهه نشوم څه مطلب؟ سپوږمۍ- په یاد د دی دوه میاشتي مخکې کله چې د ښونځي څخه راتلو یو هلک زموږ شا نیولې وه!

لږ مې فکر وکړو او ومې ویل: همغه چې تا ویل خیشته کولچه؟
دواړو په خندا سر وښوراوه او روځشانې په خندا وویل: شاید باور ونکړې چې هغه موږ ستا کور ته راستولې یو...

— څه؟؟

زما په حيرت ناکه غږ سپورمې. په تلوار وويل: هيس چغې مه وهه اوس به دی مور فکر وکړی موږ تا بدې لاری ته باسو او د يارانې خبری درته وړو راوړو..

— د څه يارانه؟ د څه خبری وړل راوړل؟ سمه خبره وکړي.

روخشانه- گوره هغه هلک دا يو هفته کېږي چې هره ورځ او هره ورځ زموږ تر شا راتلو تر دې چې پرون موږ د تينبنتې لځايه و درېدو او اراده مو وکړه وه ترڅو د هغه په راتلو هغه سم جوړ بيا ب کړو خو باور به ونکړې هيلی. کله چې راغې نو په ډېر احترام او ادب يې وويل زما ستاسو هغه دريمې ملگري (روخشانې خپل د خبری په دی ځای کې په کامل جوش او شوق وويل: يعنی جناب هيلی. جانه خوبنه شوی او ورباندې سينه چاق مين شوی يم، او خواهش کوم ستاسو څخه چې زما دا ليک هغې ته ورسه وی ...

په حيرت مې هغه دواړو ته چې د لېونيانو پشان خندل وروکتل..

سپورمې- البته اوس خو هغه ليک دېته نشو ورکولې ځکه دا خو نامزد شوی ...!

روخشانه- اممم مشکل نسته موږ يې د هيلی. لخوا ځواب ورکو..

سپورمې- ای ماشالله ستا پر ماغزه رښتيا وايې موږ به يې ځواب وليکو..

او بيا دواړه په خندا شوي چې ما په غوسه وويل: کومه دی ليک؟

روخشانه- د سپورمې سره دی څه يې کوی؟

— را ماته.

سپورمې په شيطنت وويل: وه جنی گوره ستا د شيطنت وخت تېر شوی اوس نامزد

لری نو دا خبری موږ مجردانو ته پرېږده...

دا ځل مې په تنده لهجه وويل: درته وایم خط راکړی..

زما په تنده لهجه سپورمې او روخشانې يو بل ته وکتل او روخشانې خپل د بکس

څخه يو کاغذ زما خوا ته ونېو، ليک مې ورڅخه واخيست او بغير لدی چې ويې لولم

د دواړو مخکې مې څېري کړو او ومې ويل: سبا زه راحم بنونځي ته او که زما

مخکی راغی زه خپل ځواب ورکوم ضرورت نشته تاسو زما په نوم یو هلک ته چل او فریب ورکړی.

روخشانه او سپوږمۍ تر نیم ساعت نور هم ناستې وي بیا ولاړل، د هغوی د تلو وروسته بیرته خپل په همغه پخواني فکرونو کې غرقه شوم نه پوهېږم سومره وخت به په همدې فکرونو کې وم چې کوچني ورور مې کوټې ته راغې او ویې ویل: پلار جان درسره کار لری وایې زما کوټې ته راشه.

هغه دا خبره وکړل او بیرته په مندو ولاړی خو زما زړه کې بېحد وېره واچول! چی د څه لپاره پلار زه غوښتې یم؟ او څه خبره ده؟ کله چې د پلار و مور د کوټې دروازی مخکې ورسېدم خپل کړی او نه کړی گناهونه مې د سترگو و مخ ته و درېدل او قران وهلي شيطان لومړې فکر چې را واچوه هغه د خط خبره وه!

که څه هم ما هغه خط ونه وپلو خو ټوله وېره مې له همدې خوا وه او فکر مې کاوه چې هسې نه پلار ته چا د هغه خط په اړه غلط خبر ورکړی وی؟ په زر وېرې او ډار مې دروازه خلاصه کړه او دننه ورغلم پلار مې د کړکي څنگ ته پر نالې ناست وو او مور مې هم په الماری کې لگیا وه، خو زما په ورتگ مور مې د الماری څخه لاس واخیست او د کوټې څخه بهر ولاړه، اوس نو زه او پلار مې کوټه کې یوازی پاتې شو! د زړه درزا مې خپله اورېده، پلار مې تسبیح لاس کې واړه ول او زما خوا ته چې د کوټې دروازی سره په لړزانده جسم ولاړه وم راوکتل او ویې ویل: راشه کپنه ولې ولاړه یې؟

د پلار په غږ مې اوږې له وېرې څخه وپرېدل او په همغه لړزانه گامونو د پلار د څنگ نالې ته نږدی شوم او کښیناستم نه پوهیږم چې دا وېره له کومه شوی وه خو لاسونه مې لړزېدل او د هغه د پټ کولو لپاره مجبوره شوم خپل د کمیس لمنه په لاسونو کې ونېسم، پلار مې بغیر لدې چې څه ووایې د څو شېبو لپاره زما دا ټول حرکات د نظر لاندې ونېول او بیا په یو دروند او کلک لهجه یې وویل: دا یوه هفته کېرې چې مور دې راته لگیا ده چې د هیلۍ سره خبری وکړه، ځکه هغه پدی نامزدی راضی نده!

پلار مې چې دا خبره وکړل د ډار او استرس څخه مې لارې په زحمت سره تر ستونې تېر کړل چې پلار مې بیا په همغه توجه راوکتل او ناڅاپه د هغه په خبرو زما زړه د سینې څخه راووت.

پلار- کوم څوک خو دی خوښ ندی؟ زما مطلب پر چا خو مینه نه یې؟
د پلار پدی خبره مې رنگ یو دم والوت او په لړزانه غږ مې وویل: ن نه ... پلا...
پلار دا څه وایست داسې هېڅ کومه خبره نشته..

خو پلار مې بغیر لدې چې کوم ځواب راکړی په همغه دروند نظر د څو شیبو لپاره راوکتل او بیا یې په کراره پداسې حال کې چې خپل د لاس تسبیح اړول وویل: گوره بچیه زه خپل غلطي منم چې بغیر لدې چی ستا څخه سلا او مشوره واخلم هغوی ته مې "هو" وویل خو زما موقعیت خراب وو،

هغه شرایط او حالاتو کې ما "نه" نشو ویلې، زه د خدای د کلام د بې عزتي او بې حرمتي څخه و ډار شوم خو، خو همغه قران کې راغلې چې نکاح کې مهم د لور نظر دی نو ځکه زه ستا څخه پوښتنه کوم که هلک دی خوښ نه وی یا هم که کوم ..(پلار مې لږ خاموش شو او بیا په کراره لهجه وویل: یا هم که کوم څوک دی خوښ وی بغیر لدې چې وشرمېږې یا هم و ډاره شې ماته ووايه تر اوسه نه نکاح تړل شوی او نه هم کوم دسمال ورکړل شوی! یوازی یوه گوتمي ستا پر گوته شوی هغه هم مور اجازه نده ورکړی او هغې خپل په سر ستا پر لاس کړی، نو ته داسې فکر مه کوه چې مور به تا په زوره ورکړو او ستا نظر به وا نه ورو نه هرگز ما ته راوغوښتلې یې ترڅو خپل د زړه خبره و ماته وکړې چې آیا قبول د دی او کنه؟ که ځواب دی "هو" وی نو بسم الله به کړو او ستاسو نکاح به وتړو، خو که ځواب دی "نه" وی نو زه همدا اوس د ټول مخ کې خپل د "هو" ځواب بېرته اخلم ..

د پلار په خبرو مې سترگی د اوبنکو ډکې شوي، نه پوهېږم ولی خو ناڅاپه مې ټول وجود کې سکون او ارمیتیا خپره شوه، لدی چې پلار مې وویل زه هر حال کې ستا سره یم هغه د زړه وېره مې لمینځه ولاړه، پلار ته مې مخامخ وکتل او کرار مې وویل: تاسو چې هرڅه ووايست زما قبول دې پلاره..

زما د خُواب په آورېدو د پلار پر شونډو مې مسکا خپره شوه او زه په تلوار له کوټې څخه ووتلم، څلور ورځې وروسته د دواړو کورنۍ په حضور کې یو کوچنې جشن او محفل ونېول شو او زموږ نکاح وتړل شوه، د نکاح د تړلو وروسته کله چې نارینه د میلمه خانې څخه وتل نو وسوسه شوم ترڅو خپل د کوټې د کرکي لخوا وگورم پدې امید چې شاید هلک ووینم؟ چې څه رقم دی؟ کوټه کې څوک نه وه مور او د کاکا بڼځه مې د همسایه د بڼځي او لورگانو سره پر خبرو بوختې وې، البته باید اوس ووايم زما د خوابې او ایندرورگیانو سره یې مجلس کاوه، زه په کراره د کرکي خوا ته نږدې شوم او لږ مې خلاصه کړه، مشر تره د هغه پسې مې ورور، او بیا بل تره مې د میلمه خانې څخه را ووتل، او د هغوی تر شا یو جگ چهار شانه ځوان چې اول نظر کې ما د هغه ویبنتیانو ته پام شو چې ځونې پریخودلې وه او یو جوړه شین آسمانې رنګ جامې اغوستې وه جلب شو..

د میلمه خانې څخه راووت ما ته یې شا وه او ما سم نشو لېدلې، د خپلکو پر پښو کولو وروسته د تلو حال کې ناڅاپه زموږ د کور خوا ته راوکتل او ما د سترگو په رپ کې کرکي بنده کړه...

د زړه درزا مې یو سلو اتیا ته پورته شوی وه، وای یعنې ویې لېدلې او کنه؟ نه پوهېږم ولې خو غمبوری مې د شرم څخه تکی سړي شوي، یو رقم ناشنا او مزی داره احساس مې درلود لدې چې د یو هلک پسې مې د شا لخوا وکتل او هغه هم هر هلک نه! بلکې هغه هلک چې زما د ټول ژوند خبره ورسره تړلې وه بېحد هیجان زده یې کړم، تر نیم ساعتو مې د زړه درزا نه کرارېدل، که ووايم په لومړې نظر کې حتا بغیر لدې چې سم په جزیاتو یې و لا گورم مین مې ورباندې راغله شاید د جاهلت اخیری حد وی! خو زما په همدې نیم نظر باندې خوښ شو!

د کوژدی څخه څو ورځې وروسته زموږ د ښونځي سالانه آزمويڼي پيل شوي، او ما هم پکې گډون وکړو خو هوایي! مطلب نه يم خبره چې ما به د امتحاناتو په ورقو کې څه ليکلې او څه نه؟ د امتحاناتو د خلاصېدو وروسته پلار مې وويل چې تا استوم پاکستان ته! ځکه زما مرض يوځل بيا راغلې وو او په هر خوبڼې او غم کې به راغورځېدم خدای داسې نا علاج مرضې راکړې وه چې د ښه کېدو نوم يې نه اخیستو، د پلار د خبرې په سبا زه خپل د کوچني کاکا سره د نيکه د کور په خوا پاکستان ته روانه شوم، هلته تگ بېحد زما روحیه بدله کړه، ځکه د يو مياشت وروسته مې خپل د زړه همرازه او هم دم مروه ولېده، موږ دواړه به درسته ورځ بحث او کيسې کولي او نور هېڅ شې په اړه مو غم او فکر نه وو.

اول ځل مروه راته د عابد عکس خپل په تيلفون کې وښود! هغې د فسيوک څخه راخيستې وو او سومره يې زه د هغه عکس په سر و زوره ولم تر دی چې د زيات شرم او حيا څخه کمپل مې په سر کش کړو ترڅو نور د هغې خبرې وا نه ورم، خو د کمپل لاندې مې مسکا پر شونډو راغله د عابد د عکس په راياد راوړلو د لومړي ځل لپاره مې د غرور احساس وکړو، خوشحاله وم لدې چې د داسې انسان سره مې نکاح تړل شوې چې ټول يې د ښايست، شخصيت او علم تعريفونه کوي...
دری مياشتي ژمې بېحد پر ما ژر تېر شو د ښونځي د پېل کېدو څخه يوه هفته مخکې کابل ته بېرته راغلم، که څه هم زړه مې د درس ويلو سره نه وو خو بيا هم د زړه د زوره هفته کې به دوه ځله ښونځي ته تلم ...

چای مې دم کړو او د پلار د کوټې خوا ته روانه شوم ځکه مور مې ويل چای هلته ويسم هغوی ته! دروازه مې کرار وټکه ول او داخله شوم پلار او مور مې يو د بل څنگ کې ناست وه د هغوی دواړو په لېدو مې مسکا پر خوله راغله لدې چې په پلار مې مور تل گرانه وه او د هغې خيال يې ساتې او زياتر وختونه يې زما د مور خبره هم منل، پدی کار مې پلار راته تل يو محترم او مهربان انسان معلومېده دا رقم سړيان ډېر کم پېدا کېدل چې خپل د ښځې سره ښه اوسېږي او د هغې خبره ومنې بلخصوص زموږ مخکې خلک هغوی مينه او محبت هم د وهلو پر ژبه وو خو زما پلار

هېڅکله زما په مور لاس ندی پورته کړې، او دا د هغه د نرتوب او غوره اخلاقو معنا ده نه د بې غیرتی بلکې زما په نظر بی غیرته هغه څوک دی چې خپل نرتوب د ښځو پر وهلو ښایي ...

پلار او مور دواړو ته مې د چای پیالي ډکې کړل او غوښتل مې چې د کوټې څخه لاړه شم چې مور مې وویل: کینه یوه خبره غواړم درته وکړم. په حېرت مې د مور او پلار خواته وکتل چې پلار مې خپل پیاله چای راواخیست او خپل فکر یې همغه خوا ته کړو خو مور مې زما خوا ته کتل په کراره مې وویل: خیرت خو دی موری؟

مور- خپرو خیرت دی غوښتل مې ستا څخه یوه مشوره واخلم. د مور په خبره حیرت مې لا پسې زیات شو او ومې ویل: زما څخه مشوره؟ د څه په اړه؟

مور- غواړم ستا ملگري حمید جان ته وکړم (مطلب زما مشر ورور) په حېرت مې و مور ته وکتل او ذهن کې مې د سپوږمۍ او روځشانې تصویر راغلو په تلوار مې وویل: کومه یوه یې؟ مور- آمنه ...

که مور مې راته د سپوږمۍ یا هم د روځشانې نوم اخیستې وایې دومره به نه وایې حیرانه شوی سومره چې د آمینې د نوم په اخیستو حیرانه شوم او په همغه حیرت مې وویل: آمینه؟

مور- هو ماشالله ورور دی ځوان شوی او اوس چې ته هم واده کېږې او ځې او کاکا دوی دی هم په همدی لنډ وخت کې زموږ څخه جلا کېږې نو زه یوازی پاتې کېږم زما څخه هم عمر تېر دی او نور د ټول کور کار یوازی ځان نشم کولې، نو غواړم ستا ورور ته واده وکړم چې هم مې لاس سپک شې ورباندې او هم خپلوي مو کلکه شې ستا د خسر خپلو سره..

په ورختای مې وویل: نه موری دا کار ونکړې.

زما په ورختا لهجه مور مې په حېرت وپوښتل: ولې؟

په همغه لهجه مې ورته وویل: موری که تاسو دا کار وکړو نو دا به بدل (موخې)

راشې او تاسو خو پوهېږې چې د بدل کار هم غلط دی او هم بېحد د ستونزو او

جنگالونو څخه ډک دی..

مور- نه موږ بدل نه کوو ته مو اول ورکړې یې او اوس د څو میاشتو وروسته د هغې

لور خپل زوی ته غواړم، د هغه لور زما خوښه ده زیات کارینده جنی. ده د کور ټول

کار هغه کوی که را واده یې کړو نو زموږ کور به هم ورباندې و ساتل شې او زما لاس

به هم ورباندې سپک شې.

— نه موری خیر دی داسې کار مه کوه یو خو مو بېگانو خلکو ته ورکړم او بلخوا

اوس غواړی و دی خپلوي ته د بدل نوم هم ورکړی...؟!

دا ځل د دې لځایه چې مور مې کوم ځواب راکړې پلار مې وویل: موږ هم د همدې

لپاره غواړو ستا ایندرو ستا ورور ته وکړو! (په حیرت مې د پلار خوا ته وکتل چې

هغه خپل د چای پیاله لاندې کیخودل او ویې ویل: منم چې ډېر کلونه کېږې همسایه

گان یو او تگ او راتگ لرو سره خو، خپل مو ندی او سم باوری هم نه یو او ډاډمن هم

نه یو چې څنگه خلک دی!

که خپلوي مو د یو لځایه دوه شې نو لا به ښه شې، که د هغوي کور لور مو خپل کور

ته راوړل نو هغوي به په تا نور هم زیات پام کوی! ځکه هغه وخت یوازی ستا خبره

نده بلکې د هغوي د لور د ژوند خبره هم ده، نو دا کار ستا په خیر دی لوری.

پلار ته مې وکتل او هېڅ مې ونه ویل نه پوهېږم ولې خو پلار مې راته اندیښمن

معلومېده زه په هغه بېحد گرانه وم او د پلار دا کار راته د هغه د پلارني اندیښنو

څخه ښکاره شو. او که څه هم زما زړه نه وو خو بیا هم، آمینه یې زما ورور ته وکړل

یعنې په همغه اول مرکې باندې هغوي "هو" وویل او دوه ورځې وروسته یې دسمال

ورکړو او نکاح یې وتړل..

ژوند وو جریان يې درلود خپل په ټول خوښۍ او بدې خپل په ټول پورته او ښکته بيا هم تېرېده، دا کال هم زما ځای په ښونځي کې د سپوږمۍ او روخشانې څنگ کې وو البته په دومره بدلون چې د اخري څوکۍ څخه دوه څوکۍ مخکې راغلې وو د هغه نهه انجونو څخه چې تل به د استاد نه راتلو په وخت کې په صنف کې را به جمع کېدل دوه دانې زموږ شاته څوکۍ باندې ناسته وه، يو خبری باندی زه بېحد حېرانه وم او هغه دا چې په هغه دومره بد آزمويي زه څنگه کاميابه شوی وم؟ دا پوښتنه تر څو مياشتو زما ذهن کې گرځېدل تر دی چې يوه ورځ مې د سپوږمۍ څخه پوښتنه وکړل او هغې بېحد عجيب ځواب راکړو..

سپوږمۍ - تا به لا زموږ په پرتله څه ناڅه که نور نه وی یو د دروغو خط خو به دی په صفحي کې ليکلی وی خو ما او روخشانې دواړو سپين ورقه ورکړه خو بيا هم کامياب يې کړو پوهېږې ولې؟

په حيرت مې خپل سر د "نه" پشان و خوځه وو چې روخشانې په کراره وويل: په اووم ټولگي کې زموږ يو ملگري وه هغه ناکامه شوه او مجبوره شوه چې بېرته اووم ټولگي له سره ووايې خو باور کوی پلار او مور يې هغه د ښونځي څخه وباسل! ورته ويلې وه چې موږ پدی لا راضی نه وو چې ته ښونځي ته لاړه شې او اوس ته غواړی چې هر ټولگي له سره دوه، دوه ځلي ووايې؟ له سر څه مه...

زما د حيرت په لېدو سپوږمۍ په خندا وويل: اووووو ماى خواهری اينجا افغانستان هست، دلته انجونې د درس ويلو لپاره بايد يو خان رستم شاته پرېږدې ترڅو ورته اجازه ورکړل شې، خو که يوځل ناکامه شوی نو هغه د تل ناکامي ده. دا کار په څو نور ټولگي کې هم مشابه تکرار شو او اخير ښونکو دا پرېکړه وکړه چې نور به د امکان تر حده شاگردان نه ناکام کوی او دا اخري اميد د درس ويلو به پر دوی نه ناميده کوی..

هېڅ مې ونه ويل او په فکرونو کې غرقه شوم، سپوږمۍ او روخشانه هم د ښونکي د نه راتلو څخه گټه پورته کړه او بهرون د ټولگي ولاړي خو زه ورسره لا نړم، خپل په

څوکی ناسته وم او غرق خپل په فکرونو کې وم چې د شاته څوکی څخه د انجونو د خدا غږ مې واورېده همغه نهه انجونې راتول شوي وه خپل د هغه ملگرو په څوکی چې زما د څوکی شاته وه، نه پوهېږم ولې خو د هغوی خوا ته ورغلم چې ومې لېده په دوی کې یوه جنی خپل دا نورو ملگرو باندې قلم ویشي او هر چاته یو یو دانه ورکوی، لکه خپل همدې اته ملگرو ته یې ډالی اخیستې وه زما پر لېدو ناڅاپه یو قلم یې ماته هم راکړو!

که څه هم ما دهغې سره یوازی یو سلام علیک درلود او نور کوم خاص ملگرتیا مې ورسره نه درلود، خو دهغې دا کار ډېر ښه راباندې ولگېده او ددی سبب شو چې کله هغه نور انجونې د دی دواړو د شاوخوا څخه لری شوه زه د هغوی د څوکی خوا ته ورغلم او د لومړي ځل لپاره مې د دوی سره خبری کول پیل کړل.

— څنگه یاست ښه یاست؟

همغه جنی چې ماته قلم راکړې وو په خوش اخلاقي ځواب راکړو: شکر د خدای فضل خپله څنگه یې؟

— شکر ژوند دی تېرېږي..

هغوي دواړه دومره خوش اخلاق وه چې په نیم ساعت کې د پېژندگلوی څخه یو دبل د ژوند کیسو او پېښو ته داخل شو، هغه جنی چې ماته قلم راکړی وو د هغې نوم حیا وه او هغه چې تل ورسره په څوکی کېناسته د هغې نوم حسناات وو! دواړه بېحد ښه انجونې وې..

او په بېحد چټکي سره مور یو دبل سره صمیمی شو داسې چې هر وخت ښونځي ته راتلم نو لومړي به مې د دی دو نفرو سره ستړی مشی او مجلس کاوه که څه هم زما پدی کار روځشانه او سپوږمۍ یو څه زما نه خفه معلومېدل خو ما کوم بد کار نه کوو ما یوازی یو دوه نوی ملگري مې پیدا کړی وه، یوه ورځ چې دهغه دواړو سره ناسته وم او مجلس مې کاوه ناڅاپه مې یوه پوښتنه چې د ډېر وخت څخه زما ذهن کې وه د دوی څخه وپوښتل.

— یوه پوښتنه کوم البته خفه نشي.

حیا په خدا وویل: بووو دومره با ادبانه! وکره جانم هر پوښتنه چې کوی. ما هم وخنډل او ومې ویل: زه چې لومړي دی ټولگي ته راغلم او دا چې دویم کال زما په دی ښونځي کې راځي زه گورم چې تاسو یوازی دوه نفره یوازی په څوکی کینې او دریم نفر ځان سره نه پرېږدې دا ولې؟

هغوي دواړو یو بل ته وکتل او بیا حسنات په غمژن لهجه وویل: موږ د لومړي ټولگي څخه درې ملگري وو چې تل به یوازې کېناستو خو اووم ټولگي کې زموږ ملگري چې د خور پشان وه موږ ته هغه ناکامه شوه او بیا د هغې کورنۍ هغه د ښونځي څخه وویستل، خو د دومره کلونو وروسته هم موږ د هغې ځای بل چاته نه ورکو نو ځکه موږ دوه نفر یوازی کېنو..

د حسنات په خبره مې د سپوږمۍ خبره رایاد شوه او پوهه شوم چې دوي څوک یادوی! د دوی دواړو دا کار نور هم پر ما ښه ولگېده لدې چې د کلونو وروسته هم خپل د ملگري په یاد کېدې او د هغې ځای و چاته نه ورکوی دا کار زما زیات خوښ شو، او ددی سبب شو چې نور هم د دوی خوا ته نږدې شون او بیا یوه ورځ داسې هم راغله چې ما د حیا د موبایل نمبر هم واخیست او د ښونځي نه علاوه زموږ مجلس او کیسې کور کې پر واټسپ هم پیل شوی، د یوه میاشت په موده کې دومره د هغوي سر صمیمی شوم چې زما خپل باور لا نه کېدو، خو د حسنات څخه زیات د حیا سره صمیمی شوم لکه دوه خویندو پشان ما هغې کې د مروه پشان مهربانې او همدردی لېده ...

دوی هم شوخي او شیطاني وی خو د دوی شوخي او شیطاني د روخشانې او سپوږمۍ پشان نه وو، دوی داسې حال کې چې شوخي وی درس خواني هم وي، او تل ۳/۴ درجه کې راتلل، د لسم ټولگي د چهارنیمه امتحانونه مو ورکړل چې ناڅاپه د کرونا د راتلو آوازه په ټول مملکتونو کې ویچل شول، او افغانستان هم د هغه څخه بې برخي نه وو! د کرونا په راتلو د څلور میاشتو لپاره د ښونځي دروازی وتړل شوي او عمومي رخصت اعلان شو، او موږ پر کورنو کېناستو دا چې بیا د کور په څلور

دیوالونو کې بندې شوم نو زما خبری پر موبایل بېحد زیات شول د حیا سره، او نه پوهېږم زما د موبایل سره زیات د خبرو علت وو که کوم بل څه خو ناڅاپه یوه ورځ ورور مې زه خپل کوټې ته وغوښتم او راته یې وویل:

ورور- موبایل دی ماته راوړه هیلې.

په گنگس انداز مې وویل: څه؟

ورور- موبایل دی یوځل ماته راکړه په کار مې دې.

که څه هم کوم غلط کار مې نه وو کړی چې اوس وغواړم د موبایل په ورکولوگ و گاره شوم خو نه پوهېږم بیا هم و وپېږدم او په لږزانه لاسونه مې موبایل خپل ورور ته ورکړو هغه هم بند! مطلب د موبایل پاسورټ مې خلاص نکړو ورور بغیر لدې چې څه ووايې موبایل رانه واخیست او پورته ښکته کاور او مات شوی سکرین وکتو او ویې ویل: اممم نن تللې وم بازار ته او ستا ورپنډار ته مې موبایل واخیست.

- ها! مبارک دې وی ورته.

خوشحاله شوم لدی چې ورور مې خپل نامزد ته موبایل اخیستې او خبری ورسره کوی، خو له یوی خوا لږ خفه هم شوم لدی چی ما د دوی څخه مخکې کوژده کړی وه خو عابد راته یو موبایل لا وانخیست! موبایل خو لری حتا زما پدی زاری موبایل لا ماته پدی دومره میاشتو کې یو زنگ او یو مسج لا ونکړو، که غوښتلې وایې نو په ډېر آسانی زما نمبر پیدا کولې شو، په همدی فکرونو خفه وم خو د ورور خبرو زما ذهنیت یو دم بدل کړو.

ورور- خپل د نامزد څخه مه خفه کېږه هغه خپل هم موبایل نلرې، د هغه لاس ډېر تنگ دی د اقتصادی لحاظ زموږ پشان ندی! له یو خوا درس وایې له بلخوا د کور خرچه هم پیدا کوی، اوس وخت یې حالت لږ درک کړه..

په حیرانتیا او تلوار مې وویل: نه ورور! ما داسې کوم فکر نه کوو خدای دی تا او وریندار تل خوشحاله لری، خدای مهربان دی د هغه حالت به هم ښه شې. زما سره مو کوم کار وو؟

ورور- هو يو دقه ...

ورور مې دا خبره وکړه او خپل د جيب څخه يې يو نوي موبایل زما خوا ته ونېو او ويې ويل: دا مې تاته اخیستی.

د موبایل په لېدو ټول غم او خفگان مې لیاډه ووت او په خوشحالی مې وويل:
رښتیا وايې لالا؟ دا زما دی؟

زما د خوشحالی په لېدو د ورور پر شونډو مې مسکا راغله او ويې ويل: هو دا ستا خپل موبایل دی راشه واخله..

په خوشحالی د هغه خوا ته ورغلم او د لاس څخه مې ورنه موبایل راوخیست، دومره نرې وو چې وپېرېدم د لاس څخه مې ونه غورځېدې په بېحد هیجان مې خپل نوی موبایل ته کتل چې ورور مې وويل: یوه شماره د موبایل په دفترچه کې ثبت ده هغه د ...

په گنگس انداز مې ورور ته کتل ترڅو ووايې د کوم چا شماره يې و ماته ثبت کړې؟ چې هغه خپل گیره کې لاس کش کړو او کرار يې وويل: اوڅښې ته مې هم موبایل واخیست د نوي سیمکارت سره، او د هغه شماره مې درته ثبت کړې کولې شې د دی نه وروسته ورسره خبرې وکړې...

له یوه خوا په هېرت کې وم! له بلخوا خپل د ورور پدې کار حیرانه هم وم او خوشحاله هم! خو د دی ټولو احساساتو سره یو بل حس بېحد قوی وو! او هغه وو د شرم او حیا احساس د ورور په خبره مې غومبرې د شرم او حیا څخه تکی سري شوي او په تلوار ځان مې د هغه د نظرونو څخه پناه کړو ...

د دومره وخت وروسته مې سم یاد ندی چې اول مسج او زنگ عابد وکړو که ما؟ خو پر هر حال پر موبایل باندی مو خبر کولو ته پیل ورکړو او دا هغه نشه ده چې خدای دی هر انسان ته په حلاله لاره نصیب کړی شپه او ورځ مو یو دبل سره په خبرو کولو تېرېده که یو دقه عابد نه وایې بیا نو حیا وه د درس ویلو او آینده کې د یوڅه جوړېدو ټول آرمانونه او خوبونه لیاډه ووت، حتا تر دې حده چې غوښتل مې

ښونځي د تگ بيخې پرېږدم خو عابد اجازه رانکړل او ويې ويل چې زه غواړم ښځه مې با سواده اوسېږې او تعليم يافته وي.

او دومره نور خبرې او تشويق يې کړم چې بيا زما زړه لږ د درس سره ولگېده د کرونا څخه دوه مياشت وروسته د لسم ټولگي د سالانه امتحانات مو ورکړل يعنې دا کال موږ بيخې له سر درس سم ونه وپلو...

زموږ د نامزدۍ څخه څه کم يو يو نيم کال تېر شو خو پدې دومره وخت کې ما عابد مخامخ ونه لېده يوازې پر موبایل مو خبرې کول، د جمعې ورځ وه عابد د پوهنتون څخه رخصت وو د هغه بل ماښام څخه پر ما موبنټي وو چې راشه زموږ د کور خوا ته زه غواړم د نږدې څخه دې ووينم! دومره يې وويل او زارې وکړل ترڅو زه رازې شوم او ورته "هو" مې کړل خواوس چې وقت يې راغلې د وېرې او ډار څخه زما گام تر گام نه تلو، کوټه کې ناسته او خپل فکرونو کې غرقه وم چې اوس څه وکړم؟ موږ رواج نه درلود د واده مخکې دې هلک او جنۍ يو بل وگوري همدا موبایل کې خبرې کول لا د يو معجزې پشان وه! او اوس عابد غوښتل زه ورسره مخامخ ملاقات وکړم هغه هم د جمعې په ورځ؟ چې ټول د کور نارينه په کور کېدې؟

په انديښنې او ډار کوټه کې ځانته يوازې ناسته وم او فکرونه مې کول چې څنگه د عابد سره يو ملاقات وکړم؟ چې همدې وخت کې د هغه زنگ راغلو د موبایل په صفحه د هغه د نوم په لېدو مې د زړه درزا نور هم زياته شوه او په لړزانه لاسونو مې موبایل راواخيست، شنه بټن د زنگ مې کش کړل او موبایل مې خپل د غوږ څنگ ته ونېوه خو جرئت د خبرو کولو مې نه درلود، هغه هم خاموش وو د څو شېبو خاموشی وروسته يې کرار وويل: امممم د خاموشې څخه داسې ښکاري چې د راتلو هوډ نلري!؟

په کراره او شرم مې وويل: ه... هغه نن.... جمعه ده او ټول پر کور دی نشم درتلې، که بل کومه ورځ وايې شايد ښونځي ته تگ مې بهانه کړې وايې او درغلې وايې! خو اوس هېڅ امکان نلري..

عابد- څومره غلط رسم او رواج دی کنه؟

— کوم؟

عابد- همدا چې د واده مخکې هلک او جنی یو بل نشي لېدلې .. هېڅ مې ونه ویل چې هغه بیا وویل: همدا د نامزدی وخت بهترېنه وخت د آشنای او د شناخت دی خو موږ پښتانه د نامزد کور ته تگ راتگ بند کو او ورته د شرم او غیرت نوم اخلو، کنه د نامزدی خوند همدی کېدی چې سپری د خسر کور ته ولاړشی او د خواښې او نور د کور د غړو سره مجلس وکړی او شناخت حاصل کړې..

کرار مې وویل: ته خپل هم ډېر ښه خبر یې چې زموږ واده ته لا ډېر وخت پاتې او ډېر خبری و مخ ته لرو، نو ځکه زما کورنی اجازه نه درکوی ترڅو ته راشې.. عابد- امم پوهېږم... پوهېږم خو خدای مهربان دې، ښه ته اوس دا خبرې پرېږده راځي او کنه؟

په نا آرمه لهجه مې وویل: ما خو وویل چې پلار او ورونه مې کور کېدې او نشم رات..

هغه زما خبره پرې کړل او ویې ویل: زه هم نه وایم چې ته زموږ کور ته راشه یوازی لږ د کور څخه راووځه ترڅو زه دی ووینم بس.

— نه کېږې ..

عابد- کېږې.. کېږې هېڅ شې پدی دنیا کې ناممکنه نشته، کله چې دی پلار او ورونه د جمعي لمانځه ته ولاړه همغه وخت ته خپل د کور د دروازی مخې ته راشه، نو ستا یو دیدن به زموږ په نصیب شې نازولي.

هېڅ مې ونه ویل او د هغه د خبری په تایید مې سر و خوځو او موبایل مې بند کړو، بېحد زیات وېره او استرس مې درلود فکر مې کوو چې کوم غلط او اشتباه کار کوم! او څومره چې د ملاقات وخت ته ساعت نږدی کېدو هغومره زما وېره ډېرېدل، تر دی چې پلار او ورونه مې د جمعي د لمانځه د ادا کولو لپاره له کوره ووتل او د هغوي د تلو څو دقیقې وروسته ما هم ځان د کور د دروازی خوا ته ورسه وو، او کرار مې دروازه خلاصه کړه، گډوډ احساسات مې درلود هم وپرېدلې وم او هم مې هیجان

درلود، دروازه مې خلاصه کړه او د کوشي خوا ته مې وکتل خو هېڅوک مې تر نظر شوو! يو څو شېبې نور هم و درېدم خو نور کرار کرار د هغه د راتلو څخه نامیده کېدل مې ناڅاپه مې د کوشي سر ته پام شو!

دا د څه وخت راهيسې هلته پټ ولاړ وو؟ هغه چې کله زما نظر ولېد نو په خندا زموږ د کور کوشي ته رانوت چې ما د ډېر شرم او خجالت څخه ژر دروازه بنده کړه او کور ته ننوتلم، وای وای زه دا درې ساعت لکه لېونیانو پشان کوڅه کې اخوا ديخوا گورم چې ولې نه راځې؟ خو داسې حال کې چې هغه دا درې ساعت کېده په پټه ماته راکتل! د هغه پدی کار زړه مې د هېجان او يو ناشنا حس څخه په غورځېدو شو او غومبري مې تکی سري شوي په تلوار مې ځان خپلې کوټې ته ورسه وو چې د موبایل غږ مې پورته شو، داسې حال کې چې زړه مې د ډېر هېجان د سيني څخه په راوتلو وو موبایل ته مې ځواب ورکړو، او د هغه خوا يو آرامه زمزمه ...

څوک په مسجد کې د سجدو لیوني

څوک میخانو کې د نشو لیوني

څوک ټوله ورځ ورسره ناست وي په څنگ

څوک یې دیدن پسې د شپو لیوني

څوک ورته وایې راته گورې ولې

څوک یې د سترگو د لیدو لیوني

يو مشهور خبره ده خلک وايي: کله چې انسان خوشحاله وي نو وخت ورباندې ژر تېرېږي! او زما د ژوند حالات هم څه ناڅه همداسې وه. يو خوا تازه د پيغلټوب په نړۍ کې مې پښه کېخودلې وه او له بلخوا په همدې د احساساتو او جذابتو څخه ډک

وخت کې نامزد شوی وم، نو سم پر هوا ګرځېدم شپه او ورځ زه وم موبایل وو عابد وو که څه هم زیات مصروف وو خو بیا هم تل کوښښ یې کاوه زما سره د خبرو کولو لپاره وخت پیدا کړې. نن زموږ د یولسم صنف د چهار نیمه امتحانات وه ښونځي ته د تلو مخکې عابد راته مسج کړې وو او د ښه امتحان ولری او بریالی اوسیری پر ویلو یې زما حوصله پورته کړې وه، د هغه هم امتحان وو نن او ویلې وه چې موبایل خاموش کوم ځکه د امتحان مېنځ کې موبایلونه نه پرېږدې، او دا یې هم ..ویلې وه چې امتحان خلاص شې خپل زنگ وهې

خو زما ډېر زړه کېدو چې ورته زنگ ووهم! خو ځان مې را سنبال کړو او هغه ته د زنگ وهلو لځایه خپل د موبایل ګالری ته ولاړم او د هغه په یو عکس مې ګوته ووهل او څو شېبې وروسته د هغه دوه خرماي سترګی د موبایل په سکرین را څرګند شول، د هغه ټول څهره مې تر نظر تېره کړه منظم ګېره چې زما په غوښتنه یې داسې ډېزاین ورکړی وو منظم ویښتیاں جگ برابره پوزه غنم رنگ او مردانه څهره چې لاس کې هغه ساعت چې ما ورته اخیستې وو او ګوته کې د سپین زرو ګوټمي چې یو غټ غمي د عقیقو درلود او زما کورنې ورته د نامزدی د حلقې پشان اخیستې وو، او تور کالې چې دا ټول ښکلا یې لا پسې زیاته کړې وه! د هغه څخه یو ښکلی او باشخصیت ځوان جوړ کړې وو داسې چې هر جنی د هغه په لېدو آرمان کاوه چې کاش دا د هغې نامزد وایې!

د مور په غږ چې ویل یې ښونځي ته نه ځې؟ ژر مې موبایل بند کړو او په تلوار د کوټې څخه ووتم..

—دغه دی ولاړم موری ..

مور- په ځان پام کوه ژر لاړه شه او بېرته راشه الله دی مل.

— سمده خدای پامان.

په کراره کراره د ښونځي خوا ته روانه شوم ټول ښار او خلکو کې بد حال ګډو وو د هر چا په څهره اندیښنه او وېره له ورايه ښکارېده، ټول د راروان راتلونکې څخه په

وحشت او ډار کې وه هغه کسانو چې پیسي او قدرت درلود لا د وخت د افغانستان
څخه ځانونه ویستلې وه اوس یوازی عام ولس پاتې وو چې څه به ورسره کېږي؟

د کوم وخت څخه چې زما یاد ته راځي موږ د طالبانو کیسي یوازی خپل د مور او
پلار د خولو څخه اورېدلې وه خو اوس یو ځل بیا هغوي د ټول افغانستان د نېولو
حال کېږي زیاتر ولایتونه د هغوي په لاسونو سقوط کړي یوازی کابل او یو دوه نور د
گوتو په شمار ولایتونه پاتې، خو لا تر اوسه امېد شته ځکه اشرف غني بابا لا په ارگ
کېږي د هغه شتون لا دا امید د خلکو په سینو کې ژوندی ساتلې چې امکان لری
طالبان بیرته شاته وشړي، په همدې گډوډ فکرونو کې بڼونځي ته ورسېدم، چې ومې
لېده د بڼونځي دروازه بنده ده! او زما پشان یو څو نور انجونۍ هم د بڼونځي د
بندي دروازی سره ولاړ دی، په حیرت د هغه نور انجونو خواته نږدې شوم ترڅو
پوښتنه وکړم چې څه خبره ده؟

چې همدې وخت کې مې نظر په همغه هلک ولگېده چې دا دوه دو نیم کال کېده زما
پسې وو! هو د سپوږمۍ خبره همغه خيسته کولچه چې ما د هغه خط وروسته په
ډېر تند انداز ځواب کړی وو او ورته ویلې مې وه چې زه نامزد شوی يم! او د هغه
ورځې وروسته نور ما هغه نه وو لېدلې! خو اوس هغه په تلوار زما خواته منډي را
وهل د هغه پدی رامنډه وهلو بېحد وډاره شوم او نور هم د بڼونځي خوا ته ورنږدې
شوم چې هغه ځان تر ما را ورسه وو او په نېولې ساه د ستړیا څخه یې وویل: ژر
خپل کور ته لاړه شه..

په حیرت مې وویل: ولې؟

— ځکه طالبان راغلې!

په وحشت مې وویل: څه؟

— ژر بیرته کور ته دې لاړه شه ژر کوه..

د هغه دا خبره لکه چې ټولو ته ورسېدل ځکه ټول کسانو په شور ماشور پیل وکړو او
ډېر ژر د مکتب د دروازی مخه خالي شوه او ټول خپل د کورنو پخوا روان شول، په

لږرانه گامونو په تلوار سره د کور خوا ته روانه شوم لا د ښونځي څخه دومره نه وم لرې شوی چې پلار مې ولېده چې زما د ښونځي خوا ته راروان وو! هغه هم زه ولېدم او زما په لېدو يې يو راحت ه سا ه يې واخيسته، د پلار سره يوځاي کور ته ولاړم. باور مې نه کېدو چې افغانستان دی د دومره کلونو وروسته يوځل بيا د طالبانو لاس ته غورځېدلې وو! او اشرف غني تللې وو...

د هغه په تلو مې وژړل، لدې چې ښونځي ته نشوم تللې و مې ژړل، لدې چې بيرغ مو د درې رنگ څخه سپين رنگ ته راغلو و مې ژړل، خو اوس زما په ژړا هېڅ هم نه کېدل څه چې کېدونکې وه هغه شوی وه، يوازی امېد مو و دی خبري ته ساتلې وو چې ويل يې د امارت د تنظيم او قوانينو د جوړولو وروسته هغوی ښونځي د انجونو لپاره خلاصه وې. د طالبانو د راتگ سره سم حيا کورنې خارج ته تللې وه البته د هغه ټول کورنې د اول څخه هم خارج کې وه يوازی دی دلته کابل کې درس وايو چې د طالبانو د راتلو سره دا هم ولاړه ما يوځل بيا خپل يو راز داره او خور له لاسه ورکړه که څه هم پر موبایل به مو خبری کول خو موبایل چيرته د مخامخ لېدو او خبرو ځای نېولې شې..

د حيا خارج ته تگ، د ښونځي بند کېدل، د طالبانو راتلل، او دا ټول خبرو زما پر ژوند دومره اغيزه وکړه چې زه يې يوځل بيا د مريضې په بستره و ځملولم، لا يوه مياشت د طالبانو د راتلو نه وه تېره شوی چې زما خواښې يو ځل بيا زموږ کور ته په تلو راتلو شوه او زما د پلار څخه يې غوښتل ترڅو واده ورکړي، که څه هم زما پلار او کورنۍ راضی نه وه خو زما د خواښې په زيات ټېنگار هغوی د تل پشان "نه" ونشو ويلې او د واده د شيانو د اخيستو او کور جوړه ولو په فکر کې شول، هره ورځ به بازار ته تلل او خريد به يې کوو کله ناکله به د ځېنو شيانو د اخيستلو لپاره زه هم لځان سره وړم. زما د خاوند د کور اقتصادي وضعيت ډېر خراب وو، زما پلار دوي غوښتل په همدې يو وخت کې ما ورکړي او خپل ناوی راوړي خو زما خواښې دومره پيسې نه درلود چې خپل لور ته کور واخلي..

نو زما پلار موږ دواړو ته د کور شيان واخيستل هم وماته او هم آمنې ته، هره ورځ چې د واده ورځ ته نږدې کېدل زما وېره او وحشت زيات کېده که څه هم عابد ښه هلک وو او ډېر زما خيال يې ساته خو زه له يو پلوه د هغوی د کور د ماحول څخه وېرېدم او بلخوا خپل مريضی انديښمنه کړې وم، زه د مور يوه لور وم او مور و پلار مې داسې لويه کړې وم چې د خلکو خبره تور او سپين ته مې لاس نه وو وهلي او زياته نازولې وم، خو زما د خوابني کور ماحول او خلک زموږ پشان نه وه! ما دوه ايندروگيانې درلود يوه آمنه چې اوس زما وربندار وه او بله فرشته چې په سترگو ږنده وه! او يو لېور مې درلود چې د عابد څخه څو کاله کوچنې وو! که څه هم د هغوی کورنۍ دومره غټ کورنۍ نه وو خو بيا هم د هغوی د کور ټول مسئوليت زما په غاړه راتلو، او همدې خبرې زه بېحد انديښمنه کړې وم ...

د يوه مياشت په موده کې د واده چمتو والې ونېول شو، د واده څخه درې ورځې مخکې زما خوابني زموږ کور ته راغله او زما پلار ته يې وويل چې زه غواړم د واده مخکې تاسو اجاره راکړې ترڅو زوی مې راشې ستاسو کور ته! (په عام اصلاح موږ ورته بازي وايو ههغه همغه نامزد بازي مطلب) زما د پلار زړه نه وو او بد يې راتلل د داسې خبرو او کارونو څخه خو د تل پشان بيا يې څه ونه ويل او زما د خوابني خبره يې ومنل، او په همغه شپه زما خوابني او عابد زموږ کور ته راغلل، هغه شپه چې څنگه پر ما تېره شوه هغه بيان د قلم په الفاظو زه نشم بيان کولې خو دومره ويلې شم چې عابد راته بېحد دلداري راکول او د يو ښه راتلونکي قولونه او وعدي راکول او زه يې په همغه خبرو راضی کولم...

درې ورځې وروسته د واده د مراسمو لپاره د دواړو خواوو خپلوان دعوت شول او د واده ديگونه باندې شول، يو کور د سرپانو او بل له ښځو ډک شو پلار مې د ټول واده خرچه خپل په غاړه واخيسته او داسې واده يې ونېو چې ټول خلک ورته گوته په غاښ پاتې شول، ماسپينين د ډوډۍ ورکولو وروسته زما خسر گڼي زما د وړلو لپاره راغله، دا هغه حالت دی چې که جنۍ خپل په خوښه واده کړې وي.

د مور و پلار په خوبه يې كړې وى، په مينه يې كړې وى او په هر حال چې راضى شوى وى په دغه وخت كې ژړا حتمى او ضرورى ده، دغه وخت كې چې د مور، پلار، ورونو او خپل خپلوانو څخه جلا كېږې دلته نو هېڅ شى ستا د ژړا مخه نشي نېولې او بيا زه چې بېحد نازولې هم وم خپل د پلار او مور او داسې ځاى روانه وم چې راتلونكى ماته نه ښكاره كېده نو ژړا مې لاپسى زياته شوه داسې چې نور مې د ژړا لځايه چغې وهل.. خو كوم فايده يې نه درلود كه ما چغې وهلې وايې يا هم وينه مې ژړلې وايې رسم او رواج معلوم وو!

كه څه هم زما د خسر البته بهتره به وې چې زه ووايم زما د خواښي كور! ځكه خسر بېچاره مې لس كال مخكې وفات شوى وو! نږدې وو خو بيا هم موټر كې كېنولم او د هغوي تر كوره يې ويورم ټوله لاره مې وژړل، د هغوى كور هم د ميلمنو څخه ډك وو زه يې يوه كوټه كې كېنولم او راته وويل شول چې دا به نور زما د عمر تېره ولو جونگره وى! حتا يو گل لا په ټوله كوټه كې نه وو ټكول شوي چې مثال د ناوى كوټه وه! زړه مې بېحد ونېول شو او كرار كرار مې لځان سره ژړا پيل كړل زما كورنى راغله او خپل ناوى ويورل او زه پاتې شوم يوازى د هغه يو څو ښځو سره چې زما سره راغلې وه! هغوي هم د ماښام خوا ته زما څخه رخصت واخيسته او روان شول!

نه راسره مور وه نه خور، نه خاله، نه يو خپل او خپلوان، يوازى ځان هغه كوټه كې د څو بېگانه ښځو سره چې زما د خواښي خپلوان كېدل ناسته وم، زموږ د خپلوانو د تلو وروسته يوه، يوه زما د خواښي خپلوان ښځي زما خوا ته راتلل او راته يې نصيحت كاوه او ويل به يې "خواښې دى يواځې ځان ده كور كارونو كې ورسره مرسته كوه" د خواښي احترام او عزت دى ساته "خواښي دى مه سترې كوه" خواښى هم د مور لځايه ده زړه يې ورڅخه ساته "ټولو همدا يوه خبره كول خواښي ... خواښى .. او خواښى... هيچا زما په اړه څه ونه ويل! چې مثال زما خواښى ته و نه ويل چې دا هم ماشومه جنى ده ستا د لور پر ځاي ده ورسره مراعات كوه!

هېچا زما په حق کې کومه خبره ونکړل او د هغې پدې کار نور هم زما زړه ونېول شو، خو ځانته مې دلدارۍ ورکول او ويل مې ضرور دا د دوی کوم رسم او رواج دی! او بده خبره هم نکوی که څه ما ته دلدارۍ نه راکوی بيا هم بده خبره نکوی، زه خپله هم پوهېدل م چې اوس د کور ټول مسئوليت زما تر غاړې دی او بايد خپل د خواښې مرسته او لاس نېوې وکړم، خو ناڅاپه خپل د خواښې په خبرو مې سترگي د حيرت څخه خلاصې پاتې شوی! هغه کوټې ته راننوتل او په ناڅاپه توگه يې چغې او بغاړی شروع کړې او په ژړا يې ويل: خدايه بدبخته شوم خاوري مې په سر شول، خپل د گل پشان لور مې واده کړه اوس به زما خيال څوک ستاتي؟ اوس به زما خدمت څوک کوی؟ خدای خاوری مې په سر شول...

هغې په چغو، چغو ژړل او همدا خبري کول د هغې پدې کار زه هک حېرانه شوم! دا نو څنگه کار دی؟ دا ولې داسې کوی؟ د هغې خبري داسې وه لکه مخامخ چې ماته وايي ستا په راتلو زما کور برباد شو! د هغه پدې کارونو زما ژړا يوځل بيا پيل شول او په زوره زوره مې وژړل هغه ښځو چې تر همدا څو دقيقو مخکې ماته دلدارۍ راکول اوس زما پر خواښې راټول شوي وه او هغې ته يې دلدارۍ ورکول او خپل د خبرو په مېنځ کې به هم يو نظر زما خوا ته هم کتو داسې کتل او داسی نظر لکه غواړی ما ته ووايي چې تا ددی ښځې کور ورته تباہ کړو! دومره مې وژړل چې نور بې حال او گنگسه غوندي ځای کې ناسته وم او هېڅ خبره مې سم نه اورېدل، د ډېر ژړا او بد حال څخه مې فشار ښکته شوی وو!

ما د سهار څخه لا يوه گوله ږوې نه وه خوړلې، همداسې گنگسه حالت کې ناسته وم چې د ماښام ږوې چمتو شول او ټول لارل ترڅو دهلبز کې ږوې وخورى، خو ... خو هېچا نه زما څخه د ږوې پوښتنه وکړل او نه يې هم راته راوړل!

خپل د واده په لومړي شپه خپل د کوټې کونج کې له کونډه ناسته وم او اوښکي مې تويه ول، يوازی اميد مې عابد ته وو چې هغه راشې ترڅو زه ورته گيله وکړم د دی ټولو کارونو او خبرو څخه ماښام ساعت د اتو څخه نهه شو د نهه څخه لس شو خو عابد رانغلو!

زه هم د پېر ستړيا او ژړا څخه د بې هوښي حالت کې وم چې د کوټې د دروازی کرار خلاصېدل مې تر غوږ شول، په تلوار کېناستم ترڅو وگورم څوک دی؟ د کوټې گروپ خاموش وو او سم نه معلومېده چې څوک دننه راغې؟ خو د بیرون څخه چې کومه رڼا راتلل د هغه رڼا په مرسته پوهه شوم چې عابد دی!

د هغه په لېدو مې یو ځل بیا دا ټول غمونه راتازه شول او سترگي مې د اوښکو را پکي شوي، په تمه وم ترڅو هغه گروپ روښانه کړې او زما خوا ته راشې ترڅو زه خپل گيلي ورته پیل کړم خو... خو عابد بغير لدې چې د کوټې گروپ روښانه کړې کوټې ته رانوت او دروازه یې د ځان پسې وتړل او بیا بغير لدې چې زما خوا ته نیم نظر لا واچوی یا کومه پوښتنه وکړې د بستري په اخیری څنډه پرېوت او ما ته یې شا کړل! دومره د هغه پدی کار چېرانه شوم چې ترڅو شېبو یوه خبره مې لا ذهن ته رانغله! د کوټې په همغه تیاره کې مې دوه سترگي د هغه خوا ته نېولې وه چې ماته یې شا کړې وه!

شاید زما دروند نظر ته یې پام شو چې زما خوا ته را وڅرخېده او کرار یې وویل: پوهېږم نن دې زیاته سخته ورځ تېره کړې نو ځکه کراره ویده شه، سبا به هم خبری وکړو او هم به د کورنۍ د خلکو په خوی او خاصیت پوهه شې، نو نن کراره وېده شه.

هغه دا خبرې وکړل او بیا زما لاس یې خپل لاس کې ونېو زه هم د هغه څنگ ته ځمېدم او نه پوهېدم چې څه ووایم! هغه خپل په خبرو زما خوله رابنده کړې وه، بغير لدې چې زما لاس خوشې کړې هغه کرار ویده شو او زه یې هم خوب ته دعوت کړم، نه پوهېږم تر کوم وخته به په هغه تیاره کې مې د عابد ومخ ته کتلې وه؟ تر دې چې خوب زه هم د ځان سره د غفلت نړۍ ته ورې وم ...

سهار د خواښې په قهرجن غږ مې راوښنه شوم.

خواښې- دا موږ راویستې چې تر غرمي خوبونه وکړې؟ کار خو هسې هم نکوې مونځ تخو یې راوښنه کړه! زموږ کور به خپل پر بې لمانځي نه بې برکته کوې، د همدا اوس

څخه معلومېږي چې خپل همغه شلپتې خاله ته ورغلي...

عابد کونښن کاوه چې خپل مور کراره کړې خو هغې د کرار کېدو نوم نه اخیستو، د هغه پدی رقم خبرو د وېرې او وحشت څخه خپل پر ځای کښېناستم د زړه درزا مې خپل اورېدل، نه پوهېدم چې ما څه کړې؟ او زما خاله څه کړې؟ او بې نماز څوک دی؟ د کړکي خوا ته مې وکتل چې آیا لمونځ د رښتیا قضا شوی؟

خو نه تازه د مولا آذانونه وه، هوا تر اوسه تېاره وه. د ډېر وحشت څخه پر بدن مې لږزه راغلي وه ما هېڅکله خپل په عمر کې داسې خبرې نه وه اوریدلي او هېڅکله له خوب څخه پداسې وحشیانه توګه نه وم راویښه شوي، بیا مې خپل د خوانښي غږ واورېده چې په غوسه یې وویل: د همدې لومړي ورځ څخه یې خپل پر سر مه پورته کوه، ته د ښځو ذات نه پېژنې چې ترکوم حده مکار دی، هغه یې د خاله څخه چې په نه خبره یې زما سره خوله واچول او زه یې د سیالانو مخ کې په یوه روپي کړم او دا یې هم د خورزي څخه چې ...

عابد یې خبره ورپرې کړل او ویې ویل: بس دې موری زه نه یم خبر چې ستا عصاب له کومه خوا خراب دی، خو داسې سهار د مولا د آذان سره ته داسې چغې نشي وهلې. لږ خو یې مراعات وکړه تازه ناوی ده همدا پرون دی راوړل کور ته تر څو چې زموږ د کور په عادتونو پوهېږي لږ وخت نیسي...

حیرانه وم چې خوانښي مې د څه مکار او فریب و چل خبري کول؟ کوم ذات؟ او تر ټولو مهمه دا چې زما خاله ورته څه ویلي وه؟ او د څه جنګ؟ اوس لږ لږ مې و دې خبرو ته فکر کېږي کله چې زما مشره خاله زما څخه تلل نو تندې تروش وو او خفه معلومیده او د تلو وخت کې کله چې زه غېږه کې ونېولم نو زما د غوږ څنګ کې کرار ویلي وه خدای دې پرده وکړه ددی خلکو سره! اوس تازه د هغې ددی خبرو پر معنا پوهېږم یعنې دوی د واده په همغه اول ورځ زما د خاله سره جنګ کړې وو؟ خو په څه دلیل؟ زما خاله داسې ښځه نه ده چې وغواړي د چا بې احترامې لا وکړي جنګ کول خو لری، حېرانه، پرېشانه او ډارېدلي په نالي ناسته وم او بدن مې د زیات

وحشت څخه لړزېده چې عابد په تروش تندي دننه راغلو او زما په لېدو څهره کې
يوڅه شرمنده گې بڼکاره شوه.

شاید هغه هم لدې چې داسې مور لری شرمېدلې وی؟ بغیر لدې چې څه ووایم لځایه
پاڅېدم اودس مې وکړو او پر لمانځه و درېدم ټول لمونځ مې پر ژړا وکړې! عابد هم
ناست وو او بغیر لدې چې څه ووایې راکتل، یالله دا نو څنگه امتحان دي چې تا زه
ورسره مخ کړې يم؟ یالله زه دې عاجزه بنده يم که ته راسره مرسته ونکړې زه به
هېڅکله د دې امتحان څخه بريالې را ونه وځم، تر ډېره هلته ناسته وم او د خدای
سره مې د زړه درد شریک کوو او ژړل مې، او یو ځل بیا چې د خوانبې چغې مې
پورته شوی چې مثال د خبری مورې یې د سبا ناری ته بللو د لمانځه څخه پاڅېدم
خپل اوبښکي مې پاکې کړې او بېرون ولاړم، میلمانه ټول تللې وه او د پرون د کسانو
څخه یو هم نه تر نظر کېدو. خوانبې مې داسې حال کې چې د قهر او غوسې څخه د
انفجار حال کې وه په همغه غوسې باندي یې پیالې او ډوډۍ د دسترخوان په سر
کېخودل..

البته باید ووایم چې غورځه ول! ځکه کېخودل هسې نه وی خپل د لېور په لېدو مې
ژر خپل مخ پټ کړو، ځکه مور رواج درلود د خاوند څخه بغیر د ټول سړیانو څخه
مو ستر کوو! که هغه د کاکا زوی وایې یا هم ماما یا خاله! او لېور خو هم نامحرمه
وو نو ځکه ما ورڅخه مخ پټ کړو او داسې د عابد څنگ ته کښیناستم چې د لېور
نظر مې راباندي ونه لړېږې، زما و دې مخ پټ کولو او ستر کولو ته زما د خوانبې پام
شو چې ناڅاپه زما خوا ته را برگه شوه او په غوسه یې وویل: وا وا دا نو څه نوي
تماشا ده؟ دلته کوم پردي سړی ته وینې چې مخ ورڅخه پټ کوی؟

د هغې په خبره په بند، بند لهجه مې وویل: ه... هغه ... م... مو.... د عادت نه یو
چې د هلکانو مخکې بې حجابه راشو که هغه د کاکا زوی وی یا هم لېور...
زما په خبرې زما خوانبې داسې د غوسې څخه تکه سره شوه چې ما فکر کاوه دم په
دمه به د ډېر غوسې څخه و چوې!

خوابنې - پردې هلک؟ دا ستا لېور دې، ستا د خاوند ورور دی. او هو دا ذهنیت ستاسو خراب دی او شکی خلک یاست او فکر کوی که د کاکا یا ماما د زوی سره که روغبړ وکړی نو هغه به کومه اشاره او لین او دین جوړ کړی زموږ کورنی داسی نده شکر، نو پام به کوی که دی کورته زما وراره گان راغله یا هم که خوریان مې راغله نو ته به ورڅخه مخ نه پټ کوی او په ورین تندی به ورسره ستړي مشي کوی، خپل د مخ پټ کولو دا مردار رواج به زما په کور کې نه کوی.

د هغې په خبره یو دم هک چېرانه شوم، چې دا څه وایې؟ زه خپل د ماما او خاله زامنو سره لا ستړي مشی نکوم او دا راته وایې چې خپل د خاوند د کاکا او ماما زامنو سره ستړي مشی وکړم؟ په همغه حیرت مې د عابد و خوا ته وکتل چې شاید خپل د مور د خبری څخه انکار وکړی خو هغه همغسی سر بنکته اچولې وو او ږوږی خوړل! که څه هم د دا څو ورځو وږی وم خو د دوی خبرو داسې راباندې بده اغیزه وکړه چې د څه خوړلو پرته د سرخان څخه پاڅېدم! په همغه گنگس او چېرلن حال باندې خپل و کوټې ته ولاړم، او سر مې پر بالښت کېخود زړه کې مې امېد وو چې شاید عابد راشې او خپل د مور خبری رد کړې یا هم ماته څه دلداری راکړی خو، د کور د دروازی په ټک او بیا د عبدالله زما د لېور په غږ چې ویې ویل الله دی مل لالا پخیر ولاړشې، ټول امېدونه مې د خاورو سره خاوری شول او اوښکي مې د مخ څخه په رابهېدو شول..

عابد بغېر لدې چې زما سره خدای پامانې وکړې پوهنتون ته ولاړی! هغه هم زموږ د واده په لومړې ورځ؟ کله چې په موبایل کې مو خبری کول د نامزدی وخت کې نو تل به یې راته ویل کله چې واده شوی او زموږ کور ته راغلې نو هر کله چې زه تلم پوهنتون ته نو ته باید د کور تر دروازی زما سره راشې او بیا د ښکلولو او غېږې راکولو وروسته ما په خيرو او خیرت رخصت کړې، او ترڅو چې زه د کوڅي څخه نه یم وتلې نو د دروازی سره به درېږې! خو اوس!؟ فکر مې کاوو کوم بل کس د هغه په ځای راغلې یو داسې کس چې زه یې نه پېژنم دا زما همغه مهربان او خوش اخلاق عابد ندی.

دومره مې وژپل چې بلاخره زما قدیمې ملگری او دوست چې هر خوبني او غم کې زما سره وو راخرگند شو! لاس او پښې مې یخي شول او غوړونو کې مې همغه آشنا غږ وپیچل شو بنگ... بنگ ... او زه د بې خبری نړۍ ته ولاړم کله چې لږ پر خود شوم سر مې دروند وو او ټول بدن مې درد کوو. په گنگس حالت مې شاخوا وکتل ترڅو پوهه شم کومه ځای کې يم؟ د څو شپبو وروسته د یو چا په غوسه ناک او قهرجن غږ پوهه شوم چې کوم جهنم کې يم!

خوانبني- دومره آشنا او خپلوان راغله چې ناوی وویني او ناوی د سهار څخه چې خپل کوټې کې ننوتلې تر اوسه نده راوتې، دپته یې مور او پلار د میلمنو او عزت او احترام ندې زده کړې...

هغه لگیا وه او خبرې کول او زه خپل په ځای کې ناسته وم او ژپل مې، نه پوهېدم تر کله به همغسې په بستره کې ځمېدلې وم او ژپل مې چې د کوټې دروازه کراره خلاصه شوه، هېڅ غږ مې وانه ورېدو خو د څو ثانېو وروسته خپل وڅنگ ته د یو کس په کېناستلو مخ مې د هغه خوا ته وگرځه وو، او یوځل بیا مې زړه راپک شو او څو څاڅکي اوښکي مې پر مخ توي شول چې هغه کرار وویل: مه ژاره ... د عابد پدی خبره ژړا مې نوره هم زیاته شوه، چې هغه لږ رانږدی شو او خپل لاس یې پورته کړو ترڅو زما وینبتيان زما د مخ څخه لری کړی خو ناڅاپه مخکې لدې چې لاس یې زما وینبتيانو ته راورسېږی حالت یې بل شانتې شو او راڅخه لری شو! د څهري رنگ یې سور والې ته نږدی کېده او داسې وو لکه چې کوم درد لری؟

عابد- مور مې ویل د سهار څخه تر اوسه د کوټې څخه بهر نه یې تللې؟! هېڅ ځواب مې ورنکړو او یوازی د اوښکو څخه په پک نظر مې ورته کتل، زما د اوښکو په لېدو بیا د هغه تندې تروش شو او بغير لدې چې څه ووايې یو څه یې زما خوا ته ونېول! کله چې ور ومې کتل نو کباب او گرمه ږوږۍ مې تر سترگو شول، زیات وږي څخه مې معده پر تاوېدو را تاوېدو شوه، خو بیا هم بغير لدې چې ږوږۍ ته کوم پام وکړم عابد خوا ته مې وکتل چې هغه بغير لدې چې زما و سترگو ته وگری ږوږۍ کې کباب وپیچل او زما د خولې خوا ته یې را نږدی کړل خو زما د نظر په لېدو

یې کرار وویل: پوهېږم خفه یې، پوهېږم زما د مور په خبرو غمژن شوی یی، خو هیلې زه همدا یوه مور لرم! هغې زموږ د لویه ولو لپاره زیات سختیانې گاللې، لږ ورسره مراعات وکړه، لږ یې درک کړه، باور وکړه که د هغې په زړه لاره شې نو وبه گوري چې سومره مهربانه ده!

هېڅ مې نه ویل او په همغه نمجن نظر مې ورته کتل چې هغه په پریشانه حالت خپل وینستیانو کې لاس تېر کړو او ویې ویل: اوس دی ډوډی وخوره، دا خبری به وروسته وکړو، رنگ دې پرېدلې همدا یوه ورځ کې داسې خرابه شوی یی لکه د کلونو مریضه چې یې؟!؟

غوښتل مې ورته ووايم ستا د مور له لاسه دی حالت ته رسېدلې يم، غوښتل مې ورته ووايم چې د ناوی توب په لومړی ورځ یې راسره بد اخلاقي وکړه، غوښتل مې ورته ووايم ستا د هغه بیخایه خاموشي چې خپل د مور په وړاندې کوي داسې حالت ته رسېدلې يم، خو د مور خبری مې یاد ته راغلل او هېڅ مې ونه ویل هېڅ ... مور مې راته ویلې وه چې هغه د پلار کور ندې چې نازونه وکړې هلته چې څه درته خاوند وایې هغه به منې، ما هم خپل دا ټول خبرې زړه کې وساتل او د هغه په لاس کې نېول شوی گوله کباب مې وخوړل!

زما پدی کار د هغه پر خوله مسکا راغله او د جان او قربان پر وېلو یې څو نور گولې ډوډی هم راته ونېول، او د هر گولې ډوډی راکول سره یې راته ویل "هیلې زما د مور خبره منه" هیلې زما د مور خیال ساته "هیلې زما مور ډېره ښه ښځه ده" هیلې زما مور او هیلې زما مور....

شاید نیم ساعت زما سره ناست وو او دی نیم ساعت کې یوازی او یوازی خپل د مور خبره راته وکړل او بس! د نیم ساعت وروسته یې موبایل ته زنگ راغلو داسې حال کې چې زما خوا ته یې د کباب یوه ټوټه نېولې وه موبایل ته یې ځواب ورکړو، چې د موبایل د هغه خوا څخه زما د خواښي غږ پورته شو چې ویل یې څه کوی هغه کوټه کې؟ ژر راشه درسره کار لرم.

عابد هم د سمدۀ درخُم پر ویلو یې موبایل بند کړو، او په شرمناک نظر یې زما خواته راوکتل او ویې ویل: لکه چې مور مې زما سره لږ کار لری ته خپل ږوپی پوره وخوره زه ژر بېرته راخُم.

هغه دا وویل او بغېر لدې چې بله کومه خبره وکړې د کوټې څخه ووت! حیرانه وم او هم غمجنه حېرانه پر دې وم چې زما خواتنې ورته وویل چې څه کوی کوټې کې؟ او ژر راشه! دا نو څه معنا چې څه کوی کوټې کې؟ مثال د خبرې زه تازه ناوی یم همدا پرون را واده شوی یم که زما خاوند زما کوټې ته راشې نو دی کې ستونزه څه ده؟ که زما سره وخت تېر کړې دي کې مشکل څه دی؟ او غمجنه پر دې وم چې زما خاوند هم بغېر د اگر او مگر څخه خپل د مور هره خبره منل!

خپل و څنگ ته په ږوپی کې پیچل شوی کباب ته مې وکتل که څه هم وږی وم خو نور د خوړلو اشتها مې نه درلود، بېرته خپل پر ځای پرېوتم او زړه مې راډک شو او سترگو څخه مې بیا اوښکې پر بهېدو شول، بیا د واده د لومړې شپې پشان عابد ناوخته کوټې ته راغلو او زما څنگ ته ځمېدې! بغېر لدی چې یوه خبره وکړې یو څه ووايې همغسې ماته شاه کړل او ځمېدې، د سهار تر آذانه مې خوب ونشو کړې او زړه کې مې بیحد خبری تلل راتلل چې اخیر ولې عابد دا رقم شوی؟ دی خو پخوا داسی نه وو! د مولا د الله اکبر سره پاڅېدم ترڅو مونځ وکړم مخکې لدې چې خواتنې مې بیا خپل چینجنې خبری شروع کړې، د لمانځه وروسته مې خپل تېکړې په سر راکش کړو او خپل د واده په دویمه ورځ د کور پخلنځي ته ولاړم او په کار لگیا شوم!

وږه مې راوخیستل ترڅو خمېر یې کړم خپل د لاسونو څخه مې بنگرې او خپل د طلا گوتمي مې لرې کړل خپل د نېکړېزو څخه سره لاسونو ته په کتلو مې ژړا راغله مور رواج درلود تر یوه میاشت یا هم څلویښت شپو ناوی تور او سپین ته لاس و نه وهې، خو اوس زه خپل د واده په دویمه ورځ لگیا وم وږه مې خمیر کول! ترڅو د خواتنې فریادونه او چغې مې بیا پورته نشې کرار کرار ټول راویښ شول زما په لېدو خواتنې مې تندې تروش کړو خو څه یې ونه ویل

ډوډۍ مې تياره كړه سرخان مې هوار كړو چې عابد هم راغلو زما په لېدو هغه غمجن شو خو لدی چې د مور خوله يې بنده شوی وه او څه يې نه ويل، خوشحاله ښكاره كېده، ډوډۍ وخورل شول لوبني مې ټول كړل و مې مېنځل د عابد سره تر دروازی ولاړم ترڅو ورسره خدای پامانې وکړم هغه هم خوشحاله وو د خدای پامانی سره يې همدا يوه خبره راته کول د مور خیال مې ساته او خبره منه..

ما هم د سر په خوځولو ورته د سمدې ځواب ورکړو چې د تلو مخکې هغه زما لاس خپل لاس کې ونېو او زه يې خپل خوا ته کش کړم د شرم څخه مې مخ تک سور شو او سترگي مې پټې کړل، پوهېدم چې غواړې ښکل مې کړې خو د څو شېبو وروسته چې هغه هېڅ کار ونکړو کرار مې سترگي خلاصې کړل چې د عابد د څهري په لېدو وډاره شوم! د هغه مخ بيا د پرون ماښام پشان تک سور شوی وو هغه په تلوار زما څخه لری شو او د خدای پامان پر وېلو په چټک قدمونو باندي زما د څنگ تېر شو!

حيرانه او پريشانه د دروازی مخکي ولاړه وم! دا څه چل وشو؟ د څو شېبو وروسته لږ پر خود شوم او د کور خوا ته روانه شوم د کور انگرې بېحد مردار وو د واده د ورځی څخه چې همداسې خیرن وو تر اوسه همغسې وو هېچا نه وو پاک کړې، جارو مې راواخيست او د انگرې په جارو کولو لگيا شوم، يو ځل به مې خپل د ناويتوب کالو ته وکتل او بيا به مې خپل په لاس جارو ته وکتل، عجب ضد او نقيض تضاد دی کنه! په بدو کې لا څوک که ناوی راوړی داسی کار ورباندي نکوی، هغه وخت زه! چې زما د غوښتلو لپاره يې قرآن زموږ د کور مخکې راوړی وه، داسی کار راسره وکړو؟

همغه گډوډ فکرونو کې لگيا وم او انگرې مې جارو کوو چې خوابني او ايندرو مې د برنډی مخکې راغله او په خبرو لگيا شول..

خوابني- دا اوس زموږ له قصد انگرې جارو کوی ترڅو دا خلکو ته موږ وشرمه وی، او دا خلک ووايې نوی ناوی باندي کار کوی..

خپل د خوابني په خبره يو دم حک حيرانه شوم، او جارو په لاس ورته ولاړه وم! يالله دا نو څنگه ښځه ده؟ دا ولی داسي کوی؟ چي کار هم کوم خبری کوی؟ او چی

نه یی هم کوم خبری کوی! زما ایندور هم د هغی سره لگیا وه او مخامخ یی ماته
خبری کول د هغوی دا رنگ بداخلاقی او خبری دومره بد اغیزه راباندی وکړل چې
جارو په لاس د انگر مېنځ کې راوغورځېدم!

په درد سره مې سترگی خلاصې کړې، خپل کوټه کې وم او سر مې د عابد په غیږ کې
وو او اندیښمن نظر باندی راکتل، د خبرو توان مې نه درلود بېرته مې پټې کړې، له
خدایه مې غوښته چې سترگی پټې کړم او نور یې خلاصی نکړم، بدن مې داسی درد
کو چې بی اختیاره یې زما له خولی د "اخ" غږ وباسه زما په غږ د عابد اندیښمن غږ
پورته شو چې زما د حال پوښتنه یې کول خو ما ورته هېڅ ځواب ورنکړو او کوښښ
مې وکړو چې د هغه د زنگون څخه خپل سر لری کړم چې همدی وخت کې زما د
خوانبې غږ پورته شو چې ویل یې: خدایه خپل د گل پشان لور مې ورکړل چې د
دوی کور او ژوند ورباندی خوندی وی، او هغه وخت دوی ماته خپل مریضی او
ناروغه لور راکړل، یالله د زوی کور مې تباہ شو، کور مې خراب شو، خاوری مې په
سر شول..

د هغې د داسی خبرو په اوریدو ژړا مې راغله او د نفرت څخه په ډک نظر مې عابد
خوا ته وکتل، ما گيله خپل د خوانبې او ایندور څخه نه درلود زما گيله د عابد څخه
وه! زموږ خلک یوه خبره کوی وایې د پلار په کور کې عزت دی د پلار او مور په لاس
کېدې، که مثال مور او پلار درته قدر درکړی نو وریندارگیان او ورونه هم قدر درکوی.
همداسې د خسر کور کې عزت او احترام د خاوند په لاس کېدی که خاوند دی عزت
او احترام وکړو نو خوانبې او ایندورگیان هم کوی، او که خاوند دی ستا طرف ونه
نېو او عزت یې درنکړو، نو دا نور یې خو له سر نه درکوی، په غوسه باندی د هغه د
څنگ پاڅېدم او په بېحد خراب حال باندې په کمپل کې مې ځان وپېچو، د ټولو
څخه مې کرکه راغله، هغه شپه مې په همغه بد حال تېره کړل خو سهار وخت خپل
ځان مې تیار کړو او خپل د پلار کور ته روانه شوم.

خوابني چې راڅخه هرسومره پوښتنه وکړه چيرته ځي؟ او د ناويتوب دريمه ورځ چېرته روانه يې؟ خلک به څه وايي؟ هېڅ مې ورته توجه ونکړل او خپل د پلار کور ته ولاړم هلته په تلو د زړه درد مې نور هم زور واخيست! ځکه آمينه کراره ناسته وه او د ناويتوب مزی کول او مور مې لگيا وه يواځي ځان د کور کارونه يې کول! زه ذات بخيله او کنجوسه نه يم خو دا چې د دی مور پر ما دومره ظلمونه وکړل او دا داسی راحت او بيغمه په مزو او خوند کېده زړه مې درد وکړو او د دی سره مې هم د حسد او کيني احساس وکړو، خو ځانته مې وويل چې د مور عمل نه بايد په لور باندې حساب کړو، زما په لېدو د مور رنگ مې وپرېده او په تلوار زما خوا ته راغله او ما په ژړا باندی هغه په غېږه کې ونېول، او د زړه د خلاصه مې ساندي کړي..

مور مې د زيات وېرې او وحشت څخه رپېدل او همدا يوه پوښتنه راڅخه کول "څه شوی قربان دی شم؟" او ما بغير لدی چې کوم ځواب ورکړم های های ژړل، همدا چې لږ مې دمه راسته شوه او غوښتل مې ورته خپل د خوابني د کارنو او بد اخلاقيانو څخه ووايم چې زموږ د کور دروازه خلاصه شوه او خوابني مې زموږ کور ته راغله! د هغې په لېدو په وېرې سره مې خپل ځان مور ته نږدی کړو، ما ددی بڼې څخه وحشت درلود هغه راته د انسان په څهره کې شیطانه ښکاریده ما فکر کوو چې شايد دلته هم خپل بد اخلاقي او بد چلند ټولو ته څرگند کړي! خو د هغې په خبره خوله مې د حيرت څخه خلاصه پاتې شوه.

خوابني- خوری زه درته شرمنده شوم ته مو هم پدی سهار وختي ورخطا کړي، خو دا دوه ورځې کېږې چې د هیلې زړه ستاسو پسي تنگ شوی وو، او غوښتل راشی خو ځکه چې میلمانه وه او ټول راتلل د ناوی د لېدو لپاره نو ما ورته ويل مه ځه، خو نن د هیلې زړه دومره تنگ شوی وو چې بغير لدې چې زما خبرو ته غوږ ونيسې راغله... د هغې په دا رقم رسوا دروغو باندې که ووايم ښکر(شاخ) مې وکړو دروغ به نه ويې. د زيات حيرت څخه مې ژبه بنده شوی وه او خبره مې لانشو کولې، مور مې په همغه انديښمن نظر يوڅه زما خوابني ته وويل چې زه پوهه نشوم بيا يې زما مخ ښکل

کړو او کور ته ننوتلو، زه همغسی هک حېرانه او گنگس حالت باندې د مور پسی شوم او خواښي مې هم زما پسی راغله، او دهلبز کې زما وڅنگ ته کښیناستل چې ما خپل ځان خپل د مور خوا ته ټول کړو، نه پوهېدم چې ددی دا دوه مخې څه معنا لری؟ او ولی داسی دروغ وویل؟ زما د پرېدلې رنگ په لېدو مور مې وویل:

مور- قربان دي شم ولې دی رنگ داسې پرېدلې؟ ښه خو یې؟
د دی څخه مخکې چې زه کوم ځواب ورکړم زما خواښي تلوار وکړو او ویې ویل: وا خوری لکه چې زموږ ډوډۍ مالگه نلری، چې ته داسی وایې.
مور مې په تلوار وویل: نه ... نه زما مطلب داسی نه وو خدای دی نکوی، خو رنگ یې بېحد پرېدلې او لږ ستړی راته معلومیږی!
خواښي- خوری د واده کارونه دی ستړیا لری یوه هفته تېره شې ان شاءالله رک روغه به شې.

مور مې داسې حال کې چې زما خوا ته په اندیښمن نظر راکتل زما د خواښي په خبره یې د شونډو لاندی یو ان شاءالله کرار زمزمه کړل.
چې همدی وخت کې آمینه په سور او سپین مخ چې د آرایش څخه پرکېده دهلبز ته راغله او خپل د مور خوا ته ورغله، د هغې د ناویتوب په کالو او د بنگریو څخه په ډک لاسونو مې اوبښکي په سترگو کې راغله، چې مور مې هم لکه چې تازه و دې شیانو ته فکر شو چې کرار یې ما ته وویل: هیلی لاسونه دی ولی تش دی؟ د طلاو گوتمي دی کومه دی؟

بیا هم د هغه بل ځل پشان زما خواښي ما ته د خبرو اجازه رانکړل او په تلوار او دروغجنی مسکا یې وویل: وا خوری د اوس وخت انجونې لکه چې ته نه پېژنی؟ او بیا هیله جانه! ویل یې دا بنگرې آوازونه کوی، او دا گوتمي مې گوتې خوږ کوی، په همدی بهانو او خبرو یې خپل د لاسونو څخه لری کړل، ما ورته زیات وویل چې مه لری کوه او د ناوی لپاره خالی لاسونه ښه ندی، خو د اوس وخت انجونې کله زموږ سپین سرو خبرو ته غوږ نیسې...

زما د خواښي په خبره زما د مور تندي تروش شو او ماته يې وويل: لوري داسې کار
خوک نکوی خپل د خواښي خبره دی منه...

د مور پدی خبره چې راته يې وويل "د خواښي خبره دی منه" عصاب مې سرچپه
شول، يالله ما اوس څه بد کار کړی چې ټول راته وايي د خواښي خبره منه؟ غوښتل
مې په چغو، چغو ووايم چې دا ښځه په ظاهر محترمه څه شيطان صفته ده. خو د
مور خبرو مې خوله بنده کړل، کله چې هغې خپل د ناوی تعريف وکړو، کله چې زما و
خواښي ته پداسی لور راوړلو د افتخار کولو وويل، کله چې خپله پاڅېدل ترڅو مور
ته چای راوړی او خپل اينگور ته يې وويل خپل د مور سره مجلس وکړه، د مور دا
ټول کارونه د دی سبب شول چې سترگي مې د اوښکو راږکې شي..

د آمني خوا ته مې وکتل آمنه د عمر له لحاظ زما د ورور څخه مشره وه! داسی حال
کې چې زما ورور تازه ځوان وو خو هغه د عمر پخه معلومېده، همداسی عابد د هغه
عمر هم زما څخه زیات وو، آمينه د قد او ښايست له نظر زما څخه کمه وه خو
وگوره د هغې څومره قدر کېږی او هغه وخت زما؟؟ دلته د رحمان بابا هغه شعر راته
تفسير شو چې ويلې وه:

عقل مه غواره طالع غواره رحمانه
عقل مند د طالع مندو غلامان دی.

رښتيا هم مهمه طالع او بخت دی کنه زه څه کم لرم د آمني څخه چې دا دی داسی
ونازول شی او هغه وخت زما سره دی داسی ظلم وشی؟ يواځي يو څه کم لرم
"طالع" او بخت ...

تر غرمي د مور کور کې مې وم، او يو دقه لا خواښي مې د مور سره يواځې
پرېښودم ترڅو زه ورته خپل د زړه خبره وکړم! له بلخوا خپله هم پښيमानه شوی وم!
دا چې د واده په دريمه ورځ راشم او مور ته مې ووايم چې داسي ظلمونه راباندی
کوی! خلک به څه ووايي؟ بغېر له کوم شک چې ټول به زما خوا ته د ملامتي گوته
ونيسي او ټول به ووايي چې د واده په دريمه ورځ دا د خاوند د کور څخه راغلي وه

د پلار کور ته نو ملامته همدا ده! په همدې فکرونو په چوپه خوله د غرمې وروسته د
خوابني سره د کور طرف ته روانه شوم، همدا چې کور ته ورسېدو نو بېرته همغه
آش همغه کاسه! حيرانه وم، چې څنگه يو کس دومره دوه مخي کېدلې شي؟

زموږ د رسېدلو سره سم زما خوابني اول پر ما خوله خلاصه کړه او بڼه يې کنخل
راته وکړل بيا يې عابد ته زنگ ووهلو او په موبایل کې په چغو، چغو ورته وويل چې
راشه خپل بڼخه درکټرلو کړه کله د دنيا رسوا به دي کړي، د هغې پدي دوه مخې نور
مې هم ورڅخه کرکه راغله او بغير لدې چې څه ورته ووايم خپل کوټې خوا ته ولاړم
او د هغې چغو پوغ ته چې ماته يې ويل نن به تا پر عابد داسې کوم، او هغسې کوم،
او زه به تا انسانه کوم، هېڅ توجه مې ونکړل خپل پر ځاي کې پرېوتم او اوښکي مې
پر بهېدو شول، يالله دا نو څنگه امتحان دی چې ته يې زما څخه اخلې؟ تخو پوهيږي
خدایه چې زه د دومره سخت آزموينو او امتحاناتو نه يم بيا ولې ما داسې آزمايې؟

نيم ساعت به لا نه وو تېر شوي چې د کوټې دروازه په کلکه خلاصه شوه او عابد د
دروازې په چهار چوکات کې راڅرگند شو، د ډېر خشم او غضب څخه يې د پوزې
سرونه پرېدل، د سترگو څخه يې سم اورونه بادېدل د هغه شاته خوابني مې ولاړه
وه او اور ته يې نور هم تېل او خشاک اچول ترڅو د عابد غوسه نوره هم زياته کړي،
عابد د کوټې دروازه بنده کړه او زما خوا ته راغلو او په کراره يې وويل: ولې زما د
اجازې بغير تللي وي خپل د پلار کور ته؟

د هغه په خبره لږ خوشحاله شوم او اميد مې په زړه کې پېدا شو، ما فکر کوو خپل د
مور په خبره به وکړې او د رارسېدلو سره سم به زما پر وهلو پيل وکړې! خو د هغه
داسې پوښتنه کول زه لږ خوشحاله کړم، خو هغه خوشحالي مې زياته دوام ونکړل، د
هغه دويم لفظ زما ټول امېدونه د خاور سره خاوري کړل...

عابد- يوځل بيا.... يواځې يو ځل بيا که زه خبر شوم تا زما او زما د مور د اجازې
بغير د کور څخه بهر پښه کېخودلې وه، دا دواړه پښي دي درته قلم مات کوم...

عابد دا خبره وکړل او ويې نه لېدل چې زما زړه يې څنگه مات کړو، ويې نه لېدل چې زما غرور يې څنگه ټوټي، ټوټي کړو او بڼکي مې بې اختياره د سترگو څخه راوڼې شوی چې هغه خپل اخري گوزار هم وکړو او ويې ويل: زما مور ما ته کعبه او مدينه ده! زه خپل مور ته احترام نه بلکې عبادت کوم که يو ځل بيا! يواځې يو ځل بيا داسې کار دې وکړو خیر به دې نه ويې هیلې، زما خبری سم پر خلاص غوږونو واوره...

يوه مياشت زما د ژوند د تباهي څخه تېرېده، يوه مياشت زما د زندان او دوزخ ته د راتلو څخه تېرېده، د هغه ورځي وروسته ما خپل خولې ته کشک نه بلکې بايد ووايم قلف واچو او نور مې خپل د خوانبي په وړاندې يوه خبره لا ونکړل، د سهار د مولا د الله اکبر سره به پاڅېدم ټول د کور کارونه به مې وکړل او د يوه نوکړې او کنېزې په توگه به مې خپل د خوانبي د کوټي مخکې تر ماښام آذانه ولاړه وم! ځکه که ناري کړل همغه دقه ورته حاضر صيب ووايم او د هغې کار تر سره کړم. خو د دې دومره کارونو وروسته ماښام خوا ته به چې عابد راغلو نو دا به ورته لگيا شوه چې "زويه پښي مې درد کوی د زيات کارونو له لاسه" زويه ملا مې درد کوی د زيات کارونو له لاسه" زويه د ستړيا څخه د مرگ په حال يم د زيات کارونو له لاسه" او خلاصه د خبرې عابد ته به يې د دروغو دومره زما شکايتونه او فريادونه به وکړل چې هغه به ..يې لکه ډک ټوپک زما خوا ته را حواله کړو

او ما به چې هرسومره ورته قسمونه او قرآنونه اخيستل زما خبری به يې باور نه کوو، او ويل به يې زما مور ستړی ده او ته درسته ورځ کوټه کې پرته يې خوبونه کوې!

د هغوي پدی خبرو به زه ورته هک حيرانه شوم، چې يالله دا نو څنگه بندگان د دي؟ زه خو درسته ورځ لگيا يم لکه يو کنېزې پشان کار کوم بيا ولې داسې کوی؟ ولې ما خپل د زوی په گېر ورکوی او هسې جنجال جوړ کوی؟ دا خبرو او کارونو دومره پر

ما بد اغېزه وکړل چې زما مرضتيا او ناروغي بېرته را څرگنده شوه او دا ځل بېحد په خطرناک او جدی توگه! داسې چې ورځ کې به يې دوه درې ځله ځاي ناځاي غورځېدم، اول دوه هفتو کې عابد به زما پدی حالت ډېر انديښمن کېدو او ډېر به يې زما خيال ساتو خو کرا، کرا، خپل د مور شیطاني خبرو ته غوږ ونېو چې ويل به يې ورته "ستا بڼځه همداسې مریضي ده تر کله به ته ورپسی يې چې چېرته دا راغوځېږې؟" دومره د بڼځي غلام دې مه جوړېږه سبا ورځ به د ورور د پیغور به شي "دومره زنجو مه اوسېږه" دومره د بڼځي تابع مه اوسېږه"

خلاصه چې دومره يې د عابد غوږونو کې يې دا خبری وکړل چې نور هغه هم زما خيال ساتل پریښودل، خوانبني خو د واده اول ورځ باندی راسره دښمني راخيستي وه او ماته يې د اینگور په نظر نه راکتل، اوس يې د عابد زړه هم را څخه تور کړو، او دا کار زما د مرضتيا د لا بتره کېدو سبب شو هرځای چې به وغوځېدم نو څوک به نه راتلو چې سر لا راپورته کړې همغسی به پرته وم ترڅو خپله به په هوبښ راغلې وايې او پاڅيدلې وايې، کله به چې پاڅېدم نو ځای ځای بدن به مې تور او شين وو! ځکه په ځان به نه پوهېدم کله به په د انگر په کلک سمینت غورځېدم او کله به هم د پخلنځي په خیرن فرش، خو د دی دومره خرابو حالاتو با وجود ما به خپل د خوانبني، لېور او ایندرو ډېر بڼه خيال ساتو ترڅو خوانبني مې و چاته زما شکایت ونکړې..

سهار به د مولا په آذان پاڅېدم او ماښام به د مولا د آذان سره کارونه مې خلاصیده د یو میاشت تېرېدو وروسته کله چې خوانبني مې ډاډمنه شوه چې زه نوره بڼه کنېزه شوی يم او نافرمانې نکوم، نو سهار به له کور څخه ووتل او ماښام د عابد دراتلو څخه نیم ساعت مخکې به راغله خيال به يې راحت وو چې زه لکه یو وفاداره کنیزی پشان کور ساتم خو ای کاش همدغه کنیز توبی ته يې لا پریخودی وايې زه به همدی هم راضی وم خو دا به چې کله راغله نو عابد ته به يې شیطانت کوو او ويل به يې چې زه درسته ورځ د کور کارونه کوم او بڼځه دی زما مرسته نکوی..!

او عابد به هم خپل د مور خبری اورېدل او زما څخه به خفه کېدو او ویل به یې: مور مې ستا څخه شکایت کوی ته ولی کار نه کوی؟ تل مې په مور کار کوی. هغه به هېڅ نه کتل چې د رښتیا کار څوک کوی؟ یواځې به یې خپل د مور خبری اورېدل، ما به ورته خپل سپیناوی کوو او ویل به مې چې اصل خبره څه ده؟ خو هغه به نه منله او یوه خبره به یې تل راته کول: زه خپل د مور لپاره ستا پشان سل ښځو څخه هم تېریم، ته خو لا یوه یې ...

په همدې بد حال کې راته د پلار کور د ناویتوب ډوډۍ وکړل، داسې میلمستیا چې زما یاد کېدې ندې چې زه کله ورغلم او کله ورڅخه راغلم؟ شاید یو ساعت به یې لا زه هلته نه یم پریخودلې او ژر یې بېرته کور ته راوړم، د عابد د کاکا او ماما کورنو هم ما ته د ناویتوب میلمستیا وکړل خو عابد نه خپل ورغلو او نه یې هم زه پریخودلم، نه پوهېږم شاید عابد او زما خوانبې ډارېدل چې زه به د دوی اصلي څهره خلکو ته وښایم! نو ځکه یې کور کې لکه زنداني ساتلې وم. خو د دی ټولو خبرو سره یو بل موضوع بېحد زما فکر خراب کړې وو او هغه وو د عابد لری والې زما څخه!؟ زموږ د واده څه کم او زیات دوه میاشتي تېرې شوی وه خو دی دوه میاشتو کې په عام اصطلاح زه د عابد سره په یوه کوټه کې د خور او ورور پشان اوسېدم! یعنې هغه هېڅ تمایل او احساس زما خوا ته په راتلو کې نه درلود!

خپل ځای به یې زما څخه درې متره لری واچوه چې حتا زما بوی لا ورباندې و نه لږېږې! د هغه دا کار به زما ذهن کې سلگونه فکرونه را برسېره کول، چې هسې پر بل چا خو مئین ندی چې زما څخه یې بد راځي؟ کوم تکلیف خو نلری چې داسې لری والې کوي؟ زما د بدن او ځان څخه خو یې بد نه راځي چې داسې کوی؟ خو دا ټول پوښتنې به مې بې ځوابه پاتې کېدل تر دی چې یوه شپه د ژمي یخه شپه وه ساعت لس بجو شاوخوا وه چې د تل پشان بحث د کارونو په نه کولو او د هغه د مور په ستړیا راپورته شو

او ما چې هرسومره ورته وويل چې داسې نده او مور دى دروغ وايې هغه زما خبره ونه منل او اخير سر داسې خبره يې راته وكړل چې زما زړه يې د دى ژوند او ددى كور څخه تور كړو، زه هم په ژړا پاڅېدم د كوتې گروپ مې مړ كړو او كمپل مې په سر كش كړو، نه پوهېدم تر كله به مې د كمپل لاندې ژړلې ويې چې بالاخره خوب د غفلت نړۍ ته وړى وم..

خپل په نس كې د نړۍ، نړۍ درد په درلودو له خوبه راپاڅېدم، اول مې فكر وكړو چې شايد د مياشتني مريضې درد وي، خو ياد ته مې راغله چې زه دوه ورځې مخكې فارغه شوم بيا دا درد د څه دى؟ تر څو دقېقو د دى څنگ څخه په هغه څنگ شوم او د هغه څخه پدى، چې شايد درد مې لمېنځه لار شې خو نه د وخت په تېرېدو نور هم زيات كېدو اخير مجبوره شوم او ځاي كې مې كېنيناستم د پېر درد څخه مې زړه غرق، غرق كېدو په سل جبر او زحمت مې ځان د عابد د ځاى خوا ته كش كړو او كرار مې ورباندې غږ كړل.

— عابد... عابد...

عابد- هوممم څه دى؟

د پېر درد څخه ژړا راغلې وه زما د ژړا په غږ هغه لږ ورخطا شو او لځايه پاڅېدو.

عابد- څه شوي؟ څه خبره ده؟

د پېر درد څخه راباندې بې هوښۍ شانتې راتله يواځې دومره مې وويل چې "اوبه" او نوره د پېر درد څخه بې هوښه شوى وم، په مخ مې د اوبو د څاڅكو پر شپندلو په هوښ راغلم چې عابد مې ورخطا خپل وڅنگ ته ولېده. په ژړا مې ورته وويل: زه بېحد درد لرم ما ويسه ډاكټر ته.

عابد- پدى نيمه شپه؟ لږ اوبه وڅښه بڼه به شې.

د پېر درد څخه په زاريو شوم ورته او ومې ويل: خير دې مور دى راويښه كړه، لارښو ډاكټر ته زه درد لرم.

عابد- نه ته اوس بڼه كېږې هغوي وېده دې ولې خوب ورخراب كوي؟!

د ډېر درد څخه نه پوهېدم چې څه وکړم د لومړې ځل لپاره مې د هغه لاس ونېو او په ژړا مې ورته زاری پیل کړل ترڅو خپل مور راویننه کړې او ډاکټر ته لارښو، زما د داسې حال په لېدو عابد یوڅه زړه کې د رحم اوبه راغلې او ولاړې ترڅو خپله مور راویننه کړې، زه همغسې د زیات درد څخه د مار پشان خپل پر ځان پېچېدل م چې عابد او مور یې کوټې ته رانوتل..

زما خواښې په تروش تندي کوټې ته رانوته، او همدا چې خبرو ته یې خوله جوړه کړل زما د حال په لېدو خاموشه شوه، او په تلوار زما خوا ته راغله نه پوهېدم زما حالت په تر کومه حد خراب وو چې دی ظالمې ښځې لا زما مراعات وکړو؟ خواښې مې ژر بخاري ته اور واچو ترڅو کوټه گرمه کړې، نه پوهېدم د کوټې د گرم کولو سبب څه وو؟ خو هغې مثال غوښتل د بخاری په بل کولو زما حالت ښه کړی؟ خو زما درد نور بېخي له حده زیات شوی وو او د ژړا لځایه مې چغې وهل.

عابد- موری ویې به یې سو ډاکټر ته؟

خواښې- نه ډاکټر ته ضرورت نشته ښه به شې لږ صبر وکړه.

خپل د خواښې د خبرې اورېدو وروسته په ژړا مې ورته وویل: زه نه ښه کېدم ته و خدای ما ډکتر ته ویسې، دا یوه هفته کېږې لږ، لږ درد مې درلود خو اوس د حد زیات شوی.

خواښې مې په تروش تندي وویل: په دومره لږ درد پدی نیمه شپه ډاکټر ته تلل څه معنا؟ لږه گرمه شې ښه کېږې..

د هغې د دی خبرو د اورېدو وروسته، چې ویل یې ډاکټر ته تگ نشته نور مې نه د هغې څخه مرسته وغوښته نه هم د هغې و څنگ ته ولاړ په نامه خاوند څخه، او په چغو، چغو مې ژړا پیل کړل او ویل مې:

— وه موري مړه شوم چېرته یې؟ وه ظالمانو یا مې ویسې ډاکټر ته یا مې مور او پلار راخبر کړې، وه پلاره مړه شوم... وه مورې..

ما همداسې چغې وهل او د درد څخه رپېدل م چې خدای د دوي په زړه کې لږ رحم

واچو او زه يې ډاکټر ته ويوړم، نه پوهېدم چې زه يې کوم ځای ته ويوړم خو زما په نظر خو شفخانه نه راتلل؟ ځکه مثال د خبری زه چې د ډېر درد څخه د مرگ حال کې وم بغير لدې چې کوم چک آپ مې وکړې يا کوم پوښتنه راڅخه وکړې يو د درد سپروم راته ولگوه او رخصته يې کړم! په همغه بد حال بېرته کور ته راغلو! ټوله شپه مې په درد او ژړا تېره کړل، د مولا د آذنو وخت وو چې د عابد موبایل ته زنگ راغلو!

پداسې حال کې چې ما درست هغه شپه د درد څخه په ويښه تېره کړې وه هغه کرار خوب کړې وو، بغير لدې چې زره اندازه لا زما و ژړا ته کومه توجه وکړې؟ زه د ډېر درد څخه بېخوده وم او سم نه پوهېدم چې څه خبره ده او څه حال دې؟ همغسې خپل ځای کې پرته وم چې عابد مې څنگ ته کښيناست، سترگې مې نيمې خلاصې کړې او د هغه تروش تندې ته مې وکتل هغه په غوسه باندي خپل د لاس موبایل زما خوا ته ونيو او ويې ويل: مور دې غواړې درسره خبری وکړي.

دومره مې حال خراب وو چې حتا خپل د مور سره د خبرو کولو حال کې نه وم، د هر ساه اخيستلو سره مې درد د بدن څانگي، څانگي ته خپرېده او حتا زما د خبرو کولو توان يې لا راڅخه اخيستې وو، عابد چې کله زما بد حال ولېده نو موبایل يې زما د غوړ څنگ ته کېخود او ما د مقابل کس د غږ په اورېدو اوښکي د سترگو څخه په بهېدو شول..

مور- الو هيلی؟ لورجانې ښه يې؟

يوآځې مې يو لفظ ورته د خولې ووت: موری....

دومره کرار مې دا لفظ ووايو چې ما خپله لا وانه ورېدو خو هغې لکه چې واورېده چې ويې ويل: جانې موری! ښه خو يې؟ ټوله شپه ما او ستا پلار ته په خوب کې لېدلې يې! خیرت خو دې؟

د هغې پدی خبره ژړا مې زیاته شوه، رښتیا ویلې چې د اولاد درد مور او پلار احساس کوي هغوی زما درد احساس کړې وو، چې داسې زه یې په خوب کې لېدلې وم، زما د ژړا په غږ د مور ورختا غږ مې د موبایل د شا څخه راغلو..

مور- څه شوي هیلې؟ ته ولې ژاړې؟ خیرت خو دې؟
یوازی دومره مې ورته وویل چې موری مرم د درد څخه، نور عابد موبایل بند کړو او
بد بد یې راوکتل، شاید غوښتل یې د تل پشان راته خبری وکړې او کنخل وکړې خو
زما د بد حال په لېدو یې څه ونه ویل او لځایه پاڅېدو، پر ما هم د ډېر درد څخه بې
هوښی راغلې وه او نه پوهېدم چې دی مېنځ کې به سومره وخت تېر شوې وو چې
ناڅاپه د کلا دروازه په کلکه، کلکه وټکول شوه...

د سترگو له کونج مې ولېده چې عابد د کوټې څخه ووت، خو هېڅ کومه خاصه
توجه مې ورته ونکړل، خپل د حال په لېدو مې له خدایه غوښتل چې روغه مې
نکړې! او دغه درد زما اخرې درد وگرځه وپې، زړه کې مې دعا کول چې خدای مې د
دې منحوس او بد مرغه نړۍ څخه واخلي ترڅو هم زه بیغمه شم او هم دوي خپل په
کړې کارونو پېښمانه شې، په همدې فکرونو کې وم چې یو گرم مردانه لاس مې خپل
پر مخ احساس کړو! فکر مې وکړو چې شاید عابد وی؟ خو ځان سره مې وویل هغه
کس چې ټوله شپه چې پر تا د مرگ پشان تېره شوه یو نظر لا درته ونکړو اوس
راځې ستا پر مخ لاس وهې؟ په همدې فکرونو مې خپل سترگو ته زور ورکړو ترڅو
خلاصی کړم او د لاس صاحب وپېژنم؟!

خو د سترگو خلاصه ولو مخکې د هغه مهربانه غږ زما غوږونه ونازه ول..

پلار- هیلې بچیه؟

کرار مې سترگی خلاصې کړې چې پلار مې خپل و مخ ته ولېده د هغه وڅنگ ته مې
مور ناسته وه، او کوټه کې د نور غوږونو په اورېدو پوهه شوم چې ورونو مې هم
ځان رارسه ولې، د هغوې په لېدو مې سترگی د اوښکو راډکې شوی او ژړا ته مې
شروع ورکړه، چې پلار مې ورختا وویل: څه شوی ... څه شوی درد لری؟

او بیا بغیر لدی چې زما ځواب ته په تمه شې لځایه پاڅېده او د عابد خوا ته چې د
کوټې کونج کې ولاړ وو ورغې او د هغه څخه یې پوښتنه وکړل: څه شوی ډاکټر ته
مو ویورل څه یې ویل؟

عابد په بې پروای وویل: هېڅ! ډاکټر ورته یو سپروم تېر کړو ویل ویسې کور ته ښه کېږي.

ورور- دا څنگه ښه کېدل دی؟ دا کوم خر ډاکټر وو چې داسې ویلی؟ بغیر د کوم معایناتو او آزمايښتو څخه څنگه په دومره درد کې تاسو رخصت کړې یاست؟ بیا زما خوا ته راغلو او ویې ویل: شاید ام پنډس ویې د کوم وخت راهیسې درد لری؟ باید ژر تر ژره یې ویسو ډاکټر ته که ام پنډس ویې امکان لری خدای نکرده وچوي او ...

د ورور خبره مې د مور ژړا او د پلار په کلکه لهجه نا تمامه پاتې شول. پلار- داسې بېخایه خبری مه کوه شابه موټر راوړه چې لارښو ډاکټر ته. ورور مې په تلوار له کوره ووت او مور مې زما لاس خپل لاس کې نېولې وو او ژړل یې، داسې خراب حال کې ناخپه عابد وویل: ښه نو حاجې صیب تاسو چې هیله وړی ډاکټر ته نو زما خیال هم راحتته شو زه به هم په بیغمه خیال خپل پوهنتون ته ولاړشم.

د هغه پدی خبری ما په همغه بد حال کې پوسخند و واهه، خو لکه چې پلار مې د هغه د خبری په مطلب سم پوي نشو چې په گنگس انداز یې ویوښتل: څه وکړی؟ د پلار په پوښتني مې عابد په بې حد بې ادبې کې وویل: تاسو خپل لور وېسې ډاکټر ته زه هم کار لرم، دومره نه یم بېکاره چې دا مریضې هره ورځ ډاکټر ته ویسم.

عابد دا خبره وکړل او د کوټې څخه ووت ما اوبنکي توې کړې، خواښي مې خپل د زوی پسې له کوټې ووته خو د څهری څخه خوشحاله ښکارېده! خو ... خو بېچاره زما پلار او مور چې د عابد او د هغه د مور د داسې رفتار و خبرو څخه هک حیران ولاړ وه! ورور مې ډېر ژر موټر راوړو او پلار مې داسې حال کې چې زه یې له اوږی څخه نېولې وم تر موټر ویورم، نه پوهېږم د خلکو د شرم څخه وو او که کوم بل څه خو هر څه چې وو خواښي مې هم زموږ سره راغله! خو عابد راغلو، پلار مې زه یو شخصی شفخانی ته ویورم او هلته په رسېدلو هغوې زه بیستري کړم او د نیم ساعت په موده کې زما زر رقم معاینات او آزمايښتونه واخیستل، بلاخره د نیم ساعت

سرگرداني وروسته ډاکټرانو د معایناتو څخه دا نتیجه راویستی وه چې زما رحم کې دانه ده او زه باید ژر تر ژره عملیات شم کله هغه دانه د چویدلو حال کېده، او که وچودل نو زهر به یې زما ټول وجود کې خپور شي او د مرگ امکان لری!!

خو ما نه منله او مخالفت مې کاوو ما ویل په گولې او دواگانو بڼه کېرم عملیات نه کوم، مور او پلار مې چې زما نه زړه توب ولېده نو یو بل ډاکټر ته ولاړو ترڅو باوری شي چې ایا ددی ډاکټر خبره صحیح ده او کله؟ هغه بل ډاکټر هم ځانته په لیاقت کې نوم درلود هلته چې ورسېدو هغه هم د معایناتو د کتلو وروسته د لومړي ډاکټر خبره تکرار کړل او ژر تر ژره یې د عملیات کولو وویل کله چې ډاډمن شوم چې د رښتیا هم بغېر د عملیات کولو څخه بله چاره نلرم نو ځوابي ته مې وویل چې عابد ته ووايه چې راشې! یو خو د دی لپاره چې د عملیات کولو لپاره د خاوند لاسیک او اجازی ته اړتیا وو او له بلخوا که څه هم زما حق کې ظلم کوو او د خاوند یو حق یې هم نه ادا کوو خو بیا هم خاوند مې وو، او دا هغه حقیقت وو چې ما ورڅخه په هېڅ توگه امکان نشو کولې، ځوابي مې عابد ته زنگ ووهلو او مور ته یې وویل چې راځې په لاره کېدې

خو ترڅو چې هغه راتلو ډاکټرانو مور ته دومره منفي خبری او د داني د چویدو وویل چې پلار مې مجبور شو د عابد لځایه لاسلیک وکړی او د ټول مسؤلینو پر غاړه اخیستلو سره یې زه د عملیات خونې ته واستولم، ترڅو چې عابد راتلو زه د چاقوگانو څخه تېره شوی وم، دوه ورځي په شفخانه کې بستره وم او د ډاکټرانو د نظر لاندې، د دوه ورځو وروسته ډاکټرانو رخصت راکړو خو د یو لیست فرمایشاتو او خبرو سره، کار به نکوی، تر یوه میاشت به مطلق استراحت کوی، سم ډوډی به خوری، خپل زخم به سم ساتي چې میکروبي نشې، هره ورځ یې پانسما بدل کوه، یوه هفته وروسته یوځل بیا ضرور راشې، د هغه ډاکټر د فرمایشاتو په اورېدو خدا راتله! ماته یې ویل مطلق استراحت وکه؟ هغه هم چیرته د ځوابي کور کې؟

عابد مې د دی دوه ورځو بستر کېدو په موده کې یوځل لېدلې وو، هغه هم زما د کټ څخه په درې متره فاصله کې د کوټې کونج کې څرېدلې سر ولاړ وو! شاید ۱۰ او یا هم پنځلس دقیقې! بیا د هغه ورځې څخه تر همدا نن مې ندې لېدلې ډاکټر فرمایشات چې خلاص شول مور مې مرسته راسره وکړل او بیرون راووتلو، د باندې د شفخانی په سالون کې خواښې مې په تروش تندي په څوکی ناسته وه د هغې په لېدو پلار مې د مور غوږ کې یوڅه وویل او مور مې زما اوږه خوشی کړل او څو گامه زما د خواښې خوا ته نږدی شول، زما بدن کې دومره توان نه وو چې خپل پر پښو ودرېږم پلار مې راته تکیه راکړې وه او زه یې نېولې وم.

خو د دې څخه مخکې چې مور مې خواښې ته کوم څه ووايې د شفخانی سالون د طالبانو څخه ډک شو! دهغوی په ناڅاپه لېدو ما هم د دې ټول نور انجونو پشان د هغوی په راتلو وحشت وکړو، ځکه یو دوه دانې نه وه بلکې په ناڅاپه توگه لس پنځلس دانې زموږ خوا ته راغله زه په وحشت او ډار باندې خپل د پلار خوا ته نږدې شوم، خو پلار مې زما د غوږ څنگ ته کرار وویل: مه وېرېده دا ټول ستا د جبار کاکا ملگری دی (جبار کاکا زما د پلار صمیمی ملگری وو، البته د ملگری څخه لا زیات ورته نږدی وو بیخي ورته د ورور پشان وو)

په گنگس انداز مې د پلار خوا ته کتل ترڅو د هغوی د دلته راتگ دلیل راته ووايې؟ خو د دی څخه مخکې چې پلار مې کومه خبره وکړې هغوی راورسېدل د هغوی مېنځ کې جبار کاکا هم وو ما دماشومتوب څخه جبار کاکا پېژنده، موږ ته په نږدې راتلو هغوی زما د پلار سره ستړې مشی وکړل او جبار کاکا پداسې حال کې چې یو مهربانه مسکا یې په خوله وه ویې ویل: اوس څنگه یې لور جانې؟

ما د زیات شرم څخه سر ښکته واچو او یواځې د سر په خوځولو مې د ښه یم خواب ورکړو، چې جبار کاکا وویل: د شفخانی د څنگ څخه تېرېدو نو ما ویل یو سر دی خوا معلوم کړم چې تللې یاست یا هم تر اوسه شفخانه کې یاست؟ پلار- همدا اوس کرار کرار د تلو اراده مو درلود.

جبار کاکا- اها زه پخیر ولاړشي نو زه مو ډېر په پښو نه دره وم، ماشومه د ډېر درېدو توان نلری، ان شاءالله یو بل وخت به یې راشم پوښتنې ته. او هو که وینې یا هم کوم بل شې ته ضرورت ولری نو غاړه دی بنده که ما ته ونه وایې...

پلار مې د هغوی سره لږ نوری خبری هم وکړل او بیا ورڅخه اجازت واخیست او مور د هغوی څخه روان شو، موټر کې زه تازه پوهه شوم چې هغه دومره کسان او کاکا جبار ولې هلته راغلې وه زما ملاقات ته؟ د عملیات وخت کې په ناڅاپه توګه زما وینه کمه کېږې او ډاکتران وینه غواړې خو زما د پلار وینه زما سره سمون نخوری او زما کوم ورور چې زما سره راغلې وو د هغه وینه دومره نه وه چې ماته راکړې، او عابد خو هم ... که وینه یې ماته شوی هم وایې بیا هم زه ډاډمنه یم چې نه یې راکول! نو ځکه پلار مې جبار کاکا ته زنگ وهلې وو..

او جبار کاکا هم چې دا څو وختو کې زیات د طالبانو سره ورشه درشه جوړه کړې وه، هغه هم خپل یو څو ملګرو ته دا خبره کوی او په بېحد حیرت کې لس دولس طالبان راځې شفخاني ته ترڅو ماته وینه راکړې؟ او د هغه څخه لا د حیرت خبره دا چې د دوي په مېنځ کې یو ځوان طالب ما ته 2000 سې سې وینه هم راکوی! عجیب حس مې درلود ځان سره مې ویل یعنی اوس زما په رګونو کې د یو طالب وینه ګډه ده؟ هغه طالبان چې په راتلو او د ښونځي پر بند کولو یې ما د تباھې او بربادی دعاګانې ورته کولې؟ یعنی نن همغه طالبانو ما ته وینه راکړل او زه یې له مرګ وژغورلم؟! د رښتیا هم نړۍ د عجایبو څخه ډکه ده ..

د کور مخکې ورور مې موټر ودره وو، د مور په مرسته له موټر څخه ښکته شوم چې نظر مې د خوابني د کور په خړه رنګ تللې دروازه ولګېده! اه خدایه بیا دا دوزخ؟ په نامیده نظر مې د مور و پلار خوا ته وکتل غوښتل مې ورته په جغو،چغو ووايم پلاره ما دلته مه پرېږده زه دلته مړه کېږم! خو لعنت، لعنت دی پر دی دود او کلتور شې چې زما خوله یې بنده کړه او په ځورنده سر کور ته ننوتلم، مور مې راته ځای صحیح کړو او زه پرېوتم پلار مې راته دلداری راکړل او ولاړی خو مور مې راسره

پاتې شوه، تر غرمې بڼه وم خو ماښکگر خوا ته مې نس بېحد درد شروع کړو، ډاکټر راته د درد پېچکاری راکړی وه او ویلی وه که درد دی زیات شو نو وپکړه، مور مې عابد ته غږ وکړو ترڅو راته پېچکاری وکړی او هغه هم په تروش تندي بغېر لدې چې ماته وگوري یا کومه پوښتنه وکړې بېچکاری وکړل او ولاړی..

د هغه پداسې بې پروا رفتار مور مې په مشکوک او انډیښمن نظر زما خوا ته راوکتل خو ما مې مخ واړو او کمپل مې په سر کش کړو، درسته شپه مور مې څنگ ته ناسته وه او زما د نامنظم ساه ایستلو سره به یې لا پوښتنه کول چې بڼه یې؟ درد خو نلری؟ اه د رښتیا هم مور د خدای یو لوی نعمت دی، د مدرسې د معلمي یوه خبره مې یاد ته راغله هغې به ویل یو ماشوم خپل د مور څخه پوښتنه وکړل چې موری ولې جنت ستا د پښو لاندی دی؟ او ولې ستا په لاسونو کې ندې؟ نو مور یې ورته په خندا وویل: هغه ځکه چې لاسونو کې مې ته نیولې وی، او اوس چې فکر کوم دا خبره یو دم راته صحیح معلومېږې څو شپې مخکې په همدې ځای کې زه د درد څخه د مرگ په حال وم خو چا زما څخه پوښتنه لا ونکړل چې درد لری؟

خو اوس زما د نامنظم ساه ایستلو سره مور مې سر راپورته کوو او پوښتنی کول چه بڼه یم او کنه؟ شې ته اړتیا لرم او کنه؟ د سهار د لمانځه وروسته چې ما پر ناستو وکړو زړه مې لږ ډوب شو او ویده شوم، د مور او خواښي په غږونو سترگي مې خلاصې کړې.

مور- خوری پرون لا د هیلې پلار ویل چې که ته او عابد جان اجازه ورکړې نو مور به هیله ویسو خپل و کور ته! ځکه ته خپله هم بوږي او مریضه بڼه یې او یو عملیات شوی انجلی نشی ساتلي، دا ولاړه او ناسته غواړی، خدمت او کار غواړی، نو که ستا اجازه وی مور به هیله ویسو خپل کور ته ترڅو بڼه کېږي..

د مور په خبرو مې د خواښي تندي تروش شو او د څو شیبو خاموشی وروسته یې وویل: که وری ویسه کومه ستونزه نشته ویسه، خو ها! کله چې دی خپل لور ویورل

نو زما لور راوستوه ترخو زما خدمت وکړې بیا یې د شونډو لاندې وویل: هسې هم د دی څخه ما خیر ندې لېدی دی دوه میاشتو کې...

خوابني مې دا خبره وکړل او د کوټې څخه ووتل، مور مې هک حیرانه د هغې تلو ته کتل خو زما سترگو کې اوبنکي راغلي، یالله دا څنگه بندگان د دی؟ دا ولې داسې کوی؟ د غرمې وروسته مور مې ورور ته زنگ ووهو او هغه زموږ پسی راغلو او زه ولاړم خپل د پلار کور ته همدا چې زه خپل د پلار د کور په دروازی داخله شوم آمینه ورڅخه راوتلل! زه په تمه وم چې یو پوښتنه راباندې وکړې چې ورینداری ښه یې؟ عملیات دی پخیر تیر شو؟ خو نه هغې زما څخه مخ واړو او بغیر لدې چې څه ووايې په تروش تندې زما د څنگ څخه تېره شوه، د هغې پدی کار مې سترگي د اوبنکو څخه ډکې شوی، او د ورور تندې مې هم تروش شو! داسې ښکارېدل لکه چې دوی دواړو مېنځ کې کومه خبره شوی وه، ځکه ورور مې خفه ښکارېده.

مور مې اوږه ونېول او کور ته یې دعوت کړم، مور مې ماته زما په پخوانې کوټه کې ځای چمتو کړو، خو پر نالې باندې څمېدل راته یوڅه سخته وه ځکه بېرته پاسېدل راته ستونزمنه وه پلار مې راته کټ راوغوښت او هلته یې راته ځای سم کړو، عجیب احساس مې درلود ...

د څو میاشتو وروسته خپل کور او خپل ځای ته راغلي وم، خو ښه احساس مې نه درلود! نه پوهېږم ولې؟ زما د راتلو سره سم زما خوابني ټول کلي کې دا خبره خپره کړې وه چې زه مې مور او پلار د روغتون څخه بغېر د دوی د اجازی څخه خپل کور ته وړې یم؟ زه اوله کې پوهه نشوم چې ولې خوابني مې داسې خبره ټول خلکو ته کړې؟ خو وروسته د مور د خبرو څخه لږ، لږ پوهه شوم چې زموږ د خوابني خپلوان یو رواج لری چې د مریض کور ته چې کله ځې نو هغه مریض ته پیسي او خوراکی شيان ویسي؟ او زما خوابني هم پدی خفه وه چې زه ولې د پلار کور ته تللي یم او دا پیسي او خوراکی شيان د دی د لاس څخه وتلي دی؟

زما پلار چې کله د دي خبرو څخه خبر شو نو زما خوانبني ته يې بېحد زيات خبری وکړل او ورته ويې ويل چې زما لور ستا د خيرات او سوال وسيله نده چې ته ورباندې وغواړې د خلکو څخه چنده ټوله کړې! زما د پلار دا خبري زما پر خوانبني بېحد بده لگېدلې وه، خو زما په نظر زما پلار ښه خبره ورته کړې وه! خو هغوي هم ملامت نه وه! زما پلار تل مور ته يوه خبره کول او الحق چې ښه خبره وه، هغه تل ويل: په نړۍ کې دوه ډوله خلک اوسېږي يو غريب خان او بل خان غريب؟ مطلب يو نفر به دومره وسه او پيسي نلري خو زړه به يې بېحد لوی ويې او سم د خانانو اخلاق به لري، خو ځيني کسان به پيسي لري او بيا به هم ځانونه سوالگر، سوالگر کوي دا کسان اصل کې ذات يې غريب او وږي دي که دوپته د نړۍ ټوله شتمني هم ورکړي دوی به بيا هم همغسې وږي سترگي نېولي وي!

لکه زما د خوانبني! د هغوي اقتصادي حالات تر دې حد هم خراب نه وو خو بيا هم هغې عادت درلود چې د شاوخوا کورونو څخه ورسره مرسته وشي! او شايد د دی عادت يو غټ تربنه دليل دا وو چې دا کونډه وه! او تل عادت يې درلود د خلکو د کورنو څخه ځان ته شيان وغواړي، او اوس چې خدای پيسي هم ورکړي بيا هم همغه عادت يې په ذهن کې پاتې دی! زه پنځلس شپي خپل د مور کور کې پاتې شوم داسې پنځلس شپي چې پر ما باندې د پنځلس سوه کالو پشان تېر شول، پدی موده کې د عمليات د زخم سره ساه بندون "نفس تنگي" هم راپيدا شول، داسې ساه بندي چې په نرمال توگه مې ساه نشو اخيستي،

او ورور مې مجبور شو راته د اکسيجن کپسول يا هم همغه ډبه راوړي او زه د ورځی يو يا هم دوه ځله د هغه ډبي څخه ساه واخلم.. داسې حال کې چې مور، پلار، وروڼه، کاکاگان او ټول کورنۍ مې په خدمت کې وه او زما هر خبری ته يې د "هو" سروڼه خوځول بيا هم ما بد احساس درلود او بېحد خفه وم! او زما د ټول خفگان او غمژن کېدو سبب لومړي عابد او بيا د هغه کورنۍ وه! پدي پنځلس ورځو کې هغه نه پر ما يوه پوښتنه وکړل؟ نه يې يو مسج وکړو؟ نه يې يو زنگ ووهلو، هغه هېڅ کار ونکړو داسې لکه چې زما مرگ او ژوند ورته بيخي له

سر مهم نه وی؟ یوه ورځ مې زړه دومره تنگ شو چې موبایل مې راواخیست ترڅو ورته زنگ ووهم او ښه جوړ خپل زړه ورباندې یخ کړم! کله چې د میاشتو وروسته د هغه نمبر مې پر موبایل راوړو نو بې اختیاره مې څو څاڅکي اوښکي د سترگو څخه توی شول!

هغه وختونه مې په یاد راغله چې یو دبل سره په خبرو کولو نه مړېدو، شپه او ورځ مو معلومه نه وه او موږ وو او خبری وه، لدې چې ناڅاپه څه وشول چې دې حال ته راوړسېدو حیرانه وم! اخیر ولې داسې وشول؟ د زرهاو فکرونو او خیالانو د نړۍ څخه مې ځان وویست او ورته زنگ مې وواځه، د یو دقیقې وروسته یې ځواب راکړو.

عابد- الو سلام علیکم؟

د هغه د غږ په اورېدو مې اوښکي نور هم په تلوار د سترگو څخه په رابھیدو شول.
عابد- الو څوک؟

د هغه پداسې گنگس لهجه د ژړا سره غوسه هم راغله، یعنې دومره ژر یې زما نمبر لا د هیږه وتې دی؟ په همغه غوسه ناک لهجه مې وویل: ډېر نامرده یې.

لکه چې ویې پېژندلم! ځکه دا ځل د هغه خاموشي زما خبرو ته د غوږ نېولو په معنا وه.

— که مور دې زما پوښتني ته رانغله او زما د حالات پوښتنه یې ونکړل زما ورڅخه گيله نه کېږې، خو ته؟ ته زما خاوند یې سومره چې ته پر ما حق لری د هغه دوه چنده زه پر تا حق لرم، آیا دا اسلام یواځې ستا لپاره حکمونه صادر کړي او زما د حق په اړه یې هېڅ ندې ویلی؟ ایا دا قران یواځې د خاوند د حقوق په اړه بیان لری؟ ها؟ ولې خبري نکوي؟ ولې ځواب نه راکوی؟

د موبایل د هغه بلخوا څخه یواځې د هغه د ساه اخیستلو غږونه راتلل، او د هغه دا خاموشي زه نور هم لیونی کولم، تر دې چې خپل کنټرول مې له لاسه ورکړو او د دې دومره وخت په زړه کې پاتې شوی خبری او فریادونه مې چغې کړل او ومې ویل،

ومې ژړل او ومې ويل خپل د ټول دردونو، حسرتونو، او آرمانو په اندازه مې ورته خبرې وکړل، جنگ مې وکړو، چغې مې ووهلې او ومې ژړل او هغه په خاموش انداز يواځې غوږ ونېو او هېڅ يې ونه ويل، کله چې لږ مې زړه ورباندې يخ شو نو موبایل مې بند کړو.

او د تل پشان چې کله به خفه شوم نو کمپل به مې په سر کش کو، اوس مې هم کمپل په سر کش کړو او بيا مې وژړل، لکه چې زما اوښکو د خلاصيدو نوم نه اخیستو! خپل پدی تور بخت مې وژړل، خپل په مات شوي هیلو مې وژړل، خپل په زړه مې وژړل، خپل په حال مې وژړل، زما حالات سم د تدریجی مرگ حالات وه؟ تدریجی مرگ مطلب دا چې ته ژوندې يې، خو د یو ژوندې انسان په حیث د ژوند کولو حق ونلري.

داسې چې د نن ورځ دې د پرون څخه زیات په غم، خفگان او ستړیا کې تېره شې. نور د سمندر هومره عظمت او لوې والې مثال خپل د اوښکو د بیان لپاره ورنکړې شې، ځکه ستا اوښکې د هغه څخه زیات توې شوې. داسې چې هره شپه چې خپل سر په بالښت اېږدې، نو ارمان او خواست وکړې چې دا مصیبتونه او غمونه نور ناڅاپه خلاص شې او ستا سترگې نور د سهار رڼا ونه وینې.

داسې چې هره ورځ ژوند کوي د درد سره.
هره ورځ لخدایه و غواړې چې مرگ درکړې.
خو پوهېږې جالب څه ده؟
دا چې دا ستا بدن او جسم دي چې درد گوري.
ستا روح خو لا د وخته ختمه سوې..

همغه ژړا حال کې خوب راغلې وو او ویده شوی وم، خپل د مور په خوشحاله غږ راویښه شوم د مور څهره مې د خوشحالی څخه پرکېده! په حېرت مې ورته کتل چې هغې وویل: شابه لږ خپل ځان سمه کړه خاوند دې راغلې دیدن ته.
په حیرت مې خپل د مور خوشحالی څهری ته وکتل، دا څو ورځو کې زما څخه زیات

زما مور او پلار انديبنمن او غمژن معلوميدل خو اوس؟ د يو نفر راتگ خوشحاله كړې وه! مور مې په تلوار له كوټې څخه ووتل او څو شېبې وروسته عابد كوټې ته رانوت! اه چې سومره د دې انسان څخه زما زړه نېولې دى. لاس كې لږ ميوه وه هغه يې زما د كټ څنگ ته كېخودل او لاندې په نالې كښيناست! د هغه په لېدو مې زړه بيا درد وكړو او سترگي مې د اوبنكو ډكي شوى.

مور مې په خوشحالي چاى راوړو او خوږه يې د عابد و مخ ته كېخودل او په سترې مشى ورسره بوخته شوه! خوشحاله وه دا چې زوم يې راغلې وو د لور ديدن ته! پدې فكرونو مې پوسخند پر شونډو راغې دا يو طبعي او ساده كار دى چې زوم خپل د خسر كور ته خپل د بڼځى پسى راشى، خو عابد دومره زما كورنى ناميده كړې وه چې اوس د هغه راتگ و دوي ته يوه معجزه ښكاريده او داسې ورباندې خوشحاله وه. پلار مې كور كې نه وو ورور مې كور كې وو خو رانغې شايد غوښتل يې موږ راحت اوسيدو، كاش زما د ورونو د شعور نيم انداز شعور عابد درلود اى كاش، د نيم ساعت وروسته مور مې له كوټې څخه ووتل او موږ دواړه يې يواځې پريښودلو، مثال بڼځه او خاوند وو او د دومره وخت وروسته يو بل مو ولېدل شايد كومه خبره يو بل ته ولرو خصوصى!

خصوصى! عجب جالب لفظ دى زموږ دواړو مينځ كې يواځينې شې چې موجود نه وو هغه همدغه خصوصى خبره او موضوع وه، زما خوانبني عابد بغير د شپي لخوا څخه د ورځي زما كوټې ته لا نه پريښودو د شپي هم د نيمې شپي وروسته راتلو داسې حال كې چې نور نو د خبرو حوصله به يې نه درلود او همدا چې را به غلو شا به يې واړه ول او ويده به شو، موږ دا څو مياشتو كې بغير د يوڅو الفاظو او خبرو څخه نور خبرى نه وه كړې يو دبل سره، تر دې حد چې اوس چې د دومره وخت وروسته يو دبل سره يواځې شوى يو نو نه پوهېدو څه ووايو؟ د لږ خاموشى وروسته عابد كرار وويل: څنگه يې؟

که زما د زنگ وهلو بغير راغلي وايي شايد د زړه له خلاصه خوشحاله شوي وايي خو اوس! دا چې په دومره زاريو او ژړاو تر دې خای راغلي هغه خوند د راتگ يې په ژړا وو کې لارو، د سر په وخوځولو مې ورته د بڼه يم ځواب ورکړو چې هغه بيا خوله خبرو کول ته جوړه کول چې موبایل ته يې زنگ راغلو، موبایل ته يې ځواب ورکړو او ما د هغه منحوس غږ په اوریدو يوځل بيا په ټول وجود کې کرکي احساس وکړو، د ډېر قهر څخه مې کمپل په سر راکش کړو، بيایي مور! ولې اخير خدايه ولې؟ خپل د مور څخه په پټه راغلي وو؟ زما ملاقات ته او اوس! اوس يې مور خبره شوي وه او د دومره واټن څخه لا ما د هغې منحوس غږ آوريدلی شو چې چغې وهل او عابد ته يې ويل ژر راشه کور ته.

او عابد! هغه بيا د تل پشان خپل د مور خبره ومنل او د بيا راحم پر ويلو ولاړی! ولاړی او تر پنځلس ورځو ما بيا په سترگو ونه لېدو، که څه هم د پلار کور کې مې هر ډول خدمت کېدو خو بيا هم ما بڼه احساس نه درلود کله چې خپل ورور به مې ولېدو نو زړه به مې په درد راغلو د ده څه گناه ده چې داسې يعذاب کېدی؟ مريضه زه يم او بڼه د ده تللي د پلار کور ته! د هغه دا حالات مې نور ونشو زغملي او د کور د تلو خبره مې وکړل که څه هم زما پلار او مور زړه نه وو او ويل يې يو مياشت خو ارام وکړه خو ما ونه منل او د ورور سره د خواښي کور خوا ته روانه شوم ترڅو ورور مې د هغه خوا څخه خپل بڼه راوړی، زما د رسيدلو سره سم ورېندار مې خپل غوټه راوخيسته ترڅو روانه شي!

چې ورور مې ورته وويل: يو څو ورځي پاتي شه هيله ناروغه ده او کار نشي کولې ته به دي د مور، خور او ورونو خدمت وکړې بيا زه راحم درپسې. د ورور په خبره مې د خواښي، لېور، اميني او حتا د هغه ږندي ايندور تندي لا تروش شو خو د دې څخه مخکي چې کوم څه ووايي ورور مې لځايه پاڅېده او د تلو مخکې زما خوا ته راغلو او داسې حال کې چې مهربانه مسکا يې پرشونډو خپره وه راته يې وويل: خپل پرځان پام کوه کوم څه دی پکار وه ماته زنگ ووايه سمده؟ د منني څخه په ډک نظر مې ورته سر وخوځو او هغه ولاړی د ورور د تلو وروسته

پاڅېدم او خپل کوټي ته ولاړم، د هغه کوټي په لېدو مې بيا ټول خاطرات را ژوندي شوه زه همدلته په همدې کوټه کې د زيات درد څخه د مرگ حالت کې وم!

خو يو نفر لا نه وو چې زما سر لا پورته کړي؟ پوښتنه کول خو لري، بيا مې سترگو کې اوښکي راغلې لاړم او په نالې پريوتم لا به نيم ساعت زما د ځمېدو څخه نه وه تېره شوی چې خواښي مې په تروش تندي کوټي ته راننوتل او ويې ويل: د پلار په کور کې به دی زياته ځمېدلې او ويده شوی يې، لږ کينه چې ميلمانه لرو! هغې دا خبرې وکړل او په غوسه ناک انداز له کوټي ووته، خو زه هک حيرانه خپل ځاي کې ناسته وم! لا نيم ساعت زما دراتلو څخه نه وو تېر شوی چې دوی بيا خپل کارونه شروع کړل زما د راتلو سره سم خواښي مې خپل ټولو خپلوانو ته خبر ورکړی وو ترڅو مثال د خبرې زما پوښتني ته راشي؟ البته زه بهانه وم اصل مطلب همغه سوالگري وه! خواښي مې د دې پنځلس ورځو قصاد رانه واخيست او په يوه دقه کې ټول کلې خلک زما و سر ته راوغوښتل..

هغوي کې ځېنو ماته په ترحم او زړه سواندی سره پيسي راکول او ځېنو نورو راته خوراكي شيان راوړي وه او ځېنو بيا په پسک پسک انداز يو د بل سره ويل "دا نوی ناوی څه مرضتيا به يې درلود چې د ناويتوب په دوهمه مياشت عمليات شول؟" يو به ويل جنی کې ضرور کوم مشکل وو يو به ويل د حاجي لور د اول څخه مريضه وه حاجي پر دی خوارانو تېره کړه او خپل ځان يې ورڅخه خلاص کړو، د هغوی دا خبرې او دا کارونو زما حوصله دومره خرابه کړل چې نږدی وو د هغوي مېنځ هملته را وغورځېدم خو دا هم د خدای فضل وو چې د عابد په راتلو دوي زما د کوټې څخه ووتل، د هغوي په تلو مې اوښکي د سترگو څخه په بهېدو شول چې عابد کوټې ته راننوت زما په لېدو نه سلام نه کلام په طعني سره يې وويل: بيا ته راغلي د ژړاو سره؟

هېڅ مې ونه ويل خو زړه مې د هغه پدی خبرې که ووايم مات شو دروغ به نه يې، خپله مې خپل د زړه د مات کېدو غږ واورېده مخ مې ورڅخه وگرځه او کمپل مې په

ځان کش کړو، هغه ښځو چې سومره پیسې راکړې وه زما په نوم باندې زما خواښي خپل و جیب ته کړل او کوم خوراکي شيان او میوي چې هغوي راوړه هغه باندې هم زما ږندی ایندرو چاپه واچول او هغه ټول یې وخوړل، داسې حال کې چې زما وزن په زور 47 کیلو ته رسیده زما ایندرو زما په نامه د راغلو میو او خوراکي شيانو په خوړلو باندې خپل وزن او یا ته رسه ولې و! البته ما ته دا شيان مهم هم نه وه ځکه ما نه پیسو ته اړتیا درلود او نه هم میوه او نور خوراکي شيانو ته، پیسې خو راته پلار او ورونو راکول او میوه او دا خوراکي شيان ما اشتها نه درلود چې وخورم ورځي کې به مې د زیات ښکته فشار له لاسه په زوره یو دوه گولي ډوډۍ خوړل .

د پنځه ورځو وروسته چې خواښي مې په پریمانه اندازه سوال او گدای وکړل، نو خپل لور یې واستول او ما ته یې ویل نور کار شروع کړه او ډېر دی بیغمه وخوړل! ما هم د مجبوري څخه خپل د عملیات په شلمه ورځ کار پیل کړو یو څه ښه شوی وم خو عملیات زما وینه بیحد کمه کړې وه تر دې حده چې تل به مې فشار ښکته وو خو خپل ټول کوښښ مې کاوو چې هغوي راضي وساتم خو زما له قسمت یو خوا څخه زه عملیات شوم بل دومره کمخونه شوم او بیا د بلې خوا څخه ژمي هم وو، درسته ورځ به مجبوره وم د پخلنځي په هغه یخ محیط او ځای کې کار وکړم او تر ماښام په دوه پښو ودرېږم هغه هم داسې حال کې چې تازه یوه میاشت زما د عملیات څخه تېره شوی وه!

اخیر دې ډېر یخ او زما کمزورتیا خپل ناوړه پایلي وښودل او ملا مې درد پیل کړو داسې درد چې طاقت به مې نشو کولې، له یو خوا وزن مې ورځ تر بلې له لاسه ورکو او ډوډۍ مې نه خوړله له بلخوا دا د ملا درد هم زما په مصیبتونو کې اضافه شو دومره مې حالت خراب شول چې یوه ورځ مې خپل پلار ته زنگ ووهو، دا یوه میاشت کې هغه راته تل ویل چې کومه ستونزه دی درلود لومړي ماته ووايه او که زه نه وم بیا خپل ورونو ته ووايه خو خپل مور ته څه مه وایه! زما مور زړه ستونزه درلود نو ځکه پلار مې نغوښتل هغه غمژن کړې، ورته زنگ مې ووايه او په ډېر شرم

او خجالت مې ورته وويل چې مريضه يم او ملا مې درد کوی او خو ځله مې عابد ته ويلې چې ما يو ډاکټر ته ويسه خو هغه وايې ښه کيدې، ډاکټر ته ضرورت نشته.

کله چې پلار ته مې دا خبرې وکړل هغه دقه راته پلار هېڅ ونه ويل خو د هغې ورځي په سبا پلار مې عابد ته زنگ ووهلو او ورته ويې ويل: چې هيله د عمليات وروسته زيات کمخونه شوی او ملا درد يې هم پېدا کړې او اشتها هم نلري ويسه يو داخله ډاکټر ته ترڅو دوا ورکړي.

عابد هم زما د پلار دا خبره خپل مور ته وکړل او هغې بيا يو قيامت جوړ کړو، او هېڅ مرگ ندي درباندي شوی، او هسي بهاني مه کوه، او هغسې او داسې خبره کش راکش کړل خو اخير کې وويل چې مور دومره پيسي نلرو چې تا ويسو ډاکټر ته که پلار دی ډېر ستا د خيال پروا لری نو هغه دی خپله تا ويسی!
د خوانبي په خبره ما ژر ورته وويل چې زه پيسي لرم او خپله خپل د ډاکټري پيسي ورکولي شم تاسو يواځې اجازه راکړې.

کله چې مې وويل پيسي لرم نو يو څه زما د خوانبي تندي خلاص شو او راضی شول ترڅو زما سره ډاکټر ته ولاړشی، خپل د پلار کار ته مې هم خندا راتلل او هم مې زړه درد کوو! هغه عابد ته زنگ وهلې وو او ورته ويلې وه چې ما ډکټر ته ويسی! هغه پدی کار سره غوښتل عابد ته ووايې چې زه د عابد ميرمن او مسئوليت يم، او هم پدی کار باندی زموږ مېنځ کې دا خفگان لری کړی او عابد ته دا خبره ثابته کړي چې د ښځي درد او ستونزه بايد د خاوند درد او ستونزه وی، خو عابد د تل پشان خپل د مور په خبر کولو سره زما د بيچاره پلار دا لږ امېد هم نامېده کړو..

خوانبي مې نه پوهېږم د چا څخه د يوه ډاکټري آدرس راخيستي وو، او هلته يې لځان سره ويوړم، کله چې هلته ورسېدو نو زه تازه پوهه شوم چې دا کومه باتجربه، او سمه شفخانه نده! بلکې يوه ډاکټره ده چې د پنجشېبي په ورځ په وړيا توگه مريضان گوری هغه هم هغه مريضان چې اقتصادي حالت يې بيخې خراب وی! هغه هم يواځې گوری! مطلب نور دوا او معاینات ټول په پيسو دی، خو څه مې ونه ويل

او د دری ساعت صبر کولو او لین کې د درېدلو وروسته چې د ملا درد مې د زغم د حد څخه ووت زموږ نمبر راغلو او د ډاکټري کوټي ته داخل شو، ډاکټره یوه په عمر پخه بڼه وه چې په لومړې نظر کې مې سترګي د هغه په تروش تندی ثابت پاتې شو! شاید د ډېر ستړیا او دومره مریضانو د لېدلو له سببه داسې غوسه وه، زموږ د کښېناستلو سره سم بغیر لدې چې یو نظر لا ما ته وګوری ویې ویل: نوم او د پلار نوم؟ عمر؟

— هیله، ولد محمود خان، اتلس کالو یم.

هغې سر و خوځو او زما مشخصات یې خپل د لاس لاندې کتابچه کې ولېکل، او بیا مخ راوړو او په همغه بې حوصله لهجه یې وپوښتل: مجرد که متاهل؟ په شرم مې وویل: متاهل..

ډاکټره- څومره وخت دی د واده کېږې او ستونزه دې څه ده؟

د دې څخه مخکې چې زه کومه خبره وکړم خواښې مې وویل: هې لوری تازه دا دوه میاشتي کېږې چې را واده کړې مو ده او پدی دوه میاشتو کې داسې کومه ورځ نده راغلې چې دا ووايې زه ښه یم! هره ورځ یا یې لاس درد کوي، یا یې سر درد کوي، یا یې پښې درد کوي، یا یې هم فشار ښکته دی! د پلار نازولې لور ده اوس هم پلار یې دومره ډېر وویل چې زما لور ډاکټر ته ویسې چې مجبوره شوم، د همسایه گانو او خپلوانو څخه رویی قرض کړم او دا راوړم..

زما خوله د حیرت څخه خلاصه پاتې وه! قرض چیرته وو؟ خپلوان چیرته وه؟ د پلار نازولې لور چیرته وه؟ زه لا خپل د خواښې پدی دومره دوه مخي او شیطان صفتي کی هک حیرانه وم چې د ډاکټري په خبره بیخي ژړا ته نږدې شوم.

ډاکټره- وه جنی ولې داسې کوي؟ خواښې دی زړه ښه ده ولې ځان په ټګې وهې او کار نکوي؟ دا د ملا او لاس او پښو درد خو هر ښه لرې بیا ته ولې داسې مکار توب کوی؟ بیا یې زما خواښې خوا ته مخ کړو او ویې ویل: دا د اوس وخت انجونې ټول همداسې دی تل لټې او ټګي کوی ترڅو کور او کاسه جدا کړی او کله چې کور او ژوند یې جدا شی بیا رکه روغه شی.

ډاکټری په همدی بد اخلاقي باندی یو دوه کرښی پر ورقه ولیکل او ورقه یې زما خواښی ته چې د هغې خبره یې منل او هو هو یې ورته ویل ورکړل، دومره مې زړه د هغه ډاکټری د یو طرفه قضاوت څخه تور شو چې زړه مې غوښتل خوله ورباندې خلاصه کړم او ښه یې بیابه کړم خو زه د اول څخه عاجزه او بې ژبی وم او داسی تېز والې او جواب ورکول مې نه وه زده که لږ مې زړورتیا درلود اوس به مې دا حال نه وایې، د ژړا څخه په ډک ستونې د ډاکټری د کوټې څخه ووتم.

خواښی مې چې هر سومره وویل راځه دا لیکل شوی دوا درته واخلم ما ویل نه یې غواړم او کور ته ولاړو، هلته په رسیدو خپل کوټې ته ولاړم او په زوره زوره مې وژړل عابد چې راغلو نو مور یې غوږونه ورڅخه ډک کړی وه چې ستا ښځه مې په دومره ناز او نخره ډاکټر ته ویورل او اخیر کې کله چې ډاکټری ورته وویل چې مریضه نه یې او ټگی مه کوه نو خفه شول او لیکلي نسخه دوا یې وانخیستل، عابد چې راغلو نو په طعنو طعنو یې راته ویل چې څنگه مریضی علاج دی وشو او کنه؟ ولی دوا نه اخلی، او ولی فلانکی نکوی، او ولی بستانکی نکوی، د هغه خبرو نور هم زما په زخم مالگو و دوره وله داسی چې بیخی لیونتوب ته ورسېدم.

او په ژړا ژړا مې ورته وویل چې زه غواړم ولاړسم خپل د پلار کور ته، دا یو میاشت کېدل چې نه وم تللی، اول عابد و نه منل خو کله چې زما ژړای ولېدل نو ویل ولاړسه، زه هم یواځې ځان خپل د مور کور ته ولاړم لا به زه کښیناستلې نه وم چې ورینداره مې خپله غوټه وتړل او خپل د مور کور ته روانه شوه! بغیر لدې چې د مور یا ورور څخه مې اجازه واخلی د مور څخه مې پوښتنه وکړل چې دا ولی داسی کوی؟ نو مور مې په خفگان راته وویل چې دا ستا سره بدل کوی! او وایې چې مور خو بدل یو نو که دا راغله دلته زه ځم د مور کور ته مې!

ما په حیرت وویل: مور خو بدل نه یو!

مور- خو ستا خواښی پدی رشتی باندی د بدل نوم کیخودلی او ټول کلې ته یې ویلې چې آمنه خپل د ورور بدل او مخې ده.

د مور پدی خبره مې ژړا لاپسی زیاته شوه او ومې ویل: ما تاسو ته ویلی وه چې داسی مه کوی اوس مو وکتل چې زما حالت مو د بڼه کولو څخه لاپسی بتره کړو. زما په خبرو او ژړا وو باندي زما مور هم په ژړا شول او زه یې په غیږه کې ونیولم او دواړو ژړل شروع کړل، ما خپل په دی بدبختیو ژړل، او مور مې زما پدی معصومیت او مظلومیت ژړل، موږ لا ژړا نه وه خلاصه کړي چې پلار مې راغلو او زموږ د حال په لېدو ورخطا شو چې څه خبره ده؟ او موږ ولې ژاړو؟ مور مې ورته په ژړا ژړا کې ټوله کیسه وکړل، پلار مې چې کله پر کیسي خبر شو نو د قهر او غوسي څخه یې خپل شونډه وچيچل او خپل تسبیح یې کلک لاس کې ونیول او ما ته یې په کراره غږ وویل: تیاره شه زه دی خپله وړم ډاکتر ته.

همغه مازدیکر باندي مور او پلار مې یو سم ډاکټری ته ویورم، هغه ډاکټری زما پر لېدو راته وویل چې بېحد کمخونه یې او د ملا درد دی د یخ او دا چې تازه عملیات شوی وي او دروند کار دې کړې پخاطر دی، او یوه بوجی دواگانې او فرمایشات یې راکړل او رخصت یې کړم، زه هم بیرته راغلم د پلار کور ته مې، هر دقه چې د هغه ډاکټري خبری مې یاد ته راتلل چې زه یې غلط قضاوت کړې وم د زړه د درد څخه بې مې بې اختیاره ورته ویل چې د خیر ورځ ونگوری او زما حال دې ستا د زړه په توټي راشی او څنگه چې زه ستا و څنگ ته بیچاره او درمانده راغلی وم او تا داسی کار راسره وکړو همدا کار دی ستا د اولاد سره وشي. که څه هم پوهېدم دا خبري مې بڼه ندي خو دومره یې راته زړه په درد راوړی وو چې ځان مې نشو کنترول کولې..

یو څو ورځي بیا خپل د پلار کور ته پاتې شوم او بیا خپل زندان ته روانه شوم، زما دا زندان او دا بدبختی نه خلاصیدونکي وه لکه یو ناعلاجیه درد چې هر طبیب ته تللې وایې بیرته نامیده یې راستانه کولم، پداسی وخت کې چې هر خوا مې سترگي غږوله بغیر د نامیدی او بدقسمتي څخه مې هېڅ نه نصیب کېدل خو همدې وخت کې زما یوازینی اثره او پناهگاه زما ملگری او خور حیا وه!

که څه هم راته نږدی نه وه او په میلیونو کیلومترونو فاصله کې راڅخه لری وه خو ما داسی احساس کاوه چې راته خپل د ځان څخه هم نږدی ده، کله چې به ده پلار کور ته ورغلم نو دهغې سره به مې خبری کول او هغې به راته تل دلداری او د زړه قوت راکو، او ویل به یې صبر کوه خدای مهربان دی، ما به خپل ټول غم او خفگان او د زړه راز هغې ته ویل، حتا هغه خبری چې کورنی ته مې لا نشو ویلی و دی ته به مې ویل، او هغې به راته د زړه قوت راکو، د عابد په اړه مې هم هغې ته وویل دا چې د واده دومره وخت مو تېر شوی او هغه یوځل لا زما خوا ته ندی راغلی!

کله چې ورته دا خبره مې وکړل نو پیر یې حیرت وکړو او د هغه څخه یې لا زیات حیرات ناکه خبره وکړه؟ هغې وویل زه شک لرم چې مور یې ورباندې تعویذ نه وی کړی! ما نه منل او ویل مې یو مور ولی خپل پر زوی داسی کار وکړی؟ خو دی ویل د داسی مور څخه د هر څه تمه کیږی او ته یوڅه وخت خپل خواښی د نظر لاندی ونیسه، که څه هم عقل او منطق مې داسی خبره نشوی منلې چې یو مور دې خپل پر زوی داسی کار وکړی! خو بیا هم زړه ته مې دا خبره ولوېدل ځکه زما خواښی داسې نمونه کارونه کړې وه چې زه وېرېدم چې هسی نه دا کار یې هم کړې وی؟ د هغه ورځی وروسته چې حیا راته دا خبره وکړل ما خپل د خواښی پسی کتل شروع کړل ترڅو ډاډمنه شم چې ایا خبره صحیح ده او کنه؟

او یوه ورځ داسی هم راغله چې زما ذهنیت یې د مېندو د پاکي مینې څخه خراب کړو، داسې چې ما ویل کاش مړه شوی وایې خو دا ورځ او دا لحظه او دا صحنه مې نه وایې لېدلې، عابد د تل پشان د دې څخه وروسته چې د کار څخه راغلو خپل د مور کوټی ته ولاړی ترڅو د ټولو څخه لومړی هغه وویښی، د هغه د تلو څو دقې وروسته خواښی مې د کوټی څخه راووتل ما هم ځان خپل د کوټی خواته کش کړو ترڅو دا فکر وکړی زه ولاړم خو زه د حویلی خوا ته ولاړم او حویلی کې چې کوم د پخلنځی کړکې وه د هغه ځای څخه مې خپل خواښی ته کتل چې هغې په تلوار دوه پیالی چای په گاز کېخود او کله چې چای دم شول نو خپل د ټکړی څنډه چې یو شی

پکی غوټه کړې وو خلاص کړو او په چایو کې واچو! ما په حیرت ورته کتل چې دا نو څه دی؟

حتا ځان سره مې وویل شاید یلداڼه (لاچې) اوسپړی خو کله چې هغې چای ته صافې کېخودل او وړوکې وړوکې د کاغذ ټوټې د چای څخه لري کړل د پښو نفس مې ولاړی، هغه کاغذ ما د بل هر چا څخه پېرښه پېژندي هغه شوستي وه! (شوېست) خواښي مې په تلوار د دهلبز خوا ته وکتل ترڅو ډاډمنه شي چا خو پدی رزیلانه کار لېدلی نه وی، بیا یې په تلوار د کاغذ ټوټې بیرته همغسې خپل د تیکري په څنډه کې وپیچل او چای خپل کوټې کې ناست عابد ته ویوړل! زه همغسې بې روح جسد پشان ولاړه وم! او خپل د سترگو په لېدلو حال مې باور نه کېدو! په همغه گنګس او گیچ حالات باندي خپل کوټې ته ولاړم او د بت پشان مې و دیوال ته کتل!

ذهن مې په یو وخت کې د زرگونو فکرونو څخه ډک وو، او هر فکر مې اخیر وه یوي خبري کې درېدو چې اخیر ولې؟ ولې دا پر عابد باندي دا تعویذونه خوری؟ ولی نغواری عابد زما سره ښه شی؟ که زه یې نه وم خوښه نو ولې قران په لاس زموږ د کور مخي ته راتلل او زه یې و خپل زوی ته غوښتلیم؟ د زیات فکرونو څخه نږدې وو کوپړی مې وچوي چې عابد دروازه خلاصه کړل او دننه راغې، سترګي د دی څو وختو پشان سری وه! زما په لېدو یې تندي تروش شو! او زما سترګي نمجني شوی، دا ځل مې خپل د ځان لپاره اوبنګي توی نکړل بلکې د عابد لپاره مې اوبنګي توی کړل، زړه مې د کوژدی د وخت د عابد پسی تنګ شو! هغه چیرته وو او دا بې لاس او بې خولې چیرته؟

دا عابد د انسان څخه زیات یو روبات او نانځکي ته ورته وو چې خپل د مور د گوتو په اشاری نڅېدې، زما د اوبنګو په لېدو د تل پشان یې طعنه ووهل، خو ما څه ونه ویل بیا یې خپل د مور تعریفونه وکړل بیا هم ما څه ونه ویل، زما بدی او بیکاره توب او مفت خوری خبری وکړل او ما بیا هم څه ونه ویل او یواځي په چوپه خوله مې ورته کتل، چې هغه هم لږ حیران شو چې زه ولې جواب نه ورکوم؟ خو څه یې

ونه ویل هغه شپه زما سترگو ته خوب حرام وو چې راشی د مولا تر آذانه ویبڼه وم او خپل د ژوند په اړه مې فکرونو کول چې اخر به څه کېږي؟

د لمانځه او سبا ناری تیارولو وروسته ټول د کور غږي خپل د کارونو پسی روان شول او ما حیا ته زنگ ووهو او په ژړا ژړا مې ورته ټوله کیسه وکړل، هغې راته د صبر او زغم ویل او ما ورته ژړل کله چې ښه مې زړه یخ شو نو هغې راته وویل چې زه خو مرسته نشم کولې ځکه بیحد ستا څخه لری یم خو ته خپل د کورنۍ څخه مرسته وغواړه او دا موضوع ورته ووايه ترڅو یو سم مولا پیدا کړې چې اول دا تعویذ او جادو باطل کړې بیا خپل کورنۍ ته ووايه ترڅو هغوي ستا له خواښي سره خبری وکړي، او پوی شي چې ولې هغې داسی کار کړی؟

ما چې هر سومره فکر وکړو اوس وخت کې دا خبره شریک کول مستقیماً د مور او پلار سره مې ښه کار نه وو نو مروه ته مې زنگ ووهلو او ټوله کیسه مې ورته وکړل، هغې هم اول باور نه کېدو خو وروسته د توبه توبه ویلو سره یې راته مشوره راکړل ترڅو دا خبره د مشری خاله سره شریکه کړم؟ همغه خاله چې زما خواښي ورسره زما د واده په لومړی ورځ جنگ کړې وو، هغې ته مې زنگ ووهلو لکه چې مروه ورته کیسه کړې وه چې هغې راته کرار یواځې یوه خبره وکړل.

خاله- هیلی خپل د خاوند یو وسیله چې هغه استعمال کوې ماته راوړه، که هغه جامي وی که هر کوم بل شې یواځې داسې شې چې د هغه خپل وی او استعمال کوې!

د خاله په خبرو زه هم پر کتو شوم او اخیر کې مې د عابد یو پټو پیدا کړو، خاله ته مې زنگ ووهلو او هغې خپل ماشوم زوی راوستوه او ما هم د دی پر بهانه چې دا د خاله سامان مې دی او زما سره پاتي شوی وو د هغه په لاس ورکړو، تر ماښامه د زیات استرس، وحشت او وېرې څخه نه پوهېدم چې څه وکړم؟ ماښامه خوا وچې خاله مې زنگ را ووايه او ویې ویل چې هغه پټو یې مولا ته ورکړې او هغه مولا زما خبری تایید کړې او ومنلي چې پر عابد تعویذ شوی او تعویذ کونکي هم د

هغه خپله مور ده! خاله مې ورڅخه یوڅه نور شویست او تعویذات هم اخیستي وه، ما ته یې وویل سبا راشه ترڅو تاته درکړم، ما چې ورته وویل اوس دا خبره زه خپل د کورنۍ سره شریکه کړم او ورته ووايم چې زما خواښي څه کار کړي؟ یا هم عابد ته ووايم چې د هغه مور پر هغه څه کار کړي؟

نو خو خاله مې زه د دی کار څخه منع کړم او راته یې وویل چې دا کوم هندي فلم ندې چې ته ورشې ټولو مخکې دا خبره وکړې او دلایل راوړې او هغوي هم ستا خبره ومنې، امکان لری خواښي دی خپل ټول گناه ستا په غاړه واچوی او ووايې چې تا زما پر زوی تعویذ کړې، او که داسې هم ونکړې نو بیا هم ستا میره که پر دی ټول موضوع پوه هم شې او ویې هم منې نو بیا هم خپل د مور څخه خو مخ نشې اړولې خفه به شې جنگ به وکړې خو اخیر مور یې ده، او که ته خپله کورنۍ ته که دا خبری وکړې نو هلته ستا د ورور ژوند تریخ کېږي ځکه ستا وریندار ستا د خواښي دویمه نمونه ده.

د خاله د خبرو وروسته نامیده کښیناستم ما فکر کو شاید د دی خبرو د پوهېدو وروسته زما ژوند تغیر وکړي، خو نه خاله رښتیا ویل زما خواښي دومره دوه مخي شیطانه وه چی حتا خپل پر زوی رحم ونکړو یعنی هغه وخت چې زه ورته دا خبری وکړم نو خاموشه به پاتې شی او خپل گناه به ومنی؟ هرگز امکان نلری. د خاله خبره یو دم صحیح وه هغه به خپله گناه زما په غاړه راواچوی او ددی څخه به لا بتر زما ژوند خراب کړي، نو خاموشه پاتې شوم او دا موضوع مې لکه یو راز پشان خپل په سینه کې پټ وساتو د هغه ورځ په سبا ولاړم او د خاله څخه مې هغه شویست او تعویذات راوړل، خاله مې پېر نصیحتونه راته وکړل، ویل صبر وکړم او د خدای څخه مرسته وغواړه ما هم سر و خوځولو او راغلم کور ته تعویذ مې یو سم ځای پټ کړو او شویست به مې لږ، لږ د ډوډۍ او چای په واسطه عابد ته ورکولو.

خاله مې راته ویلې وه چې دا تعویذات او شویست د دی لپاره دی چې مولا ویل ستا خواښي خپل په تعویذاتو باندی ستا میره ستا څخه بند کړي! یا هم عام اصلاح کې

تړلې نو ځکه ستا خوا ته نه راځې کله چې ورته هغه تعویذات او شویست ورکول
 مې پیل کړل نو اخلاق یې خو بدل نشول او همغسې بد اخلاق وو خو دومره کار یې
 وکړو چې د شپږ میاشتو وروسته زما سره د یو خاوند پشان شو! همدغه بد حال کې
 مې د روژې میاشت تېره کړل، دومره کمزوری شوی وم د هغه روژو سره چې حد یې
 نه درلود، کوچني اختر د شپې اول کې طالبانو اعلان وکړو چې اختر دی نو زه هم
 ټوله شپه ویده نشوم او د اختر میوي مې پاکې دسترخوان مې هوار کړو کور مې
 پاک کړو

زما خواښي ډېر خپلوان درلودل او هغوی هم لومړی د دی وکور ته راتلل نو ځکه زه
 تر ماسپینن تر دری بجو پوری لگیا وم او کور مې منظم کوو، د غرمې د ډوډۍ
 وروسته خپل کوټې ته ولاړم ترڅو لږ خپل په سر او مخ هم یو لاس تېر کړم او خپل
 د اختر جامې واچوم، د اختر د جامو په یاد راوړلو مې پوسخند پر شونډو راغلو زما
 لومړې اختر د خاوند کور کې وو او هغه راته کالې لا وانخیستل! حتا راڅخه یې
 پوښتنه لا ونکړل چې کوم شې ته اړتیا لری او کنه؟ حمام مې وکړو کالې مې واچول
 او خپل ویښتیا مې ږمنځ کول چې د خواښي غږ مې پورته شو چې ویل یې راشه
 میلمانه لرو، خو ځکه چې زما ویښتیا لاندې وه او بل دا چې زما په نظر د هغه راغلو
 میلمنو سره یو دا نه د عابد د خاله زوی هم وو نو زه هغه کوټې ته ولاړم.

او خپل ویښتیا ږمنځ کول مې بهانه کړل کارونه ټول ما کړي وه حتا چای مې هم
 تیار کړې وو یواځې پیالو ته د چای اچولو وه چې هغه دوی هم کولې شو، یو ساعت
 تقریبا ما خپل ځان خپل د ویښتیاو پر ږمنځ کولو تېر کړل تر دې چې هغوی ولاړل، د
 هغوی د تلو وروسته خواښي مې داسې په غوسه زما کوټې ته راغله او داسې خبری
 راته وکړل چې هغه الفاظ د دی خپل لایق وه خو دې ماته وکړل او ما هم ځان ناگاره
 واچو او خوله مې ورسره ونه وهل ما ویل شاید زما په خاموشي دا خبره دوی نوره
 همدلته خلاصه کړې

خو هغه ورځ باندې زما لېور تللې وو او زما پلار ته يې زما شکایت کړې وو؟ او شکایت د څه په سر؟ دا چې ستا لور زما د خاله و زوی ته ستړې مشی نده ورکړې؟ زما پلار هم زما په نظريو څه سپک کړی وو ځکه پر بله ورځ يې خپل و مور ته زما ډېر بد ويلې وه او د هغې مور هم د هغه ټول خبری و ماته دانه دانه راورسه ول هغه خپل و مور ته ويلې وه چې ماته قوم داره، او کورنی داره جنی وکړه داسې چې زما د ميلمنو سره روغېر او ستړي مشې وکړې نه يو ځنگلي چې زما د ميلمنو عزت ونکړې او ځان يو ځاي پت کړې.

د خوانبي پدی خبرو مې بېحد زړه ونېول شو، او بېحد خفه شوم ځان سره مې ويل چې دوی ولې دومره د دين او اسلام څخه ناخبره دی؟ ولې په محرم او نامحرم نه پوهېږې؟ ولې په گناه او عذاب نه پوهېږې؟ د اختر څو ورځي زما بترينه ورځي وی له يو خوا ستړي وم له بلخوا دوی راته داسې بد چلند کوو تر دی چی بيا زما قدیمی مریضي راڅرگند شو، د اختر دريمه ورځ وه چاي مې دم کړل میوه مې برابره کړل سرخان مې ميلمه خانه کې هوار کړو، خپل طبيعت راته ښه نه ښکارېده او سر مې گنگس وو

نو خپل د کوټې خوا ته ولاړم کله چې خپل پر ځاي کښیناستم نو په زوره زوره مې خپل پدی تور بخت وژړل خپل و لاسونو ته مې وکتل چې چاودی، چاودی وه زه د شپږ میاشتو تازه ناوی وم خو زما لاسونو کې نکريزې نه وه، زما لومړې اختر خپل د خاوند کور کې و خو زما نوی جامې نه وه، حتا تر همدا نن چې د اختر دريمه ورځ وه يو چا ماته ونه ويل چې هیلې اختر دی مبارک شه! همداسې د زیات ژړا څخه حال مې په خرابېدو وو سر مې خپل پر بالښت کيخودلې وو چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او عابد په تروش تندي کوټې ته رانوت..

زما په لېدو بغير لدې چې زما ژړا او بد حال ته کومه توجه وکړې په همغه تروش تندي وويل: پاسه امين د کاکا زوی خپل د ميرمن او اولادونو سره راغلي، ژر راشه چای ورته راوړه.

په همغه ژړا مې ورته وويل: چاي مې تيار كړې د پيالو سره مې په پخلنځي كې كېڅودلې زما حالات يوڅه سم ندې، وېرېږم هسې نه هلته د هغوي په مخ كې راوغورځم او بيا ستا ورور ووايې چې تا زما د ميلمنو بې حرمتې او بې عزتي وكړل. زما په خبرو د عابد تندي تروش شو او بغير لدې چې بله كومه خبره وكړې په تلوار له كوټې څخه ووت او دروازه يې كلکه بنده كړه، زه هم په ژړا او بد حال باندي په بستره څلمېدم، غوږونه مې سم نشو اوريدلى او د سترگو وړاندې مې نرې پيکه پيکه غوندي كېدل، نه پوهېږم تر څو ساعتو به زه همدې حال كې وم چې يو ځل بيا د كوټې دروازه خلاصه شوه او عابد دننه راغې.

د هغه د رانوتلو سره سم د هغه د مور غږ مې د كوټې د باندي واورېد چې په غوسه ناکه لهجه يې و ماته بدې ردې ويل او غوښتل يې كوټې ته راننوځې، د هغې د راتلو مخكې مې د عابد خوا ته په ژړا وکتل او په بېحد خواره لهجه مې وويل: ته و خداى خپل مور ته اجازه مه ورکوه چې دننه كوټې ته راشې زما طبيعت ښه ندې، خير دى لږ مې يواځې پرېږدې..

خو د دې څخه مخكې چې عابد كوم ځواب راکړې خواښي مې دروازه په كلکه خلاصه كړه او د ننه راغله د هغې وشاته لېور او رنده ايندرو مې هم وه! خپل د لېور په لېدو مې په تلوار سره خپل ټکري په همغه بد حال كې په سر راکش كړو، چې خواښي مې ما ته نږدې راغله او خپله خوله يې خلاصه كړه، زموږ په ټول قوم او قبيلي كې يو نفر لا د دې د كښلو د لاس څخه په امان پاتې نشو ټولو ته يې بد رد وويل داسې چې زما ژړا يې زياته كړه او ما په همغه ژړا عابد ته وويل: خپل مور ويني تل همداسې بد رد او كښل زما كورنى ته كوى..

ما دا خبره د دې لپاره وكړل ځكه چې د عابد مور تر اوسه د عابد ومخكې ما او زما كورنى ته دومره كښل او خبري نه وه كړې، خو نن هغې د عابد و مخكې ما ته بې احترامې وكړل او ما د گيلي او شكایت په توگه عابد ته دا خبره وكړل ترڅو خپل و مور ته ووايې چې بس كړى دا خبرى خو هغه د تل پشان زما اميدونه د خاور سره

خاوری کړل او خپل د مور پشان په تنده لهجه یې وویل: هر څه چې وایې یو دم صحیح وایې، ته د اول ورځې څخه د ژوند بڼځه نه وې او د طلاق حقداره وي، خو بس افسوس چې زما د خور بدل (مخې) یې کنه د وخت مې د پلار په کور ایله کولې..

د عابد پدی خبرو فکر مې کوو ساه مې د سینی څخه نه وځې؟ یالله دا څه وایې؟ څوک د طلاق حقداره وه؟ څوک باید د پلار پر کور خوشي شوی وایې؟ دا چاته وایې طلاق؟ یعنی ما د هر خبری د آورېدو فکر کړې وو مگر طلاق؟ دا هغه لفظ وو چې په پښتنو کې د مرگ څخه لا د بتر مرگ په معنا دی، تر څو ثانیو حق حیرانه ولاړوم خو ناڅاپه مې د زیات درد څخه ورته د خوله ووتل: زه د طلاق حقداره یم؟ زه چې ستا مور، خور او ورور ساتم؟ زه چې ستا د مور د دومره بد اخلاقیانو په ځواب کې لفظ خبره لا نکوم؟ زه د طلاق حقداره وم یا ته چې تر څو میاشتو مخکې د بڼځو پشان وی؟ ها؟؟ زما له کوټې څخه ووځې تاسو په نامه نران ...

دا لفظ مې نه غوښت چې ورته ووايم خو هغه زه دومره د طلاق پر لفظ و زوره ولم او پعداب یې کړم چې بغیر د کوم اختیار څخه مې دا لفظ ورته د خولې ووت! او د دی خبری د کولو سره سم هغه نیم پاتې حرمت او عزت هم د خاوری سره خاوری شو او عابد پر خوله ووهلم! دومره کلک یې ووهلم چې فکر مې وکړو غاښونه مې مات شول! لا مې اخ د خولې څخه نه وو ویستلې چې عابد د ستونې څخه ونیولم او په بستری و غورځولم چې ټپکری مې د سر څخه ختا شو، کله چې ټپکری مې د سر څخه وغورځېده نو همغه د درد حال کې مې په طعنه باندي عابد ته وویل: ای سل افرین دې ستا پر غیرت وې خپل بڼځه دی د لیور ومخ کې بې حجابه کړه..

زما دا خبری او طعنی نور هم اور ورباندي بل کړو چې د ویښیانو څخه د ځان خوا ته کش کړم او پداسې حال کې چې د زیات غوسي څخه یې لاری بادېدل ویې ویل:

بنده کره خوله دې وژنم دی، قسم پر خدای که ته زما د خور بدل نه وایې نو همدلته مې دوه څېری کولې...

کاش دا جنگ یواځې زما او زما د خاوند تر مینځ وایې! کاش دا جنگ یوازی زموږ دواړو جنگ وایې خو افسوس چې دا جنگ زما او د عابد نه وو بلکې زما او د هغه د مور وو، زما او د هغه د ورور و زما او د هغه د ږندی خور وو، یوه خبره به عابد کول سل به د هغه کورنۍ راته کول عابد یو گواښ وکړو خو د هغه ورور د ټپنگېدو نه وو او ویل یې درځم تا دوه څېرې کوم او وژنم دې او سترگي درباسم او فلان کوم او بستان کوم، د هغه سره د هغه ږنده خور هم یوځای شول او هغې بیا ویل چې دا د اول څخه د لالا سره جوړه نه وه او کوم بل یو یې خوښېښ وو، او دا ټول ټکي او ځان په مرضتیا اچول یې هم د هغه لپاره کوي..

د هغې خبرو په عابد باندې سم اور بل کړو چې زما و مخ ته یې خپل دروند لاس برابر کړو او په څپېرو باندې زما وهل شروع کړل، دومره یې ووهلم دومره یې راته کنځل وکړل چې نور د هوښ څخه ولاړم کله چې نور د اخ او ډب نه وولیدم نو هملته کوټه کې ختا کړم او ټول بهر ووتل..

خپل دردمند وجود مې سره راونغاړلو او ځان مې لکه یو ماشوم پشان په غیږه کې ونېو، خپل د حال د بیان لپاره یواځې یوه خبره کولې شم درد مې درلود! خو د بدن درد نه بلکې ..

کله

مې چې

د درد څپې پسې واخلي،

یوازې د مینې کنارو پسې لټېږم.

عجیبه دا ده،

ستړي وجود مې

ستا د غېږې دم غواړي،

خو د غېږې په نشتون کې دې،
د تیرې کوټې،
تیاره کونجونه،
دا دنده ترسره کوي.

ستا د غېږې په خیال پکې د دنیا له دغدغو هاخوا
د خو شیبو لپاره
د آرام په غېږ بیده شم...
اي کاش...

لاس مات شي، پښه ماته
او سر مات شي ...
خو چې
زړه نه ماتېدلای!
"عبدالباسط جهانی"

زما زړه درد کوو زما زړه مات شوی وو، کاش لاس او سر مې مات وایې خو زړه مې
نه وایې مات! نه پوهېږم تر کله به خپل د بدن او روح په درد کې غرقه وم چې د
کوټې دروازه په کلک خلاصه شوه! فکر مې کاوه چې بیا شاید عابد یا هم د هغه د
کورنۍ کوم نفر وی او راغلې وی چې بیا ما ووهې خو د هغه غږ په اورېدو مې ژړا
زور ونېوه دا ځل د بې کسی او ناچاری ژړا وه، دا ځل د گیلې او شکایت ژړا وه، دا
ځل خپل د تور بخت او طالع ژړا وه..

ورور— هیلۍ! خوری! څه شوی؟ هیلۍ؟

ورور مې همدا ناری وهل او رانږدی شو، زه یې خپل غېږه کې ونېولم او په تلوار یې
همدا یوه پوښتنه راڅخه کول چې څه شوی؟ دا چا؟ په ژړا او درد مې ورته وویل:
وروره په ټولو یې ووهلم..

زما په خبری د ورور سترگي مې د حیرت څخه خلاصی پاتي شوی او تقریبا چیغه

یې کړه: څه؟ په څه خاطر؟

د دې څخه مخکې چې زه کوم ځواب ورکړم خواښي مې د کوټې دروازی مخې ته راغله او په تروش تندي وویل: دروغ وايې موږ لاس لاندې ورباندې لگېدلې هسې بدنمې کوی.

د هغې په خبرو حیرت مې ونکړو! یعنې دومره دروغ یې دا څو وختو کې ویلې وه چې نور د دروغو پر اورېدلو یې عادت شوی وم. ورور مې داسې حال کې چې زما د خواښي و خواته په سرو سترگو کتل په غوسه باندې چیغه کړل او ویې ویل: نو... نو دا ولې داسې ده؟ دا پر مخ یې د لاس نښه ده څه ده؟ ها؟ اا که تاسو وهلې نده نو دا بدن یې ولې داسې تور او شین دی؟ نه پوهېدم چې عابد او د هغه ورور چیرته تللي وه خو کور کې نه وه! داسې لکه چې خواښي مې زما د کورنۍ د وېرې څخه یوځای استولی وه بیا یې زما ورور ته زنگ وهلې وو او ورته ویلې وه چې راشه خور دی داسې نخری شروع کړې او داسې کارونه کوي..

ورور مې نور د هغه دروغجنې بڼې سره خبره یو پر دوه نکړل او نه یې هم هغه کوم خبری کولو ته پرېښودل او په تلوار باندې زه شفخانې ته ویوړم، لاره کې د زیات ژړا او درد څخه بې هوښه شوی وم کله چې په هوښ راغلم نو لومړي نظر مې خپل و څنگ ته ولاړ په یوه ډاکټرای او نرسۍ ولگېده د هغوي ټولو تندي تروش وو او یو څه یې یو دبل سره په فارسي ویل.

ډاکټر- ای دختره بیچاره را زدن نگاه کو بدنش کبود، کبود است!

"دا بیچاره جنۍ وهلې ده وگوره بدن یې تور او شین دی!"

د هغه پدی خبره زما سترگي د اوبښکو څخه ډکي شوی چې د ډاکټری و څنگ ته هغه نرسۍ وویل: وی بیچاره او که همراهش آمده چیزی نمیگه ولی بنظر مه که شویش زدیش!

"وی بیچاره گی هغه نفر چی ورسره راغلی هغه څه نه ایې خو زما په نظر چې خاوند یې داسې وهلی ده!"

نور د هغوي د خبرو د اورېدو طاقت مې نه درلود نو غږ مې پورته کړو او ومې ويل:
ورور ته مې غږ کړې!

زما د غږ په اورېدو هغوی په ترحم اندازه نظر راوکتل چې زما زړه يې نور هم خپل د
ځان څخه لا بد کړو او مخ مې وگرځه وو ترڅو د هغوی دا نظر پر ځان ونه گورم.
خو شېبې وروسته دروازه خلاصه شوه او ورور مط راغلو زما په لېدو هغه خپل
پوره کوبښښ وکړو چې خپل اوښکي تم کړي خو بيا هم ما د هغه نمجني سترگي
لېدلې شوه، داسې حال کې چې د هغه ستوني د ژړا څخه ډک وو کرار يې وپوښتل:
څه خبره وه خورې؟ ولي ته داسې حال ته ورسه ولې؟

د هغه په خبرو مې ژړا زور واخيست او په ژړا مې ورته وويل: ومې ويل ما مه
ورکوی داسې کور ته چې سرپرست او مشر نلری، ومې ويل د دوی نام او نښان ندی
معلوم خو تاسو زما ونه منل دا ټول ستاسو د لاسه زما پر سر راځی ستاسو د لاسه
زه هره ورځ وهل ټکول خورم او بد رد آورم، پوهېږی ولی داسې ووهلم؟

ورور مې د خفگان او نامیدی څخه په ډک نظر راکتل چې ما په همغه ژړا وويل: ځکه
يې ووهلم ځکه چې ما د يو نامحرم سره د سترې مشي او خبرو څخه ممانعت وکړو،
ځکه چې ومې ويل اسلام کې دا ندی راغلی، ځکه چې حق مې وويل نو دوي داسې
کار راسره وکړو په ټولو يې ووهلم...

زما د خبرو آورېدو وروسته ورور مې زما سر خپل غېږه کې ونيو او ما د لومړي ځل
لپاره خپل د ورور اوښکي ولېدل، داسې حال کې چې زما د سر په ويښتياوو يې لاس
کش کوو راته دلداري راکول او ويل يې نور هرڅه ختم شول او تا ته هېڅ څوک څه
نشي ويلی، تر دوه ساعتو نور هم شفخانه کې پاتی شو بيا مې خپل د پلار کور ته
ولاړم هغه وخت مور او پلار مې کور کې نه وه هغوي نه پوهيږم مړي شوی وو که
کوم واده شوی وو! خو هر څه چې وو هغوی دواړه تللې وه پکتيا ته، ورور مې
شفخانه کې هغوی ته زنگ وهلې و او ورته زما بد حال يې ويلي وو داسې چې

بیچاره مور می ترخو چی رارسیدل نردی وه د زره حمله ورباندی راشی او خو حله بی هوبنه شوی وه.

کله چی کور ته ورسبدو نو ورور می راته حای واچو او کمپل یی پر ما سم کرو، او دوا یی راکرل او ما ته یی د ویده کبدلو وویل او خیل بهر ووت دومره ستیری وم چی فکر می کوو کلونه، کببې چی مندی می وهلی او تازه اوس د آرام موقع راکرل شوی د دوا وو اثر و که د امن کور او امن غیبری اثر چی پپر ژر خوب د ناخبری نری. ته وری وم، د ژرا او د یو چا د لاس په احساس کولو چی زما پر مخ یی کبن کولو په وحشت سره له خوب پاخېدم چی مور می خیل و خنگ ته ولېده چی په ژرا باندي زما پر مخ لاس وهو او ژرل یی

پلار او ورونه می د کوپې بل خنگ کی ناست وه او زما خوا ته یی راکتل د ورونو سترگو کی می د قهر او غضب نبنی وه خو پلار می هغه هېخ نه ویل داسی لکه چی بیخی هغه کوپه کی شتون نلری او فکر یی کوم بل حای کی گرخی، مور می زه غیبره کی ونیولم او ژرا یی پیل کرل ما هم د هغې په لېدو ورته وژرل تازه داسی احساس می کاوو چی یو دک بازار کی د ورکېدو وروسته خیل د مور غیبری ته راغلی یم..

مور د ژرا حال کی وو چی د کوپې دروازه خلاصه شوه او آمنه دننه راغله د هغې په لېدو په لومرې نظر کی می حیرت وکړو خو د خو شیبو وروسته می کرکه او کینه په زره کی وخوئېده د دی مور، ورونو، او خویندی پر ما دا حال راوړی وو، د راتلو سره سم هغې زما خوا ته پوسخند ووهلو او زما ورور ته یی وویل: که جنگ نغواری نو پرېرده زه ولاړشم خیل د مور کور ته.

د هغې پدی خبره زما سترگی د حیرت خخه خلاصی پاتی شوی د خه جنگ؟ وهل هم ما خوړلې او جنگ هم غواری دوی وکړی؟

ورور می په تروش تندي ورته وویل: په کراره خیل کور کی کبنه دا موضوع هېخ پر تا پوری اړه نلری.

زما د ورور پدی خبره آمني په چغو او نارو وویل: ولې اړه نلری؟ ستا خور زما کورنی ته بې احترامی کړی، یوه څپېره خو د مستی او محبت څخه لا د خاوند او بښي مېنځ کې پېښ کړې دی په یوه څپېرې زما د کورنی نوم رسوای عالم کړو او ټول کلې پر مور خبر کړو، دا دلته بیغمه ناسته ده او هغه وخت زما زړه مور د کور کارونه کوی نو د دی اینگور څه فایده؟ ستا خور زما کورنی تبا...

ورور مې د هغې خبره ور پری کړل او داسې حال کې چې خپل د بښي خوا ته نږدی کېده په گواښ لرونکي لهجه یې ورته وویل: بنده کړه خوله دی، دا ستا په نظر د مستی او شوخي څپېره ده؟ ته د هیلې خوا ته وگوره او که زره انداره ایمان هم درکي وی نو په قسم سره دا ووايه چې دا ستا په نظر د مستی او شوخي نښه ده او که د ظلم او زیاتي نښه؟

وریندار مې خپل د مور پشان خپل خوله کړه کړل او په مکر او فریب یې وویل: بښه یې ده که وهلې هم وی ضرور کوم کار یې کړی هسی خو خلک لیونی ندی چې وهل وکړی، ضرور ستا خور ملامته وه.

د هغې په داسی خبرو زما سترگی د اوبنکو ډکي شوی، چې ورور مې خپل لاس پورته کړو د هغې د وهلو لپاره خو د پلار په غږ مې بیرته پښیمانه شو. پلار- دا ستا دومره بدی ورځې اوس د څه لپاره دی؟ ته خپل مقصد راته ووايه؟ د پلار په خبره مې وریندار په بېحد بې ادبی او وقاحت باندی وویل: ته فکر کوی ستا لور به داسې تاته کراره کور کې ناسته وی او زه به هم کینم او ستاسو خدمت به وکړم؟ او زما مور او ورونه دی هلته پعضاب او پیغور کې اوسېږی؟ زه دا اجازه نه درکوم.

پلار مې د هغې څهري ته څېر شو او کرار یې وویل: سترگی خو لری؟ وگوره زما لور حالت څنگه دی؟ دا ته چې ستوني شکوی، او دا ستا ورونه چې د موبایل د شا څخه گواښونه کوی او وایې چې زموږ خور راوستوی او کنه پر کور مو درځو او هسی کو او داسی کو دا ټولو څخه داسې ښکاری چې تاسو خپل پر ځانو وېرېږی!

پلار مې دا خبره وکړل او په همغه دروند نظريې د آمني خوا ته وکتل او ما د هغې په څهره کې د رښتيا وېره ولېده؟ خو هغې د دې وېرې د پټولو هڅه کول، چې پلار مې بيا ورته وويل: بايد هم و ډار شي غلط کار مو کړې ډېر مو هم غلط کار کړې، په نه خبره مو زما پر لور لاس اوچت کړې او د هغې حق کې مو زياتې کړې او هو تا څه ويل؟ خاوند! که دا وهل يوازي د خاوند وايې ما هم څه نه ويل موږ هم پښتانه يو د خاوند او ښځي خبرو او کارونو کې کار نلرو خو دا وهل ستا ټولي کورنۍ کړي،

په تمه اوسيدې خپل د لور د هر اوبښکي او هر وهل شوی څپېرې بدل ستا د ورونو او مور او ټول قوم او خویش څخه اخلم، ترڅو پوی شی زما لور د قربانې غوښه نده چې هر لېوه او شغال دی ورباندې نوکاري ولگوي، او پاتې شوه ستا خبره نو ته د دی کور عزت او ناموس يې ستا کورنۍ به بيغږته يې، خو موږ بيغږته نه يو ته دی خپل ژوند کوه ستا حساب ستا د کورنۍ څخه جلا دی.

د پلار د خبرو وروسته آمني په رېږدېدلی غږ وويل: م.... مطلب تاسو هيله نور نه پرېږدې چې ولاړشي خپل د خاوند کور ته؟

پلار- ما ونه ويل چې نه يې پرېږدم ما وويل بايد حساب راکړې، د دی د داسي ناحق وهلو حساب راکړې د دی د اوبښکو حساب راکړي، زه دا ټول کلې راغواړم ستا پر کورنۍ تاسو به بې اصل او نسب ياست خو موږ نه يو ستا ورور او مور چې تر اوسه زما د لور څخه بخښنه نه وی غوښتي او په همغه قرآنونه يې چې زما څخه غوښتي وه بيا په هغه قرآنو رانغله زه خپل لور قدم لا نور نه هغه کور ته پرېږدم، نه هغه خاوند ته، او که ته ډېر خپل د مور په فکر او غم کې يې نو تر هغه ورځي چې زما لور ښه کيږي او موږ يوه پريکړې او نتيجي ته رسيدو ته خپل د مور کور ته تللې شې، د څو ورځو وروسته خاوند دی درپسی درځي او راوړی دی.

آمنه زما د پلار په خبرو د غوسې څخه تک سره واوښته او په قهر سره د کوټې څخه ووتل، د هغې د تلو وروسته پلار مې کرار، کرار ورونه د کوټې څخه رخصت کول ترڅو زما سره يواځې خبری وکړي چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او آمينه په سره

لاسونو د وینو لړلې کوټې ته رانوتل! د هغې د لاسونو په لېدو ما خپل درد او ستونزی هېری کړی او په حیرت مې د هغې خوا ته کتل چې پلار مې په حیرت ورڅخه وپوښتل: دا لاسونو باندې د دې څه شوی؟

آمني په بېحد خباثت باندې وویل: ستا لور تل ټگي کوی خپل ځان په مرضتیا اچوی زما د مور او ورونو کار نکوې او نن چې د همدې ټگي په خاطر یوه څپېره یې وهلې ده نو تاسو زما ورونو ته خدای او رسول اخلې چې نه یې پرېږدې ما هم خپل لاسونه غوڅ کړل او ځم د مور کور ته هر چا که وویل دا ولې؟ نو زه ورته وایم چې اول تاسو زه دی حال ته ورسه ولم او زه مو له کور وشړلم نو زما ورونو هم زما د بد حال په لېدو ستاسو لور ته یوه څپېره ورکړل او هغې داسې رسوای جوړه کړل..

د آمني د خبرو په اورېدو زما فشار لکه چې پورته شو چې غوږونو کې مې د بنگ بنگ انگازی خپرې شوی! زما پلار د نهایت صبر څخه کار واخیست او داسې حال کې چې د زیات قهر او غضب څخه یې خپل شونډه چیچل او خپل د لاس تسبیح موب کې نېول آمني ته یې وویل: لوری ته ولې داسې کوی؟ اصیل بڼخي داسی کارونه کوی؟ کورنی داری او قوم او قبيله داری بڼخي داسې کارونه نکوې؟ زما لور مریضه ده یوه میاشت مخکي عملیات وکړو ته خپل هم د عملیات شاهیده یې وی.

هلته ستا ورور دا ویې نه وړل ډاکټر ته او نږدی وو چې مږه کړې وایې، بیا یې ملا درد پیل کړو او ورځ تر بلې وزن کمېدو او د گل پشان رژېدله هلته ما ستا و ورور ته خپل زنگ ووايه او ورته مې وویل چې خپل میرمن یو سم ډاکټر ته ویسه خو هغه بیا هم ویې نه وړل او اوس! اوس یې داسې وهلې چې تر مرگه یې رسه ولې ستا زړه غواړې زه خپل د لور طرف ونه نیسم؟ او بیا ستا هغه نامرد بیغرت ورور ته یې وسپارم؟ چې هر بلا چې و غواړی په سر یې راوړی؟

ستا په نظر هیله ستا د ورونو او د مور د بوکس بوجی ده؟ خو نه هغه زما لور ده زما خو اولاد دی زه خو یې داسې نشم کولې اور کې واچوم، اوس هم زه زیات خبره نلرم یواځې غواړم ستا ورور را وغواړم او د ټولو سره یې مخامخ کړم او ورڅخه

ويوښتم چې زما لور څه گناه كړې او څه كار يې كړې چې ته ورباندې داسې كارونه كوي؟ كله چې موضوع حل شول په همغه دقه زه يې خپل در وړم ستا د ورور كور ته ..

خو آمني زما د پلار خبرو ته هېڅ غوږ نه نېولو او گډوډ ځوابونه يې وركول او ويل يې زه خپل په ورونو غيرت كوم او هغسي كوم او داسې كوم اخيره هم لاره خپل د مور كور ته، كه څه هم زما پلار ورته ويلې وه يواځې د يو څو ورځو لپاره ولاړشه او بيا راسه خو هغه چې ولاړه بيا نه راتلل څو ځله مې ورور ورپسي ولاړې څو ځله مې پلار خو هغه رانغله تر دې چې خبره يې كښ كړل راکش كړل او سم جنگ ته يې برابرې كړل، زما اراده د عابد دكور څخه په راتلو كې داسې نه وه چې بيا به نه ورځم بلكې زه وهلو حال كې راغلې وم او غوښتل مې د څو ورځو وروسته لاره شم، دا چې پلار مې هغه خبرې وكړل د هغه مقصد هم دا وو چې زموږ د ستونزې بيخ او بنياد پيدا كړې ترڅو لمينځه يې ويسې، او بيا ما هغه كور ته ور واستوي.

يوه مياشت زما د هغه وهلو وروسته زه خپل د پلار پر كور پاتي شوم، داسې يوه مياشت چې نه عابد يو سر معلوم كړو چې د دروغو ووايي راشه كورته، او نه هم كوم بل كس د هغه د كورنۍ څخه او نه هم آمنه راغله دا يو مياشت كې زما پلار هم ځان داسې ناگاره اچولې وو او يواځي يوه خبره يې كول " ما كومه دشمني نده كړې هغوی غلطي كړې او هغوي بايد راشي بخښنه وغواړي، كنه زر كاله نور دې هم هغه كور ته نه پرېږدم" يو خوا زما پلار ضد نيولې وو له بلخوا ما خپل په بيچاره ورور زړه سوځېده او څه نا څه مې د عابد پسي هم زړه تنگ شوی وو! كه څه هم زما زړه يې را مات كړې وو خو خاوند مې وو مخ مې نشو ورڅخه گرځه ولې دا يو مياشت چې د پلار كور كې مې تېره كړل پر ما بېحد سخته تېره شول، بېحد زيات مې زړه درد كو هېچا سره مې خبري نكول د ټولو څخه مې زړه تور شوی وو، د هر چا خبره راباندې داسې لگېده لکه د ټوپك ډز..

یدی یوازیتوب کې زما همرازه او همنشیننه هېڅوک نه وه بغیر زما د یواځېنې ملگری او خور حیا څخه، هغه یوازیني کس وه چې ما ورسره خبری کول او خپل د زړه ټول بوج می ورته ویلو هغې سره په خبرو کولو سره زه زیاته خوشحاله کیدم، زما همدا ملگری زما د ژوند ټولو ستونزو کې راسره وه. خپل د خاوند کور کی هم که خفه به شوم نو همدی ته به مې زړه حال ویلو دومره می لا مور ته نه ویلی څومره چې و دیته به مې خبری کولی، د هغې سره په خبرو کولو به زیاته خوشحاله کیدم د هغې تل کوبښن به دا وو چې ما وخنډوی او ما خوشحاله کړې، او د رښتیا به یې هم خوشحاله کولم، یو ورځ به مې چې ورسره خبریږي ونکړل نو فکر می کولو چې کلونه می خبری ندې کړی..

فکر وکړه، کور کې ناسته یې او فلم گورې، ډوبۍ خورې، یا خپل د ورونو او خویندو سره جنجال کوې، خبرې کوې، بحث روان دې، یا هم د کور د باندې تللې چکر او د طبیعت د نندارو څخه خوند اخلې، خو په دې ټولو حالاتو کې زړه دې ستا سره نه دې، یا داسې احساس کوې چې په زړه دې یو لوی بوج دې او هغه ته ځان سره حمل کوې او دیکخوا اخوا ورې.

په ظاهره خوشحاله یې او خاندې خو ته خوشحاله نه یی، زړه دې غواړې د دې ټولو شیانو څخه لرې شې او هغه انسان ته پناه یوسې چې ستا د ژوند خاص کس دې.. خو ته د هغه کس د ژوند خاص شخص نه یې! نو په دې ډول یواځې ته یو کار کوې؟ او هغه دا چې خپل د ژوند بڼې شیبې د یو مزخرف او بې لیاقت کس پسې خراب کوی او بس....

پر ما هم څه نا څه همدا حال وو زه ناسته وم ماتم مې نېولې وو ژړل مې اوبښکي مې توي کول دا هسی خبره نه وه عابد کوم زما نفری او یار نه وو چې زه اوس د هغه لخوا په جدای وژارم نه هغه زما خاوند وو هغه کس چې مرگ او ژوند مو سره

شريک وو، هغه کس چی زه یې ناموس کېدلم خو هغه ځان داسي زما څخه ناخبره اچولې وو لکه چې زه بیخي له سره یم لانه! همدغه فکرونو کې د کوټې کونج کې ناسته وم او اوښکي مې تویه ولې چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او کوچنې ورور مې کرار راغږ کړل: هیلې پلار جان وایې یو ځل راشه زما کوټې ته پکار مې یې.

ورور مې دا خبره وکړل او په منډه د کوټې څخه ووت د هغه د تلو وروسته خپل اوښکي مې په تلوار پاکې کړل او د پلار د کوټې خوا ته روانه شوم زړه مې ویل ضرور د عابد او د هغه د کورنۍ لخوا کومه خبره شوی چې پلار مې د یوي میاشتي وروسته زه ځانته وغوښتم! کوټې ته په رسیدو یو څو ژوري ساه گاني مې واخیستل او دروازه مې کراره وټکول له هغه خوا د پلار غږ مې راغلو چې ویل: راځه. دروازه مې خلاصه کړه د زیات وېرې او استرس څخه مې لاسونه لرزېدل د پلار خوا ته مې وکتل او کرار مې وویل: زما سره مو کار وو پلار جانه؟ پلار مې داسې حال کې چې د کرکۍ لاندې په هواره نالې باندې ناست وو خپل د لاس په اشاره خپل و څنگ ته د کېناستلو راته وویل، د مور خوا ته چې په خفگان باندې راکتل و مې کتل او بیا د پلار څنگ ته مې کېناستلم...

تر څو شپو خاموشی وه او یواځې د پلار د تسبیح اړولو غږ راتلو بیا پلار مې داسې حال کې چې نظر یې د کوټې د دروازی خوا ته وو خپل تسبیح لاس کې ونیول او داسې حال کې چې د سترگو له کونج ما ته راکتل ویې ویل: د یمن خلک یو رواج لری هغوی چې کله خپل د لور نکاح تړی نو هغه زوم راغواړی او د مولا مخې ته یې کېنه وی بیا هغه وخت چې زوم وایې زما قبوله ده، نو د ناوی پلار، کاکا، او ورونه شلاغ(دوره) را اخلی او هلک خپل په ټول قدرت او زور سره وهي!

پلار مې خاموش شو او زما خوا ته چې په حیرت مې ورته غوږ نېولې وو راوکتل او ویې ویل: د نکاح په همغه دوران کې زوم وهي پوهېږې ولې داسې کوي؟ د نه پشان مې ورته سر و خوځولو چې پلار مې نرې مسکا په شونډو ښوره کړل او ویې ویل: هغه ځکه چې زوم ته دا خبره ثابته کړې چې زموږ لور بې صاحبه نده، او

د دې شاته داسې کسان دی او که قدم دې کوږ کېخودو نو پښه دې درته قلم مات کو..

ما د اوبنکو څخه په ډک نظر د پلار خوا ته وکتل چې هغه تندي تروش کړو او ويې ويل: غلطي زما وه ما نه بايد د يو بڼخي په مرکي ته ورکړې وايې، خو اوس کار تر کار تېر شوی سبا ته د هغه ترونه، او ماما خيل او قوم او خویش راغواړم او زه هم ورسره کېنم او دا خبره يو ځل د تل لپاره فيصله کوم، ما لومړي ځل غلطي وکړل خو دا ځل د هغه ټول کورنۍ ته دا خبره ورياده وم چې ته بې کسه او بېکاره نه يې چې هغوي دی داسې راسته چپه نخری درباندي وکړي..

د پلار د خبرو په سبا ورځ د دواړو خوا څخه مشران او سپين گېږي زموږ د کور ميلمه خانه کې راټول شول ما د پردې له شا څخه راتلونکو کسانو ته کتل چې عابد او د هغه ورور راغلو او په تروش تندي بغېر لدې چې زما د ورور سره ستړي مشي وکړي ميلمه خانې ته ننوتل، د هغوي سره د هغه دومره سرپانو مجلس ته د دوي مور هم ورننوتل! د ډېر وحشت او وېرې څخه دوه سترگي مې د ميلمه خانې په دروازی گنډلې وه وېرېدلې چې کوم جنگ ونشي! ځکه ورونو مې د تلو مخکې قسمونه اخيستي وه کې عابد او د هغه ورور بيخايه خوله وښوره وي نو ولاکه يې پرېږدي که څه هم پلار مې ورته ډېر وويل چې داسې کوم کار به نکوي خو د هغوي اراده د جنگ ما ته معلومېدل..

د يو ساعت وروسته غږونه د ميلمه خانې څخه په پورته کېدو شول او د هغه سره سم زما کوچني ورور په تلوار راووت او د کور خوا ته يې را منډه کړل، د هغه په داسې ورختا راتلو زما ساه وختل فکر مې وکړو چې جنگ نښتی خو هغه په تېزې سره زما خوا ته راغلو او ويې ويل: پلار جان وايې خپل شيان برابر کړه او خپل د خواند سره ولاړ شه.

د هغه په خبرو هک حېرانه شوم چې څنگه چل وشو؟ چې همدې وخت کې د میلمه خانې څخه د تکبیر او دعاگانو غږونه پورته شول او زه پوهه شوم چې هغوی په امن او امنیت کې خبره خلاص کړې، د جرگې راغلو سپین گرو ټولو آمني او د هغه مور ته خبرې کړې وه او د عابد ترونو او ماما خیلو هم د دی څخه وروسته چې عابد او د هغه مور یې سپکه کړې وه زما پلار ته یې د صلحې او نرمې ویلې وه او زما پلار هم د دی شرط په کېخودلو سره چې زما په لور به نور ظلم نکوي او وهي به یې نه او که خبر شوم چې کوم زور او زیاتي مو ورسره کړې نو دا ځل زموږ فیصله به د جنگ او دښمنی وی. راضي شوی وو چې زه بیا هغه کور ته ستانه شم ..

او عابد دوي هم زما د پلار ټولو شرطونو او خبرې منلي وه، نو همدا وو چې زه د یوه میاشت وروسته خپل د خواښې کور ته ستانه شوم او آمنه هم کور ته راغله، هلته په رسېدو داسې حال کې چې ما کومه گناه او غلطي هم نه وه کړې بیا هم د خواښې لاسونه مې ښکل کړل او د بڅښني غوښتنه مې ورڅخه وکړل! د تلو مخکې مې پلار او مور ډېر نصیحتونه راته وکړل او ما هم د هغوي نصیحتونه په غوږ کې کلک ونېول، او دا کینه او حسد مې پریخودو او که څه هم د عابد کورنۍ دومره راسره بدې کړې وه خو ما بیا هم ټولو ته بڅښنه وکړل او غوښتل مې دا ځل یو نوی آغاز وکړم..

غوښتل مې دا کور خپل کور وگڼم او دا ځل ژوند وکړم! ما هم د ژوند حق درلود غوښتل مې خپل ځانته یو ځل هم که کېږې د ژوند حق ورکړم نو همغه وو چې دا ځل مې کوښښ وکړو خپل ځان د دوی په خوي او بوي کړم او د دوي پر خوښي مخي ته ولاړه شم زما د راتلو سره سم د عابد کاکا او بیا د هغه وروسته د ماما کورونو په پرلپسې توگه میلمستیایوي وکړل او هلته یې وغوښتل د حق تېره نشم نو باید ووايم چې هغه جرگې خپل کار کړې وو او خواښې مې خپل د کارونو او خبرو څخه زیاته ولېدلې وه، او څه ناڅه اوس زه یې هم پر طبیعت پوهه شوی وم نو کوښښ مې کوو د دوي پر مزاج کار او خبرې وکړم..

هر مازديگر به د عابد د راتلو مخکې به مې ځان سينگار کوو بڼه جامې به مې واچول، عطر به مې ووهلو او د هغه د راتلو سره سم شين چاي به مې ورته کيخودو او داسې رفتار به مې ورسره کوو لکه زموږ مېنځ کې چې هېڅ جنگ او جگړه نه وي پيښ شوی، او دا کار لږ لږ ځواب هم ورکړو او د هغه اخلاق هم لږ بڼه شول بيا زما د دويم کاکا واده په همدې ورځو کې وشو او زما خواښې او ږنده ايندرو په ډېر خوشحالی سره زما سره واده ته ولاړل او د دومره وخت وروسته ما داسې احساس کوو چې ژوند کوم! او ژوندي يم خو...

هغه مثل دې وايي: ښه چې په نڅا عادت شې بيا کرار کښېناستل ورته خوند نه ورکوي! همداسې زما خواښې زما پر يعذاب کولو او سپک کولو باندې عادت شوي وه نو اوس دا شان آرامي او زما خوشحالی ورته خوند نه ورکوي، نو د يوه مياشت خاموشي وروسته يې يو ځل بيا خپل کارونه او دوه مخي پيل کړل، او دا ځل به يې ما ته په هر خبرې کې راته د بدل خبره کول! چې ته زما د لور بدل يې او ته هغسې يې او ته داسې يې ما به چې هرڅومره ورته ويل زه ستا د لور بدل نه يم، خو هغې به نه منل اخر مې ورته وويل که بدل هم اوسيدم نو ستا په لور خو چا ظلم ندي کړي چې ته يې زما څخه غچ اخلي! خو هغه داسې وه لکه د بهانې پسي چې وي! هغې يو ځل بيا د عابد غوږونه زما پر خلاف ډک کول شروع کړل او بيا يې د هغه زړه زما څخه تور کړو..

زه نه پوهېدم چې خواښې مې دا کارونه اخير د څه لپاره کوي؟ ولې زما ژوند خراب کوي؟ هغې غوښتل د هغه ځل پشان زما خوله خلاصه کړې او په نه خبره بيا جنگ پيل کړې او بيا خبره غټه کړې! نو لحاظا ما هم ورسره خوله نه وهل هر سومره چې به چغې بوغي وهل نو ما به نه د دی په خبرو غوږ خلاصه وو او نه هم د عابد په طعنو او گيلو باندې، د عابد و خبرو ته به مې سترگي تپتې نېولې وی او ځواب به مې نه ورکو دوي چې هم کله ولېدل چې زما د خولې څخه خبره نشي باسلي نو زما شکايتونه به يې زما و پلار ته وړل! جنگ به د ده مور زما سره وکړو خو احوال به يې عابد زما پلار ته ورکو چې نن ستا لور داسې وکړل، او نن يې هغسې وکړل، پلار

مې هم څو ځلې ورته ويلې وه چې هغه اوس ستا ميرمن او ناموس دی ته بايد خپل د مور او ښځې په منځ کې تعادل او برابري مراعات کړې او هغه دواړه کنټرول کړې،

خو عابد لدي لځايه چې زما د پلار په خبرو عمل وکړې د ماشومانو پشان به يې زما چغولې زما و پلار ته کول، او کله چې به زه د پلار کور ته ورغلم نو پلار به مې ځانته يوازی کوټه کې وغوښتلم او نصيحتونه به يې راته پيل کړل: "گوره لوري خپل د خوابنې پير قدر کوه، د هغې اوس عمر تير شوی خیر که هغه درباندي ښه غږ نکوی او جان او قربان نه وايې خو ته ښه غږ ورباندي کوه، ته يې خيال ساته، ته يې احترام کوه، اوس هغه ستا کور دی ته به هغوی سره ځان اعياروی ته خو شکر تعليم يافته جلی يې، د ښه او بد تر مينځ فرق کولې شي گوره چې خاوند خپلوان دی درنه بی قدره نشي"

خلاصه چې د پلار کور ته به چې ورغلم نو د پلار همدا نصيحتونه به وه شروع و، او مور به مې بيا ډاکټرانو او موليانو ته وړم ترڅو خدای راڅخه مريضې لري کړې او وکولي شم ښه خپل د خوابنې او خاوند خدمت وکړي شک او شايد هغوي زما څخه راضی شي او ما يو هوسا ساه ويستلو ته پرېږدې، خو نه زما بدبخت پدی څېزونو نه سم کېدو هر سومره مې چې کوبښنې کولو هغومره اندازه هغوي راسره بد کېدل او دا ځل نه يواځې خپله بد شول بلکې دومره يې زما د دروغو شکايتونه زما پلار او ورونو ته ويوړل چې زما کورنۍ هم زما پر خلاف کړل! دلته به دوي راته لگيا وه هلته به بيا پلار، مور او ورونه د يوه مخه ټولو ما ته خبري کول دا حالات دومره دوام وکړو تر دې چې زما مريضې يو ځل بيا خپل په پوره خرپ او ترپ سره راباندې را ښکاره کړل، داسې چې ځاي ناځاي به يې غورځولم...

ورپدې مې دم کړل سر مې ورنه بند کړو لس دقيقی وخت غوښتل چې پاخه شي، د غوښو قورمه هم پاخه شوی وه شپږوميې سلات مې هم جوړ کړی وو، د لاس مينځلو

لپاره مې اوبه هم کېخودل دسترخوان کې مې پوډی کېخودل هر څه آماده وه نا مینځلې لوبنې مې هم د آشپزخانه یو کونج کې کېخودل غوښتل مې یو ځل بیا د وریزو دیگ بخار وگورم چې ساه یې نېولې او کنه؟ نن ماښام د عابد کاکا او د هغه کورنۍ مو میلمنه وه او زه د سهار څخه چې په پخلنځي کې لگیا وم او شیان مې چمتو کول، ترڅو کوم شې کم نشې او بیا و دوي ته موقع په لاس ورنشي چې زما شکایتونه زما و پلار ته ویسي! هرڅه سم وه او تیار وه غوښتل مې د خواښي څخه مې پوښتنه وکړم چې آیا ټول گډ کېنو یا ښځي او نران جدا، جدا؟ ترڅو بل سرخان هم تیار کړم او کنه؟

د همدې موضوع د بیان کولو لپاره د هغه کوټې خواته نږدې شوم چې دوي ټول هلته ناست وه لا دروازه مې خلاصه کړې نه وه چې خپل د خواښي غږ مې واورېده چې په لور غږ یې ویل: هغه د اولاد راوړلو نده وروره مگر تاسو خبر نه یاست؟ د واده په دویمه میاشت چې کله عملیات شوه نو ډاکترانو یې د ماشوم رحم لری ختا کړو بیچاره زما زوی چې باید د دې شنډي سره وخت تېر کړې (بیا داسې حال کې چې غږ یې لږ تغیر کړی راغلې وو او داسې ښکاریده چې ژاړی ویې ویل: څه وکړو وروره مجبوره یو لور مو د هغوي لاس کېده د خدای د وچ زوره دا جنی زغمو کنه قسم پر خدای که لور مې د دي بدله نه وایې اول مې دا په عابد جان خوشي کول او بیا مې یو داسې ښځه خپل زوی ته کول چې هم نوم اونشان یې درلودلې او هم یې ورته په یوه څوزنی اوه اته گلالی زامن راوړی وایې..

د دي خبرو په اورېدلو مې ناڅاپه پر بدن باندی لږزه راغله او یخه پخه د بت پشان بېرته د پخلنځي خوا ته روانه شوم، هغه اورېدلې الفاظ مې مغز کوښښ کو هضم کړې "شنډه" د واده په دویمه میاست عملیات شوه نو ډاکترانو یې د ماشوم رحم ختا کړو "بدل که نه وایې اول مې دا په عابد جان خوشي کول او بیا مې یو داسې ښځه خپل زوی ته کول چې هم نوم اونشان یې درلودلی او هم یې ورته په یوه څوزنی اوه اته گلالی زامن راوړی وایې" دومره مې دا خبري ذهن کې تاو راتاو شول چې ناڅاپه هملته د پخلنځي مېنځ کې بې حال وغورځېدم، د دیگ پش پش غږ مې تر څو

شېبو اورېده او بيا مې نړۍ د سترگو ومخ ته توره شپه شوه او د ناخبرۍ نړۍ ته ولاړم ...

د بدن په درد مې سترگي وړپه ولې او خلاصي مې كړې، په پخلنځي كې د لوبنو مېنځ كې په وچ كلك يخ سمینت پرته وم! فكر مې وكړو شايد يو څو دقيقې بې هوښه شوي يم! په تلوار مې د گاز په سر د ديگ خوا ته وكتل خو گاز خاموش وو او د هغه خیرن كاسو څخه داسې ښكارېدل لكه چې دوي ډوډۍ خورلي! ناڅاپه مې زړه راډك شو مور يو بې وزله حيوان كه لا كه و وینو نو مرسته ورسره كو او له هغه ځايه يې را اخلو خو هغه وخت كې دوي زما سر لا نه وو پورته كړې چې وگوري مړه يم او كه ژوندي؟ غوښتل مې وژاړم خو اوښكي مې د بهېدلو لپاره نه وه احساس مې كاوو چې نور د ژړا توان لا نلرم پاڅېدم خپل كالې مې وڅنډل خپل د كوټې خوا ته راونه شوم

كور كې كراهه كراهي وه لكه چې ميلمانه تللې وه! د كوټې دروازه مې خلاصه كړه عابد كراه خپل ځاي كې څمېدلې وو د هغه په داسې لېدو مې زړه نور هم ورڅخه تور شو او ناڅاپه مې داسې احساس وكړو چې نور د هغه سره مينه كول خو لري هغه راته د كركي كولو ارزښت لا نه درلود، خپل بستري خوا ته ورغلم او خپل ځاي مې هوار كړو كمپل مې پرځان راكش كړو پر بدن مې د يخ پشان څپه راغلې وه او د يخ څخه مې غاښونه يو پر بل لگېدل فكر مې كاو زړه مې د سيني څخه د وتلو حال كې دى د سر رگ مې كښېده او داسې درد كاوو چې سترگي مې نشو خلاصه ولې، په زوره مې سترگي پټي كړل خوب نه راتلو خو د درد څخه مې سترگي نشو خلاصه ولې

فكر مې كاو د پښې د نوک څخه نيولې د سر ويښتيانو پورې درد درد يم او د ټولو څخه زيات درد مې په زړه كې احساس كوو داسې چې ساه اېستل يې راته سخته كول، خپل د درد، فكرونو او احساساتو په مېنځ كې په جنگ وم چې د عابد لاس مې خپل پر اوږه احساس كړو! او ناڅاپه د امېدونه او هېلو رڼاوي مې په زړه كې

و برېښدل! زړه کې مې وويل شايد غواړي زما د حال پوښتنه وکړي؟ شايد غواړي يو دلداري يا د زړه قوت راکړي؟ خو ټول خبره د ذات پوري اړه لري د چا چې ذات يو ځل کم اصله وختو بيا هغه په هېڅ وجه نه جوړېږي د عابد ذات خراب وو، داسې حال کې چې زه په ساعتونه د پخلنځي مېنځ کې بې هوښه پرته وم ده ته خيال رانغلو چې ښځه لرم او کنه؟ چيرته ده مړه ده او که ژوندي؟

خو اوس؟ د هغه مردار نښانې خواهشاتو هغه زما خوا ته راوړو! هغه هم هغه وخت کې چې ما خپل د ځان څخه لا کرکه کېدل هغه زما بدن ته د لاس راوړلو کوښښ وکړو او ما فکر کاوو چې هغه غواړي ما ته دلداري راکړي؟ خپل په فکر مې پوسخند په خوله راغلو چې شايد عابد ورباندې د خدا او خوشحالي فکر کړې وي! ځکه ناڅاپه يې حرکت تېز شول او غوښتل يې زما کميس لري کړي، خو ما خپل د يخ پشان په لړزانه لاسونو د هغه لاس ونېو او ومې ويل: که د همغه يو پلار اولاد يې او د مور شيدې دی څښلې وي، او ځانته مسلمان وايي او زره اندازه غيرت دی په وجود کې پاتې وي نو خپل مردار لاسونه زما څخه اخوا کړه او زما څخه لرې شه..

په تمه وم چې جنگ يا هم کومه خبره وکړي، يا هم لري شي خو هغه داسې حال کې چې نور هم ځان رانږدي کو زما د غوږ څنگ کې وويل: ښځه مې يې او حق لرم درباندي.

د هغه دا خبره سم راباندې اور بل کړو داسې چې د هغه د مردار غېږې څخه مې ځان جلا کړو او په چغو چغو مې ورته وويل: بنده کړه خوله دي زه ستا بيغرت ښځه نه يم!

زما د دی خبري سره سم د هغه لاس زما پر خوله ولگېده، داسې چې په خوله کې مې د وينو مزه احساس کړه، عابد داسې حال کې چې د قهر او غضب څخه يې ستمي کوو زما ويښتيان يې لاسونو کې ونېول او کش يې کړل داسې چې د زيات درد څخه يې ساه مې بنده شول خو زړه مې د هغه د لاسه دومره په درد راغلې وو چې بغير لدې چې خپل درد او د عابد غوسي ته کومه توجه وکړم ورته لگيا شوم.

– افرین نور خو نر نه یې همدی زما پر وهلو او خپل مردار خواهشاتو په پوره کولو کې خپل نرتوبی وښایه، نور خو د مور د لاس غلام او نوکر یې..

زما خبرو د هغه غوسه نور هم ور زیات کړل چې بیا یې لاس پورته کړو او ویې وهلم، خو نن ماښام ما هم خپل مرگ راغوبنت نور مې د دې ژوند سره کوم داسې هیله نه وه پاتې چې وغواړم د هغه لپاره د ژوندي اوسیدو امید ولرم، هغه وهلم او ما چې هرڅه خولې ته راتلل ورته ویل مې تر دی چې زموږ په لور غږونو زما خوابني هم رانوتل کوټې ته د هغې په لېدو مې نور هم زړه اور واخیست او په چغو سره مې وویل: ټول غلطي زما ده چې د داسې مور څخه غواړم یو نر زوی او میره مې نصیب شې، د رښتیا هم ملامته زه یم چې دا شیطاني مور څخه د یو با غیرت زوی

عابد خبري ته پرېنخودم او زما پر وهلو یې پیل وکړو نه یې کتل چې زما ملا ده، مخ ده، پوښتی دی، هر څه چې وه لکه خر پشان یې لغتې وار کول، دومره یې ووهلم چې ښه ستړي شو ورور او خور یې هم راغلې وه هغوي هم ما ته بد رد ویل خو خوابني مې د وهلو څنگ کې یو شانتي وېره هم درلود! او ویل یې ویې واهه خو پام کوه چې مړه یې نکړي! زړه کې مې پوسخند وواهه شاید زما د کورنۍ څخه وېرېدل چې هسی زما په مرگ دوی د گریوان ونیسي، همدی وخت کې سومره چې د دوی څخه خفه وم د هغه سل چنده خپل د کورنۍ څخه مې زړه تور وو هغوي زه دی مصیبت کې اچولې وم، هغوي زه داسي حیوان ته چې د خاوند نوم یې کش کوو حواله کړې وم..

کله چې سترگي مې خلاصې کړې نو یو ناشنا ماحول کې وم، د لږ فکر کولو وروسته و توانېدم چې خپل شاوخوا ماحول صحیح کړم زه خپل د نیکه کور کې وم، په پاکستان کې! او زه دلته پلار مې راوړی وم نه پوهېدم چې څه چل شوی؟ او زه دلته

څه کوم؟ د څو ورځو وروسته مروه راته کيسه وکړل او ويې ويل چې هغه شپه باندې زما خوابني زما مور او پلار ته زنگ وهې او وايې چې راشي لور مو ويسې چې زهر يې خوړلې دى؟ هغوي پر ما دا تهمت لگولي وو چې ما غوښتل ځان و وژنم او زهر مې خوړل چې عابد لېدلې وم او کله چې هغه غوښتل ما منع کړې نو ما د هغه سره جنگ کړې وو او عابد هم په غوسه کې راغلې وو او زه يې وهلې وم؟

خو مروه ويل چې زما کورنۍ دا خبره نه منې او همغه اول کې ما دپلار سره پاکستان خوا ته راستوى او زما وروڼه هم د عابد او د هغه ورور سره جنگ کوى، خو مروه راته ونه ويل چې عابد په هغه جنگ کې وهل خوړلې او کنه؟ زما زړه زيات غوښت چې د هغه د وهلو او مرگ خبر واورم خو خپل وروڼو مې په زندان نه وه پېرزو، چې د داسې نجس په مرگ دې زندان ته ولاړشى، ما پاکستان کې دوه هفتې تېرې کړې او پلار مې د هغه ځاى بهترينه ډاکترانو ته وپورم خو زما فکر او هوش ټول په کابل کې وو غوښتل مې پوهه شم چې زما پر ژوند اخير څه پيښ شوى؟

او زما سره به اوس څه کېږي؟ د دوه هفتو وروسته کابل ته ستانه شو آمنه د تل پشان د جنگ وروسته تللې وه خپل د مور کور ته او د عابد لخوا هم کوم خبر نه وو، زموږ د راتلو سره کور کې هېچا د هغه جنگ په اړه خبرې نکول او زه نه پوهېدم چې خبره تر کومه حد جدې ده؟

په همدې خاموشي او بې خبري کې زه پنځه مياشتي د پلار په کور کېښناستلم داسې پنځه مياشتي چې ما ته سم د جهنم اور وو! هغه هم داسې حالاتو کې چې لږ لږ داسې گنگوسي مې اورېدل چې عابد زما پلار ته زنگ وهلې او وييلې دى چې لور دې درته په کور کې پاتې وې او خور مې راته پاتې ده! مطلب طلاق! خو دا خبره تر اوسه زما د کورنۍ لخوا هېچا هم ما ته سمه نه وه کړې.

او همداسې د شک په پرده کې پاتې وه، د دې خبرو په اورېدو زما حالت نور هم خراب شو موږ د پښتنو په جامعه کې ژوند کوو داسې جامع چې يوه جنۍ د واده په سپين جوړه کړې بايد د خاوند کور ته ولاړشي او د کفن په سپين ټوته کې را ووځي!

لېدل مې چې هره ورځ پلار او وروڼه مې د کور څخه د وتلو جرئت نشې کولې چې هسې نه کوم شناخته يې مخه ونه نيسې او ورته ونه وايې چې لور يا خور دي څنگه شوه؟ زموږ جامع کې د مرگ څخه بتر طلاق دی، که کوم جنی ته طلاق ورکړل شي نو هغوي نگورې چې ملامت څوک وو چې دا طلاق واقع شو!

بلکې وايې ملامت ضرور جنې وه چې هلک طلاق ورکړو، او بيا د هغه کورنۍ سره خپل خپلوي پری کوی او هغه کورنۍ او هغه طلاق شوې جنۍ ته د يو نحس او بدنامې په نظر گورې، نو د همدې خبرو د وېرې څخه ما يوځل بيا خپل پر ځان د هغه جهنم او زندان قید او اور ومنلو او غوښتل مې عابد ته زنگ ووهم او ورته زاری وکړم ترڅو خپل د خبری څخه وگرځکې، خو لکه چې خدای غوښتل دا طلاق واقع شي؟ ځکه عابد هم زه وتساپ کې بلاکه کړې وم او هم يې زما شماره بلاک لېست ته اچولې وه داسې چې د خبرو اترو ټول لاري چاري پر ما بند کړې وه، پنځه مياشتي ما کوښښ وکړو ترڅو عابد د دی پرېکړې څخه واړه وم خو خدای راته هر د ارتباط او خبرو اترو لاره د عابد سره بنده کړل...

د کوټې په هغه کونج کې ناسته وم چې هېڅ رڼا او روښنايي هغې خوا ته نه راتلله، تپه تياره وه. سر مې گنگس، بدن مې خوږ، ذهن مې ناآرامه، او روح مې ستړي وه. سترگو مې خوب او بدن مې آرامتيا غوښته. خو لعنت دې په دې ژوند سې چې هېڅ کار يې زموږ د خوښۍ مطابق ندې، زړه مې غوښتل په سلگو او اسوپليو وژاړم چغې.... کړم فریاد کړم خو

اوس چې د کلونو وروسته خپل د پلار د کور د کوټې په دې تورتم کې ناسته يم، نو يوه خبره سل په سلو کې منم او باورې يم چې اصل کې همدې خبرې زه د بدبختۍ او تباھې دې کندی ته را غورځه ولې يم. او جالبه دا ده چې دغه خبره نه کومه ادبې يا هم نه کوم فلسيوفانه لفظ دې، او نه هم کوم منتر او جادو دې، بلکې د الفبا د تورو څخه جوړ يو دوه ساده ټکي دي، چې شايد په ظاهره هېڅ کوم ځانگړې او خاصه

معنا هم ونلري خو همدغه دوه ساده ټكو سم د تور جادو په څېر زما ژوند نيست او "نابود كړو. او هغه دوه ټكي دي "خ" "و" چې كېږي "خو"

هو همدغه "خو" زما ژوند تباہ كړو هر كار مې چې كوي يا به هم د كولو نيت مې درلود نو دغه لفظ به مې مخې ته راغې "خو" خو څه؟ زما ژوند تباہ شو، زه بې كوره، بې ژونده، بې سرپناه شوم، زما عزت خراب شو، زما زاره وچودل هغه دردونه ټول ما تېر كړل خو.... خبري مه كوه خلك به څه وايي؟ زما په نظر بدترينه دلداري او د زړه قوت وركول دا دې چې ته يو چا ته خپل ستونزه او د زړه درد بيان كړې او هغه كس تا ته په جواب كې داسې ووايي: ستا خبرې صحيح دي "خو" داسې كار مه كوه. ته صحيح يې، "خو" فلانكې كار ونكړې. ته صحيح يې "خو" بيستانكې كار ونكړې.

دا څنگه صحيح دې چې اخيره په نه كولو او "خو" تمام كيږي؟ يو خبره مې ذهن كې گرځېده راگرځېده او زه يې هڅه ولم چې د دومره وخت وروسته هغه خبره په خوله راوړم او د تاييد ټاپه ورباندې ولگوم خو د دې ټولو خبرو او كارونو با وجود اوس مې هم جرئت نه درلود چې هغه لفظ خپل په خلوت كې لځان سره لا زمزمه كړم نه پوهيږي ولې؟ ولې د دومره شكنجې او دردونو وروسته تر اوسه هم هغه لفظ سر عام نشم ويلې؟ حتا لځان سره؟ شايد لدې سببه چې ډارېږم؟ خو له څه څخه ډارېږم؟ زه خو د بدبختې اخيري حد ته رسيدلې يم؟! شايد لدې ډارېږم چې يو څوك راته په ځواب كې ووايي: هر څه چې دې خو ... خو ... خو ... اوس دې خاوند دې ...

د دروازي په ټك مې اوږې له وېرې و پرېدې او سر مې خپل د ځنگونو څخه پورته كړو د كوټې دروازه په غږ، غږ باندې خلاصه شوه د مقابل نفر سايه پر ما وولیده او ما ونشو كړې په هغه تك توره تياره كې د مقابل نفر څهره سمه ووينم، چې څوك دې؟ هغه كس بغير لدې چې د كوټې دروازه د ځان پسې بنده كړې يا هم د كوټې گروپ روښانه كړې كړار، كړار زما خوا ته رانږدې شوو او د هغه په نږدې راتللو پوهه شوم چې پلار مې دې، د هغه پداسې بې وسه ليدو مې خپل غم لياده ووت او د هغه پلار

لپاره مې ژړا زور واخيست چې نور د پخوا پشان سر يې پورته نشو نيولې، په سترگو كې د پخوا پشان رڼا او غرور نه راته ښكار كېدو، د تلو وخت كې نور د پخوا پشان هيبت او جلال نه راته څرگند كېدو او اوس ما هغه سړي لېدو چې غمونو يې ملا ماته كړې وه.

ما هغه كس ولېد چې د زمانې ناخوالو يې په سر كې سپېن ويښته را برسېره كړې وه. زما څنگ ته كېناست د تل پشان تسبيح لاس كې وه څه يې نه ويل خاموش وو په كوټه كې يواځې زما د ژړا او كله ناكله د پوزې د كش كولو غږ اورېدل كېده او كله هم د پلار د استغفرالله ويلو كراره زمزمه. ښه شېبه دواړه غلې ناست وو او بيا پلار مې وپوښتل، هغه پوښتنه چې ځواب يې زما د دې دوه كالو د ژوند سره تړلې وه، هغه پوښتنه چې ځواب يې شايد زما د پلار ملا لاپسې ماته كړې وايي، هغه پوښتنه چې ځواب يې شايد زما د پلار د سترگو دېد نور هم كم كړې وايي.

هغه پوښتنه چې جواب يې شايد زما د پلار دا پاتې غرور هم را مات كړې وايي، او شايد ويښتيان يې د اوس څخه هم زيات سپين كړې وايي. دا هغه پوښتنه وه چې ځواب يې ما د دې حالت څخه لا بدبختره او تباه كوي. خو چاره نه وه اول وې كه اخير بايد دغه ځواب وويل شې هر څه چې كېږي و دې شې نور راته مهمه نه وه چې خلك به څه وايي؟ او خلك به څه فكر كوي؟ هغوې زما پر ځاى ندې او نه پوهېږي چې ما څه وختونه تير كړي؟ نو هغوې ما نشې قضاوت كولي... د پلار غږ مې د فكرونو او خيالونو له نړۍ څخه را وويستلم.

پلار- غواړې څه وكړې؟

نه پوهېږم جرعت ورته ووايم يا هم د ډير درد څخه فرياد؟ خو ما خپله پرېكړه كړې وه نور د نيمې شپې د ډارونكوو او هيبتناكه خوبونو څخه د راپاسېدلو وخت وو، ما مضبوط اراده كړې وه چې نور به لاس پر بل لاس نه اېږدم او د خلكو او خپلوانو خبرو ته به نه تسليمه كېږم، لاس په ديوال تكيه كوم او پاسېږم ...

نن یوه نوې ورځ ده او د یوې نوې امید سره راغلې...

سم لکه د پسرلې د اولې ورځې پشان...

لکه د ښوونځي ته د تلو اول صبا...

نن ورځ زما ورځ ده...

خپل د بدن توتې، ټوټې برخي یوځای کوم او پاسپرېم...

شاید د لومړې ورځې پشان نشې خو بیا هم جوش خوري او یوځای کېږې...

ماتم نیول نور بس دې...

په نن وخت او دوره کې که خپله له ځمکې جگه نشې نو خلک دې نور هم د خاورو

سره خاورې کوې...

ژړا نور بس ده...

پاسپرېم او خپل موخي، آرمانونه او خوبونه له سر لځان سره دوره کوم ...

زړورتیا او مېړانه زما په رگونو کې لکه وینو پشان په تلو راتلو کېده...

زه جگره کوم؛

تر څو په راتلونکې کې په آرمښت او سوکالی کې اوسېږم...

د ژوند کېږې وېږې لاري او ستونزې ما له پښو نشې غورځه ولې...

مېړانه او سربښندنه زما په رگ او ریشه کېده...

ستونزه د هغوي نه وه ...

بلکې مور زیات ساده گان وو.

خپل ماتم ته د پای ټکي اېږدم،

او خپل د ستونزو د مقابلي لپاره میدان ته ښکته کېږم..

نن زما ورځ ده ...

زما د ژوند کولو ...

د بیا ټوکېدو او له سره د غورېدو ...

د پلار غږ مې د فکرونو لړۍ را غوڅه کړه.

— غواړې څه وکړې؟

بغير لدې چې د سترگو نظر مې د پلار څخه واخلم وایم: هغه کور ته بیا نځم ...
زما د خبرې په اوردو پلار مې څو شېبې په ځېر، ځېر راوکتل او بیا د پاڅېدو حال
کې ماته کرار او داسې غږ باندې چې د یو مات شوي غرور نښې له ورايه پکې
ښکارېدل وپې ویل: نو راځه..

زه هم پاڅېدم او خپل اوښکي مې پاکې کړې تېکړې مې په سر سم کړو او د پلار
پسي له کوټې څخه ووتم، نن زموږ کور کې په میلمه خانه کې د مشرانو جرگه وه او
د دواړو خواوو څخه مشران د هغه بل ځل پشان راغلې وه او غوښتل یې دا ځل دی
موضوع ته د پای ټکي کېدې، پ میلمه خانه کې یوه پرده ځورېده کړې وه او د هغه
یوه خوا نارینه ناست وو او بلخوا ښځي، زه مې د مور څنگ ته کېښناستم خواتې
او وریندار مې هم راغلې وه زما پر لېدو هغوې د شونډو لاندې یو شې وویل او په بد
نظر یې راڅخه مخ وگرځه وو، د پردې له هغه خوا څخه مې د مولوي خبرې اورېدل
چې د اخیر ځل لپاره یې کوښښ کوو چې دا وران شوی او تباه شوی رشته او نکاح
وژغوری خو فایده یې نه درلود..

مولوي چې کله پوی شو د هغه خبري کوم فایده نلری نو په نه زړه یې د طلاق خطبه
جاری کړل او ما د پنځه میاشتو وروسته خپل د ژوند د نامرده او بېغیرت خاوند غږ
واورېده چې د مولوي د غږ سره یې یوځای په ډېر افتخار سره ویل: طلاق ده
راباندې طلاق ده ... طلاق ده ... طلاق ده ...

د دي لفظ د ویلو مېنځ کې یو ځل هم غږ ونه لرېدو، یو ځل یې هم فکر ونکړو چې
زه د هغه ناموس یم! یو ځل یې هم فکر ونکړو چې پښتنو کې طلاق ورکول د مرگ
حکم لری یو ځل یې لا فکر ونکړو، غوښتل مې د عابد څهري ته وگورم! د دې لپاره نه
چې زړه مې ورپسی تنگ شوي وو نه هرگز!

یواځې غوښتل مې د هغه په وجود کې د یو نښې نښانې پسې وگورم! هغه نښه او
نښان چې ماته ثابته کړې دا همغه انسان دې چې زه ورباندې یو وخت مئینه شوې
وم؟ خو نه دا د پردې شاته چا چې په داسې افتخار د طلاق دومره کلک لفظ وویل

دا هغه کس نور نه دې چې زه ورباندې مئینه شوی وم!
 مولوې ما ته غږ کړو او زما څخه یې تایید وغوښت چې ایا ما د طلاق لفظ واورېدو
 او کنه؟ ما پداسې حال کې چې ژبه مې په حلق پوری نښتی وه هو ورته وویل، بیا
 مولوی زما د ورور څخه دعابد پوښتنه وکړل او ما خپل د ورور غږ واورېده چې په
 نه زړه او د مجبوریت څخه یې وویل طلاق مې ورکړو....

زما ورور نه غوښتل خپل ښځه طلاق کړې زما پلار هم دا نه غوښت خو هغوي ویلې
 وه که زموږ خور ته طلاق ورنکړی نو موږ هم ستاسو خور نه خوشی کوو او حالات
 به د دې څخه لا بتر کړو، نو ورور مې زما د آزادی لپاره د دې لپاره چې ما د هغه
 حیوان د منگولو څخه وساتې طلاق ورکړو آمني ته، او زه د شل کالو په عمر یو
 ځوانه طلاق شوی ښځه شوم!

د یو کال او څو میاشتو وروسته زه خپل د پلار په کور د یو طلاق شوي ښځې پشان
 کښیناستم، د جرگې د تلو وروسته چې یو څه جنگ هم اخیر کې وشو او زما په
 خیال زما کشر کاکا عابد رانېولې وو خبره پای ته ورسېدل او د هغوي منحوس
 سیوری زما د ژوند څخه لرې شو

او زه پاتې شوم او د طلاق داغ او ټاپه چې زما په تنډې ولگېده، او ټول خپل او
 بیگانو خلکو راپسي پسک کول پیل کړل او یو سل رقم تهمتونه او خبری
 راباندې وتړلې، داسې چې پلار مې هغه ځای او منطقه خوشي کړه او بل ځای مو کور
 ویوړو خو هغه نامرده زما پر روح او روان داسې داغونه پریخودلې وه چې په دومره
 آسانې لمینځه نه تلل او هره ورځ یې زما حالت لا پسی خراب کوو، زما د خراب حال
 په لېدو پلار مې زه یو ارواپوه ته ویوړم او هغه راته وویل چې خپل فکر مشغول
 ساته او یوازی مه کینه، او کوښښ وکړه چې ځان خپله خوشحاله وساتې..

زما پلار چې هم کله زما خراب حال ولېد نو زما د اسنادو پسي شو او جبار کاکا په
 مرسته یې ماته د دولسم اسناد جوړ کړل او زه یې یو شخصی پوهنتون کې داخله
 کړم ترڅو زما فکر د دې راپیښ شوی حالاتو څخه واورې، او تر زیات بریده بریالی

هم شو خو هغه خلک وایی کنه چې زخم به جوړ شي خو داغ به يې په خای پاتی وی، زه هم همداسی وم په ظاهره بڼه وم خو دننه زړه مې له وینو څخه ډک وو، خو بیا مې هم کوبښښ کو چې یوځل بیا خپل خاوری شوي آرمانونه را ژوندی کړم او د درس پر ویلو خپل دردونه هیر کړم، او د وخت په تېرېدو کامیابه هم شوم او هغه بیغرت مې یو دم لیاده ووت، او د خدای څخه بېحد مندوي وم چې هغه پنځه میاشتو کې زما پر مخ ټول د خبرو اترو لاری چاري بندي کړی او ما ته یې نجات راکړو کنه ما به خپل پر نادانی یو ځل بیا خپل ځان د هغه حیوان په دام کې اچولې وو...

("یونیم کال وروسته")

په وټسپ کې خپل د پوهنتون گروپ سره د چټ کولو حال کې وم، چې یو ناڅاپه د یو ناشنا شماری څخه راته یو مسج راغې چې لېکلې وه: په نړۍ کې نوي سلنه خلک په قفس کې بندیان دي او په هغه قفس لیکل شوي دي "خلک به څه وایي" تا هم د همدې خبری له لاسه خپل د ژوند او عمر بهترینه اوقات خراب کړل، خو خیر څه چې په قسمت کې وه او کېدونکې وه هغه وشول مهم اوس وخت دې! نو دا راته ووايه ښکلۍ ښاپیرې آیا غواړی خپل راتلونکي زما سره وتړې؟ زه درته قسم اخلم چې اجازه به ورنکړم چې څوک دې نوم لا بې اودسه واخلي نور خبری خو لري.

د حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتې وه نه پوهېدم چې دا نو څوک دې؟ او څنگه زما د ژوند په اړه تر دې حد خبر لري؟ په لړزانه لاسونو مې ورته ولیکل: ته څوک یې؟ او څه وایې؟

همغه دقه یې جواب راکړو: ستا یو لېونې چې ستا په یوه اشاره باندي آسمان ځمکي ته راوړلې شم، ته یواځې امر وکړه او بیا وگوره چې زه ستا لپاره ځان قربانولو ته چمتو یم او کنه؟

د زیات او وېرې او وحشت څخه مې نور خبره یو پر دوه نکړل او مستقیماً مې بلاک کړو! ځان سره مې وویل هسې مزاحم وو او غوښتل یې مزاحمت وکړې په همدې خبرو مې ځان ته دلدارۍ ورکړل، خو د هغه ورځ په سبا کله چې خاله مې زموږ کور ته په جرگه راغله نو زه تازه د خبرې په سر او بر پوه شوم، زما د مشر خاله زوی محمد امین هغه مسج ماته راکړې وو او د مروه خبره دا هلک د ډېر وخت راهسې کېږې چې پر ما باندې سینه چاق عاشق وو! حتا د دې څخه مخکې چې عابد زما ژوند ته راشي د خپل مور ته ویلې وه چې هیله ما وغواړه خو زما د واده وروسته، دې په نامېدی او مات زړه د کابل څخه جلال اباد ته د درس پر پلمه تللې وو ترڅو ما د بل چا په څنگ کې ونګوري خو اوس!

زما د طلاق وروسته هغه یوځل بیا زما د درلودو خوبونه لېدل، خو ما دومره درد او غم لېدلې وو چې د هېچا مینه او محبت باندې مې باور نه کېدو که څه هم هغه ډېر کوبښې وکړو خو ما ورته د نه ځواب ورکړو او زما کورنۍ هم اخیری فیصله زما پر غاړه کېخودل، ما د نر د جنس څخه لا کرکه او وحشت درلود او تیاره نه یم چې بل کوم کس دی خپل شخصی حریم ته داخل کړم که څه هم حیا او مروه ډېر راته وویل چې دا ښه هلک دې او د عابد پشان ندی خو زه نشم کولې باور وکړم، او دا زما گناه نده بلکې دا هغه وېره ده چې یو د خدای ناخبره وحشي ځناور زما پر وجود کې اچولې وه، هغه ځناور چې د خاوند په نوم زما ژوند ته راداخل شو، نه پوهېږم چې ایا په آبنده کې به وکولې شم چې د دی وېرې په درلودو باندې کوم مذکر جنس ته خپل ژوند کې لاره ورکړی شم او کته؟ خو د اوس لپاره ډاډمنه یم چې نشم کولې ...

د النحیط ناول پای.

لیکوال: خواجه زی.

د داسې نور ښایسته ناولونو د ویلو لپاره زموږ د ټلگرام چینل ته راشي دا هم زموږ د

چینل لینک: <https://t.me/pashtoonovels0>

دا هم زما شخصی ایډی: @shuhab09

او دا هم زموږ د یوتیوب چینل لینک دلته غږیز ناولونه نشر کو..

چینل لینک: <http://www.youtube.com/@PashtooNovls09>

دا هم د لیکوال جمیل آدرس: shuhabkhan795@gmail.com

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English